



ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Ο COVID-19 ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΝΕΟΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΥ

Οι ζωές μας πάνω από τα κέρδη τους



ΑΜΕΣΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ

ΜΑΖΙΚΕΣ ΠΡΟΣΛΗΨΕΙΣ, ΕΠΙΤΑΞΗ ΧΩΡΙΣ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΗ ΙΔΙΩΤΙΚΩΝ ΚΛΙΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΥΛΙΚΩΝ



ΜΕΤΡΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΣΥΔΟΣΙΑ ΤΩΝ ΕΡΓΟΔΟΤΩΝ

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΙΣ, ΕΠΙΔΟΜΑΤΑ, ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗ ΑΠΟΛΥΣΕΩΝ, ΣΤΟΠ ΣΤΗΝ ΑΙΣΧΡΟΚΕΡΔΕΙΑ



ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΔΥΝΑΜΩΝ-ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

ΕΙΔΙΚΑ ΜΕΤΡΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ-ΔΗΜΩΝ ΓΙΑ ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΥΣ, ΑΝΕΡΓΟΥΣ, ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ, ΑΣΤΕΓΟΥΣ, ΑΣΘΕΝΕΙΣ



ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ-ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΣΤΟΛΗ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ



Σκίτσο του Πέτρου Ζερβού

Της σύνταξης...

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΕΠΙΔΗΜΙΑ του κορονοϊού είναι μια σοβαρότατη υγειονομική κρίση. Η πιο σοβαρή στην ιστορία του καπιταλισμού μετά το 1918-19, όταν η επιδημία της λεγόμενης «ισπανικής» γρίπης θέρισε κυριολεκτικά τις εξασθενημένες από τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο νεότερες ηλικίες, προκαλώντας πολλά εκατομμύρια νεκρούς.

ΑΥΤΗ ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ –μια χώρα των G7, δηλαδή μέσα στην κορυφή του διεθνούς συστήματος- και με επίκεντρο τη Λομβαρδία (μια περιοχή πλούσια, με σύστημα υγείας από τα καλύτερα στην Ευρώπη) πεθαίνουν από τον Covid-19 περίπου 15 άνθρωποι ανά ώρα. Οι σοβαροί επιδημιολόγοι –και μεταξύ τους οι ριζοσπάστες αντισυστημικοί επισημειωτές- προειδοποιούν ότι σε αυτήν τη τραγική κατάσταση βαδίζει ένα μεγάλο μέρος της Ευρώπης, όπως και ότι η σημερινή κατάσταση στην Ιταλία δεν αποτελεί την κορύφωση του δράματος αλλά ένα μεταβατικό «σκαλί» προς μια ακόμα μεγαλύτερη υγειονομική και τελικά κοινωνική κρίση.

ΟΙ ΕΥΘΥΝΕΣ των αστικών ηγεσιών –εθνικών και διεθνικών- σε αυτήν την τραγική κλιμάκωση είναι ιστορικές.

Ο ΚΟΡΟΝΟΪΟΣ δεν ήταν ένας «αιφνιδισμός» της φύσης. Η προειδοποίηση υπήρξε πριν από χρόνια με τις επιδημίες SARS και MERS που σκότωσαν χιλιάδες ανθρώπους στη νοτιοανατολική Ασία και στη Μέση Ανατολή. Ο «αναπτυγμένος» κόσμος, η τάχα πολιτισμένη Ευρώπη και η Βόρεια Αμερική, αντέδρασαν τότε «αναθέτοντας» στα αυταρχικά καθεστώτα εκείνων των περιοχών να αντιμετωπίσουν την απειλή κυρίως με μέτρα στρατιωτικοποιημένης καραντίνας, ενώ στο «κέντρο» συνεχίστηκε αμέριμνα η νεοφιλελεύθερη πορεία προς την τωρινή καταστροφή.

ΣΗΜΕΡΑ η Ευρώπη γίνεται μέρα με τη μέρα (μετά την Ιταλία, η Γαλλία, η Ισπανία, η Αυστρία, η Γερμανία και βέβαια η Ελλάδα...) το επίκεντρο της κρίσης του κορονοϊού. Είναι σαφές ότι ακολουθούν τρέχοντας οι ΗΠΑ του Τραμπ και η Βρετανία του Τζόνσον.

Ο ΕΦΗΣΥΧΑΣΜΟΣ στην έρευνα και στην πρόληψη –το γεγονός ότι ο SARS1 δεν λειτούργησε ως καμπάνα συναγερμού για την ιατρική του 21ου αιώνα- είναι μόνο μια πτυχή του προβλήματος. Είναι σαφές ότι νέες τεράστιες κλίμακες απειλές όπως ο Covid-19 συνδέονται με το γενικότερο μοντέλο «ανάπτυξης» που ονομάστηκε νεοφιλελεύθερη καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση. Τα σύνορα ανάμεσα στην «άγρια» φύση και το ανθρώπινο DNA δοκιμάζονται από την τρομακτική αποψίλωση των δασών, από την ανάπτυξη τεράστιων παραγκουπόλεων στις παρυφές των «μητροπόλεων» του παγκόσμιου Νότου, από τη μεγάλη βιομηχανοποιημένη γεωργία, κτηνοτροφία και πτηνοτροφία κ.ο.κ. Οι τεράστιες βιομηχανοποιημένες «φάρμες» –που λειτουργούν με απόλυτο κριτήριο το κέρδος- παράγουν νέους τεράστιους κινδύνους –μεταξύ των οποίων ξεχωρίζουν οι νέοι επικίνδυνοι ιοί- έγραψε πρόσφατα ένας μαρξιστής επιδημιολόγος. Αυτά τα επιχειρήματα είναι πολύ πιο κοντά στην αλήθεια για την αφετηρία της σημερινής συμφοράς, απ' ό,τι οι κρυπτορατσιστικές ερμηνείες για τις κακές συνήθειες κάποιων ανθρώπων στις επαρχίες της Κίνας που κατανάλωσαν ως τροφή άγρια ζώα.

ΟΜΩΣ οι ευθύνες των ηγεσιών γίνονται ολοφάνερες μέσα από την εξέλιξη των δημόσιων συστημάτων υγείας και περίθαλψης στο «κέντρο» του καπιταλισμού. Στα 30 χρόνια της νεοφιλελεύθερης αντιμεταρρύθμισης οι περικοπές στις δαπάνες και η συστηματική υποβάθμιση προς όφελος του ιδιωτικού τομέα, υπήρξαν μόνιμο και πάγιο χαρακτηριστικό της πολιτικής όλων των κυβερνήσεων απέναντι στα δημόσια νοσοκομεία.

ΣΗΜΕΡΑ ο Κόντι, ο Μακρόν και ο Μητσοτάκης έντρομοι στρέφονται προς τους «ήρωες και ηρωίδες» που εργάζονται στα δημόσια νοσοκομεία, καλώντας τους να υπερβούν τα όρια της ανθρώπινης αντοχής προκειμένου να βοηθήσουν στην αντιμετώπιση της κρίσης. Δεν έχουμε καμιά αμφιβολία για τον ηρωισμό που θα επιδείξουν στη δουλειά οι εργαζόμενοι και εργαζόμενες στα νοσοκομεία. Όμως αυτό σε τίποτα δεν απαλλάσσει όλους όσους κυβερνήσαν και κυβερνούν από τις εγκληματικές ευθύνες για τη μείωση του δυναμικού του δημόσιου συστήματος υγείας και περίθαλψης. Οι υποκρισίες της Μαρέβας Μητσοτάκη –για το ανέξοδο «χειροκρότημα» προς τους νοσηλευτικούς- δεν αρκούν για να κοροϊδέψουν κανένα. Στο μεταξύ, ο χιλιοτραγουδισμένος ιδιωτικός τομέας υγείας λουφάζει, χωνεύοντας τα κέρδη του, και περιμένει να περάσει η κρίση. Κανένα Ιατρικό και κανένα Metropolitan δεν βγήκε μπροστά για να ζητήσει να σηκώσει τμήμα του βάρους της κρίσης που πέφτει ολοκληρωτικά πάνω στα εξασθενημένα δημόσια νοσοκομεία.

ΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΙΣ με αυτές τις κοινωνικά εγκληματικές ευθύνες, αντέδρασαν στην κρίση του κορονοϊού με την κήρυξη γενικευμένης καραντίνας. Ο Τζόνσον και ο Τραμπ αποτελούν (για την ώρα...) εξαίρεση, υπολογίζοντας στο ότι μια ακραιφνής επιμονή στην πολιτική τους αξίζει παραπάνω από μερικές χιλιάδες θύματα, αλλά και έχοντας μια υπεροπτική εκτίμηση για την υπεροχή του δικού τους συστήματος υγείας.

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ο Μητσοτάκης πήγε γρήγορα στη γενίκευση της καραντίνας, γνωρίζοντας το βαθμό διάβρωσης του δημόσιου συστήματος περίθαλψης κατά τη μνημονιακή δεκαετία. Οι προβλέψεις επιδημιολόγων ότι σε λίγες εβδομάδες είναι πιθανό να χρειαστούν πολλαπλάσιες κλίνες ΜΕΘ απ' ό,τι μπορούμε να διαθέτουμε σήμερα, είναι μια «κομψή» περιγραφή του κινδύνου κατάρρευσης του δημόσιου συστήματος υγείας και μιας κρίσης που περιλαμβάνει μεγάλες αγριότητες.

Η ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ με το σύνθημα «μένουμε σπίτι» έχει δυό στόχους. Αφενός, να πέσει η κυβέρνηση στα κατά το δυνατόν πιο μαλακά, δηλαδή να περιορίσει τον αριθμό των θυμάτων, να καθυστερήσει τον κίνδυνο για το σύστημα υγείας, ελπίζοντας σε μια πιο ομαλή εξέλιξη της επιδημίας. Αφετέρου, να επιβάλλει την εξατομικοποίηση μέσα στην κρίση, να εμποδίσει τη διαμόρφωση συλλογικών αιτημάτων και διεκδικήσεων, να διευκολύνει την πολιτική διαχείριση της επερχόμενης κρίσης.

Ο ΚΟΣΜΟΣ έχει επίγνωση του κινδύνου κατάρρευσης του δημόσιου συστήματος υγείας. Ο φόβος αυτός δίνει στην καραντίνα μια κατ' αρχήν κοινωνική αποδοχή. Αυτό έχει μια αυθεντικότητα, είναι μια εκδήλωση κοινωνικότητας: παραβιάζοντας κανείς

σήμερα τα μέσα προφύλαξης δεν θέτει σε κίνδυνο μόνο τον εαυτό του, αλλά και πολλούς άλλους. Μέσα στις υπάρχουσες σήμερα συνθήκες, η καθυστέρηση του «σημείου καμής» έχει σημασία για το αντίτιμο που τελικά θα πληρώσουν οι εργαζόμενοι και οι λαϊκές τάξεις.

ΟΜΩΣ ΚΑΝΕΙΣ δεν δικαιούται να ξεχνά ότι η καραντίνα δεν είναι μακροχρόνια βιώσιμη, ότι είναι απολύτως ταξικά άνιση, ότι δημιουργεί μεγάλους κινδύνους για μια ακόμα μεγαλύτερη διάβρωση των εργατικών και κοινωνικών δικαιωμάτων.

Η ΚΑΡΑΝΤΙΝΑ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ να επιτραπεί να λειτουργήσει ως άλλοθι για άλλες καθυστερήσεις στην επείγουσα ενίσχυση των δημόσιων νοσοκομείων. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη αρχικά μίλησε για «ενίσχυση» ύψους... 15 εκατομμυρίων, τελικά αποφάσισε να διαθέσει 100 εκατ. ευρώ. Πρόκειται για ασπιρίνες. Οι μαζικοί διορισμοί προσωπικού τώρα, η αποφασιστική αύξηση πόρων για προμήθεια υλικού, η επίταξη των ιδιωτικών κλινικών, τα μέτρα ανακούφισης και προστασίας του νοσηλευτικού προσωπικού κλπ είναι κυριολεκτικά μέτρα ζωής ή θανάτου για την κοινωνική πλειοψηφία.

Η ΚΑΡΑΝΤΙΝΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ βιώσιμη για μεγάλο τμήμα του πληθυσμού. Οι συνταξιούχοι –έχοντας χάσει το 40% του εισοδήματός τους στη μνημονιακή περίοδο- δεν μπορούν να επιβιώσουν κλεισμένοι στο σπίτι για μακρό διάστημα. Οι εργατικές οικογένειες δεν μπορούν να συντηρηθούν χωρίς το μεροκάματο. Νέα προβλήματα γίνονται απίστευτα πειστικά: αλήθεια ποιος θα «κρατήσει» τα παιδιά, έξω από το σχολείο; Η άμεση ενίσχυση του εισοδήματος των εργατικών και λαϊκών νοικοκυριών –η αύξηση σε μισθούς και συντάξεις, τα επιδόματα ενίσχυσης όσο κρατά η κρίση κλπ είναι απολύτως επείγουσες ανάγκες.

Η ΚΑΡΑΝΤΙΝΑ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ να αφεθεί να λειτουργήσει ως βάση για επέλαση της ελαστικοποίησης των εργασιακών σχέσεων. Όλα τα μέτρα του Σταϊκούρα (αύξηση τηλεεργασίας, σχετικοποίηση ωραρίου, σχετικοποίηση προϋποθέσεων απόλυσης, σχετικοποίηση της υποχρεωτικής ασφάλισης κ.ο.κ.) κινούνται σε αυτήν την κατεύθυνση.

Η ΚΑΡΑΝΤΙΝΑ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ να αφεθεί να διαβρώσει τα δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες. Είναι κυριολεκτικά εξοργιστικό ότι κανείς δεν μιλά για μέτρα προστασίας των προσφύγων μέσα στα άθλια στρατόπεδα, ότι κανείς δεν τολμά να βάλει χέρι στην ελληνορθόδοξη εκκλησία που παίζει ζάρι με τη δημόσια υγεία, ενώ ο Χρυσόχοιδης και άλλοι κυβερνητικοί προειδοποιούν για έκτακτα μέτρα κατά των διαδηλώσεων με πρόσχημα τη δημόσια υγεία. Το πάγιο ερώτημα και «που θα βρεθούν τα λεφτά?», μέσα στις συγκεκριμένες συνθήκες είναι προκλητικό, πολύ περισσότερο όταν το κράτος έχει μόλις παραγγείλει μια σειρά πανάκριβα όπλα και τις μαζικές προσλήψεις συνοριοφυλάκων και αστυνομικών ΔΙΑΣ.

ΜΕΣΑ ΣΕ ΝΕΕΣ και δύσκολες συνθήκες έχουμε να διαμορφώσουμε νέα και επείγοντα αιτήματα, να βρούμε τους τρόπους διεκδίκησης κι επιβολής τους. Όπως σε πολλές άλλες μεγάλες κρίσεις, αυτό αρχικά μοιάζει δύσκολο. Όμως, όπως πάντα, το αρχικό μούδιασμα δεν θα είναι διαρκές. Η πίεση



ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:
Αντώνης ΝταβανέλοςΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΣΗ:
«ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»
Αστική Μη Κερδοσκοπική ΕταιρείαΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Κλαζομενών 1-3, Τ.Κ. 10440, ΑΘΗΝΑ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: IRIS AEBE
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τηλ.: 210-3306286
e-mail: sidaxi@dea.org.gr
Fax: 210-3303566

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ



- Εξάμηνη 30 ευρώ
- Ετήσια 60 ευρώ
- Εξωτερικού 70 ευρώ
- Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 064/754747-11 της Εθνικής Τράπεζας.
- Υπεύθυνος Γρηγόρης Δεμέστιχας, τηλ 6976564624

μεγάλων προβλημάτων πάνω στους ανθρώπους εγκυμονεί αλλαγές στις συνειδήσεις, μετατοπίσεις, πανίσχυρα αιτήματα για αλλαγές, αιφνίδιες μετατροπές στους πολιτικούς συσχετισμούς.

ΣΕ ΕΥΡΠΑΪΚΟ ΕΠΙΠΕΔΟ η επιδημία του κορονοϊού καταγράφει μια τεράστια κρίση πολιτικής ηγεσίας και προσανατολισμού των κυρίαρχων τάξεων. Ο νεοφιλελευθερισμός, αυτή η επίμονη και διαρκής επιλογή του υπαρκτού καπιταλισμού στα τελευταία 30 χρόνια, βρίσκεται μπροστά σε μια μεγάλη δοκιμασία. Πριν ακόμα το ξέσπασμα της επιδημίας, ήταν σαφές ότι η παγκόσμια οικονομία βάδιζε προς μια νέα βαθιά επιδείνωση. Στο πολιτικό πεδίο, αυτή η διαπίστωση οδηγούσε στην ενίσχυση του ρεύματος του «εθνο-φιλελευθερισμού» ή νεοφιλελευθερισμού «εθνικής προτεραιότητας». Οι συνέπειες της επιδημίας στην Κίνα και της παράλυσης της οικονομίας στην Ιταλία θα είναι καταλυτικές στην παγκόσμια «ανάπτυξη» και στο διεθνές εμπόριο. Η κρατική παρέμβαση μεγάλης κλίμακας θα αποδειχθεί ξανά βασικό αποκούμπι των καπιταλιστών. Αν και πληθαίνουν οι φωνές που ζητούν μια στροφή στη συστηματοποίηση και μονιμοποίηση του κρατικού παρεμβατισμού όσον αφορά τα συμφέροντα των «από πάνω», παραμένει ισχυρή η ομοφωνία για τη διατήρηση των νεοφιλελεύθερων αντιμεταρρυθμίσεων και της διαρκούς απορρύθμισης, όσον αφορά τα συμφέροντα των εργαζομένων και των φτωχών μαζών. Το σταμάτημα αυτού του κατήφορου θα είναι αντικείμενο σκληρής πάλης διεθνώς.

Η ΑΝΤΙΘΕΣΗ στο νεοφιλελευθερισμό, η ειλικρινής απαίτηση για την ανατροπή του, είναι στην πράξη αντικαπιταλιστική πολιτική. Είναι κακόγουστο ανέκδοτο η εμφάνιση του ΣΥΡΙΖΑ με «απαίτηση» για μιαναντινεοφιλελεύθερη στροφή σε εθνικό και πανευρωπαϊκό επίπεδο. Αλήθεια, πότε ανακάλυψε ο Αλ. Τσίπρας τη δυνατότητα μιας «συναινετικής» λύσης σε πανευρωπαϊκό επίπεδο για τη διάθεση σημαντικών πόρων για την ενίσχυση των δημόσιων νοσοκομείων; Γιατί δεν την επιδίωξε ο ίδιος μεταξύ 2015-2019; Γιατί συνέχισε «ομαλά» τη μνημονιακή-νεοφιλελεύθερη πολιτική των αντιμεταρρυθμίσεων;

Η ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤΩΝ ΑΠΛΩΝ ανθρώπων από τις συνέπειες της καπιταλιστικής απληστίας, είναι υπόθεση βαθιών πολιτικών και κοινωνικών ανατροπών. Αυτό το νήμα οφείλουμε να ξεδιπλώσουμε μέσα στις δύσκολες, αλλά και εκρηκτικές συνθήκες, που έχει δημιουργήσει η μεγάλη κρίση της πανδημίας.

Η ΥΠΑΡΚΤΗ οργανωμένη πολιτική Αριστερά έχει να παίξει κρίσιμο ρόλο. Συνυπολογίζοντας την τάση των ανθρώπων για αυτοπροστασία, οφείλει να πρωτοστατήσει στο πέρασμα από το «μούδιασμα» και το φόβο στην οργανωμένη πολιτική έκφραση της οργής, στην απαίτηση για βαθιές και ουσιαστικές κατακτήσεις. Με άμεση αιχμή το αίτημα για ενίσχυση στο μαχόμενο δημόσιο νοσοκομείο, αλλά και ξεδιπλώνοντας στη συνέχεια το σύνολο των αιτημάτων που προκύπτουν από τις εργατικές και λαϊκές ανάγκες μέσα στις συνθήκες ρευστότητας που πάντα δημιουργεί μια σοβαρή κρίση.

Οικονομία και κορονοϊός

Η «τέλεια καταιγίδα» που έρχεται

Του Αντώνη Νταβανέλου

Σύμφωνα με μια μέτρηση της Goldman Sachs ανάμεσα σε περίπου 2.000 από τους ισχυρότερους «πελάτες» της διεθνώς, οι καπιταλιστές αισθάνονται ή εκτιμούν ότι ωριμάζουν οι όροι μιας «τέλειας καταιγίδας»: μέσα στους επόμενους 2-3 μήνες είναι πιθανό να συμπέσουν και να αλληλοτροφοδοτηθούν μια τεράστια υγειονομική κρίση και μια οικονομική κατάρρευση (οι όροι είναι του ευαγούς ιδρύματος της G.S.).

Είναι κοινό μυστικό ότι ο κορονοϊός δεν είναι το αίτιο της γενικευμένης οικονομικής επιδείνωσης. Η παγκόσμια οικονομία είχε, σε όλες τις σημαντικές πτυχές, μπει ωρίτερα σε γενικευμένη επιβράδυνση, η πτώση στα χρηματιστήρια είχε αρχίσει πριν την πανδημία, οι αναλυτές προέβλεπαν ότι το 2020 θα ήταν μια απολύτως κρίσιμη χρονιά, συγκρίσιμη με το 2008.

Σε αυτόν τον «ξηρό κάμπο» ξέσπασε η πυρκαγιά της πανδημίας Covid-19. Οι συνέπειες θα είναι σημαντικές. Το «κλείσιμο» της Κίνας θα έχει τεράστιες επιπτώσεις στο παγκόσμιο εμπόριο. Ο τουρισμός στην Ιταλία είναι κλινικά νεκρός. Η αναπόφευκτη κρίση στον τουρισμό και στην εστίαση στην Ελλάδα κάνουν την «πειθαρχία στο πρόγραμμα» απολύτως μη ρεαλιστική. Όμως, από ένα σημείο και μετά, οι καπιταλιστές έρχονται αντιμέτωποι με πιο θεμελιώδη προβλήματα: η παράταση της καραντίνας σε πολλές και μεγάλες χώρες βάζει αντικειμενικά σε ερώτημα τη δυνατότητα να μείνουν εν λειτουργία μεγάλες βιομηχανικές μονάδες και κρίσιμες επιχειρήσεις στις υπηρεσίες, ενώ προστίθεται το ερώτημα ενός νέου κύκλου εργατικών διεκδικήσεων που θα ξεκινά από την προστασία της ζωής και της ασφάλειας των εργατών (όπως φάνηκε προειδοποιητικά στην Ιταλία).

Στο Γιούρογκρουπ, όπου προϋπήρχε αγωνία με τις προβλέψεις ότι η οικονομία της Ευρωζώνης παρέμενε εγκλωβισμένη στο πενιχρό ποσοστό «ανάπτυξης» +1,8-2%, ακούστηκαν τώρα φωνές που προβλέπουν ύφεση -2 ως -2,5%.

Στα διεθνή χρηματιστήρια η πτώση έχει φτάσει στο 30%, ενώ κατά την Goldman Sachs η πτώση του κομβικού δείκτη S&P-500 θα συνεχιστεί αμείωτη κατά 15-20%.

Μπροστά σε αυτήν την καταιγίδα που αναδεικνύει τη στενή σύνδεση ανάμεσα στα καθήκοντα αντιμετώπισης της υγειονομικής κρίσης με τα αντίστοιχα της οικονομικής, το διεθνές σύστημα δεν έχει ενιαία ηγεσία και κατεύθυνση.

Ο Τραμπ αποφάσισε ότι απέναντι στον «κινέζικο ιό» δεν χρειάζεται να κάνει τίποτα πέρα από το κλείσιμο των συνόρων, για να μη διαταράξει τις προτεραιότητες της προεκλογικής του καμπάνιας. Ο Τζόνσον αποφάσισε να ποντάρει στην «ανοσία αγέλης», να αφήσει ανοιχτό το ενδεχόμενο να νοσήσει ένα τεράστιο ποσοστό των νεότερων ηλικιών, προκειμένου να υπάρχει «ανοσία» στο ερχόμενο φθινόπωρο, αδιαφορώντας εγκληματικά για τον κίνδυνο θανάτου εκατοντάδων χιλιάδων ηλικιωμένων και άλλων «ευπαθών ομάδων».

Στην ηπειρωτική Ευρώπη, όπου επικράτησε η επιλογή της ταχύτερης μετάβασης στις καραντίνες, αυτό δεν έγινε με ανθρωπιστικά κριτήρια: στην Ιταλία, ημι-επισήμως, οι γιατροί ωθούνται από το κράτος στο να αποκλείουν από τις ΜΕΘ τους ηλικιωμένους πάνω των 80 χρονών. Παρεμπιπτόντως, αυτή είναι η προοπτική για όλες τις χώρες αν τα κρούσματα συνεχίσουν να πολλαπλασιάζονται με τους σημερινούς ρυθμούς.

Όπως έγραψε ο Βρετανός οικονομικός αναλυτής, Jeremy Warner «από την οικονομική σκοπιά, ο Covid-19 μπορεί να αποδειχθεί μακροπρόθεσμα ευεργετικός, αφού

θανατώνει κυρίως ηλικιωμένα-εξαρτημένα άτομα...» (παράτιθεται από τον Μάικλ Ρόμπερτς, στο άρθρο του «Ήταν ο ιός που το έκανε»). Ίσως, δηλαδή, να πρόκειται και για μια κάποια λύση στα προβλήματα του ασφαλιστικού συστήματος, όπου κατά τους φιλελέδες εξακολουθούν να είναι «παράλογα υψηλές» οι δαπάνες για τις συντάξεις.

Αυτό που ξεχνά αυτή η κανιβαλική «σχολή» είναι ότι οι αποφάσεις εξαρτώνται πάντα από την κοινωνία, η οποία σε περιόδους κρίσης γίνεται πιο άγρυπνη.

Στο Γιούρογκρουπ αποφάσισαν μέσα σε αυτές τις συνθήκες να χαλαρώσουν το δημοσιονομικό «κορσέ» της νεοφιλελεύθερης πειθαρχίας. Να διαθέσουν κάποια ποσά (38 δισ. ευρώ) για την ενίσχυση των συστημάτων υγείας και -κυρίως!- για την ενίσχυση των επιχειρήσεων. Να διαθέσουν μεγαλύτερα ποσά για την «ενίσχυση της ρευστότητας», δηλαδή για την υπεράσπιση των τραπεζών (αφού ήδη οι ιταλικές τράπεζες θεωρούνται μια απασφαλισμένη «βόμβα» και δεν λείπουν συγκρίσεις τους με την κατάσταση στην Ελλάδα στις αρχές της κρίσης). Να επιτρέψουν μια μεγαλύτερη κυβερνητική-κρατική παρέμβαση στο εσωτερικό των εθνικών οικονομιών. Σε αυτά τα πλαίσια, πχ, η Γαλλία του Μακρόν εξήγγειλε πρόγραμμα 45 δισ. ευρώ για την ενίσχυση των γαλλικών επιχειρήσεων, αλλά και πρόγραμμα «εγγύησης» εταιρικών χρεών από το γαλλικό δημόσιο ύψους 300 δισ. ευρώ.

Για τον Μητσοτάκη αυτά σημαίνουν απαλλαγή από την (ούτως ή άλλως ανέφικτη) υποχρέωση για πλεόνασμα 3,5% του ΑΕΠ φέτος, όπως και εξαίρεση του κόστους των έκτακτων μέτρων από το μηχανισμό της «επιτήρησης».

Η χαλάρωση της νεοφιλελεύθερης πειθαρχίας ήταν αναμενόμενη και όχι άλλωστε πρωτοφανής. Το 2008 το διεθνές σύστημα, παρά τα νεοφιλελεύθερα ιδεολογήματα, αντέδρασε στην τότε κρίση μέσω μιας τεραστίων διαστάσεων κρατικής (εθνικής και διεθνικής) παρέμβασης.

Η πραγματική προοπτική της ανατροπής του νεοφιλελευθερισμού σημαίνει άλλα πράγματα, από τη σκοπιά των εργατικών και λαϊκών συμφερόντων.

Στις συγκεκριμένες συνθήκες, η αποφασιστική ενίσχυση του δημόσιου συστήματος υγείας είναι προφανής προτεραιότητα. Που δεν καλύπτεται από τα ελάχιστα κυβερνητικά μέτρα, των περιορισμένων προσλήψεων (ελαστικοποιημένων) γιατρών και νοσοκόμων, όπως και των πόρων για την προμήθεια των απολύτως αναγκαίων υλικών. Ενίσχυση σημαίνει μαζικές προσλήψεις, αποφασιστική μεταφορά πόρων (πχ από τους εξοπλισμούς και την καταστολή...), έμφαση στην έρευνα για φάρμακα και εμβόλια, επίταξη του παρασιτικού ιδιωτικού τομέα υγείας, σύγκρουση με την εμπορευματοποίηση που έχουν επιβάλει οι μεγάλες φαρμακευτικές κ.ο.κ. Ανάλογα μέτρα εξακολουθούν να είναι μακριά από τον ορίζοντα των κυβερνήσεων και της ΕΕ.

Κρίσιμο επίσης είναι το αν οι πόροι και τα μέτρα «ενίσχυσης» θα καταλήξουν υπέρ των επιχειρήσεων ή των εργαζομένων σε αυτές. Στην Ιταλία οι εργατικές κινητοποιήσεις έκαναν μια αρχή, βάζοντας το ζήτημα της υγείας και της ασφάλειας των εργατών ως προϋπόθεση για να παραμείνει εν λειτουργία ένα εργοστάσιο. Η σχετική θεματολογία που απλώνεται μπροστά μας είναι τεράστια και αφορά τα πάντα: μισθό, ωράρια, οργάνωση της παραγωγής, σχέσεις εργασίας, δηλαδή τελικό όλον το συσχετισμό δύναμης μέσα στη φάμπρικα.

Ανάλογα, η καραντίνα βάζει τεράστια ζητήματα ενίσχυσης των απλών ανθρώπων. Οι συνταξιούχοι, οι απομονωμένοι, οι αδύναμοι θα χρειαστούν εισοδηματική ενίσχυση, αλλά και ευρύτερη κοινωνική βοήθεια, προκειμένου να αποφευχθούν ακραία φαινόμενα δυστυχίας.

Η κρίση που έρχεται είναι μεγάλη. Το πώς θα γυρίσει μέσα σε αυτήν ο συσχετισμός των κοινωνικών δυνάμεων είναι κάτι που δεν μπορεί να προβλεφθεί. Πολλές φορές στην ιστορία, η ακραία πίεση πάνω στους ανθρώπους επέφερε εκτίναξη του ριζοσπαστισμού. Η έκβαση θα κριθεί από τα πράγματα που θα γίνουν, αρχίζοντας από τώρα, αλλά κυρίως αμέσως μετά τα πρώτο -κατανοητό- σοκ.

Η παγκόσμια οικονομία είχε, μπει νωρίτερα σε γενικευμένη επιβράδυνση, η πτώση στα χρηματιστήρια είχε αρχίσει πριν την πανδημία, οι αναλυτές προέβλεπαν ότι το 2020 θα ήταν μια απολύτως κρίσιμη χρονιά, συγκρίσιμη με το 2008.

Jeremy Warner «από την οικονομική σκοπιά, ο Covid-19 μπορεί να αποδειχθεί μακροπρόθεσμα ευεργετικός, αφού

Κατέστρεψαν την υγεία, τώρα στοχεύουν στη δημοκρατία

Η υποκρισία της άρχουσας τάξης

Του Πέτρου Τσάγκαρη

Οι μεγάλες φυσικές καταστροφές, π.χ. σεισμοί, πλημμύρες, ή επιδημίες, χρησιμοποιήθηκαν πολλάκις από αυτούς που παρήγαγαν την άρχουσα ιδεολογία, ως επί το πλείστον θρησκευτικά ιερατεία, για να ενισχύσουν την καθεστηκυία τάξη. Τέτοια γεγονότα δημιουργούν φόβο. Και οι φοβισμένοι άνθρωποι είναι επιρρεπείς στο να υποταχθούν σε κάθε εξουσία, όσο αυταρχική κι αν είναι, καθώς και να απολέσουν κάθε δικαίωμά τους, επειδή έτσι πιστεύουν (πιστεύουν με τη «βοήθεια» των ιερατείων πάντα) ότι θα διαφύγουν τον κίνδυνο θανάτου.

Μάλιστα τα διαχρονικά αυτά ιερατεία για να αποστρέψουν την προσοχή των μαζών, δηλ. των υποτελών τάξεων, από τις πιθανές ευθύνες της άρχουσας τάξης, συχνά εφεύρισκαν και τα εξιλαστήρια θύματα. Το κυνήγι των μαγισσών ήταν ακόμη υπαρκτό στην αυγή του καπιταλισμού.

Σήμερα, οι πόλεμοι, η τρομοκρατία (ή η «τρομοκρατία») οι πολύ μεγάλες φυσικές καταστροφές και οι επιδημίες χρησιμοποιούνται για τον ίδιο σκοπό, παρότι επιστρατεύονται πολύ λιγότερο μεταφυσικά επιχειρήματα. Ωστόσο αυτό δεν τα κάνει λιγότερο παράλογα. Ο στόχος είναι και πάλι να θωρακιστεί το σύστημα από οικονομικές, νομικές, κοινωνικές, πολιτικές και ηθικές ρωγμές που πιθανόν να προκύψουν από αυτά τα μεγάλα γεγονότα: το ποτάμι του καπιταλισμού –και μαζί όλοι εμείς τα μικρά ψάρια που βρισκόμαστε μέσα του– δεν πρέπει να ξεστράτσει. Και επειδή μιλάμε για ένα σύστημα που βρίσκει σε κάθε κατάσταση «ευκαιρίες» (βλ. μνημόνια), οι απολογητές του στοχεύουν στο να βρεθεί η άρχουσα τάξη σε ακόμη καλύτερη θέση την επόμενη μέρα μετά την καταστροφή.

Η «ισπανική γρίπη»

Αν όμως για το καταστροφικό γεγονός δεν ευθύνεται η φύση, αλλά είναι πέρα από προφανές ότι ευθύνεται η άρχουσα τάξη,

τότε το καταστροφικό γεγονός... δεν υπάρχει. Κατά τη διάρκεια του Α' Παγκόσμιου Πολέμου ξέσπασε η μεγαλύτερη επιδημία που είχε γνωρίσει η ανθρωπότητα τα τελευταία 500 χρόνια, η γνωστή ως «ισπανική γρίπη». Ανάλογα με τις πολύ διαφορετικές μετρήσεις που έχουν υπάρξει, οδήγησε στο θάνατο από 17 έως 100 εκατομμύρια ανθρώπους. Όμως τότε υπήρχε ήδη το μεγάλο γεγονός, δηλ. ο ίδιος ο πόλεμος, που κινητοποιούσε τους ανθρώπους και τους έβαζε να θυσιάστούν για τα συμφέροντα της κάθε εθνικής άρχουσας τάξης. Οι άρχουσες τάξεις δεν είχαν λόγο να «επινοήσουν» και να επικαλεστούν έναν άλλον εχθρό για να κηρύξουν πόλεμο, αφού είχαν κηρύξει κανονικό πόλεμο, με όλα τα απαγορευτικά και ανελεύθερα οφέλη έφερνε γι' αυτούς. Η δημοκρατία, ο συνδικαλισμός, τα ατομικά δικαιώματα καθίσταντο «περιττές πολυτέλειες» μπροστά στον πόλεμο και τους μεγάλους «εθνικούς στόχους». Οι κομμουνιστές ήταν προδότες (κάτι σαν τις μάγισσες). Φυσικά και η ελευθεροτυπία ήταν «πολυτέλεια» κι έτσι υπήρχε παντού λογοκρισία ώστε ο Τύπος να αναφέρεται μόνο σε «εθνικές επιτυχίες» της κάθε χώρας. Στο πλαίσιο αυτής της λογοκρισίας συγκαλύφθηκε και το ξέσπασμα της επιδημίας.

Σήμερα οι ειδικοί λένε ότι ο ίδιος ο ιμπεριαλισμός ήταν αυτός που εξάπλωσε την ασθένεια (φορείς του ιού ήταν οι Αμερικανοί στρατιώτες που ήρθαν στην Ευρώπη, οι Βρετανοί που πήγαιναν στις αποικίες τους, κύρια στην Ινδία κ.λπ.). Επίσης οι ειδικοί λένε ότι ήταν ο ίδιος ο πόλεμος αυτός που επέτρεψε να επικρατήσουν οι φονικές μεταλλάξεις του ιού: Σε συνθήκες ειρήνης επιβιώνουν τα μη φονικά στελέχη (υποκατηγορίες, απλότυποι ή όπως αλλιώς ονομάζονται) του ιού, καθώς τα φονικά στελέχη σκοτώνουν τους ξενιστές τους (δηλ. τους ανθρώπους) και άρα δυσκολεύονται να μεταδοθούν σε άλλους ανθρώπους –η πορεία τους συνεχώς ανακόπτεται μέχρι που εξαφανίζονται. Αντίθετα στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο οι φαντάροι που υπέφεραν από ήπιες μεταλλάξεις, παρέμεναν στα χαρακώματα για να πολεμήσουν. Η ήπια μετάλλαξη παρέμενε

μαζί τους στα χαρακώματα και δεν μεταδιδόταν σε άλλους ανθρώπους. Ακόμη χειρότερα για την ήπια μετάλλαξη οι ξενιστές της πέθαιναν σαν τα κοτόπουλα, όχι από τον ιό, αλλά από τις σφαίρες, τις οβίδες και το κρύο. Αντίθετα όσοι είχαν μολυνθεί από φονικές μεταλλάξεις του ιού, μεταφέρονταν παστωμένοι μέσα σε τρένα, έφταναν στις πολυπληθείς πόλεις, έρχονταν σε επαφή με πάμπολλους ανθρώπους και στοιβάζονταν ο ένας πάνω στον άλλο σε άθλια νοσοκομεία μετατρέποντας σε φορείς όλο το υγειονομικό προσωπικό. Κοντολογίς ο ίδιος ο πόλεμος εμπόδιζε τεχνητά τη φυσική επιλογή δίνοντας στα φονικά στελέχη το ιδανικό περιβάλλον για

ευθύνονται αυτές για το ξέσπασμα της επιδημίας (αν και χωρίς την καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση και χωρίς τις περικοπές στην υγεία, η επιδημία δεν θα είχε αποκτήσει τέτοιους ρυθμούς). Σήμερα αυτός ο νέος εχθρός είναι κομμένος και ραμμένος στα μέτρα αυτών των τάξεων.

Ο Εμ. Μακρόν βρήκε τον εξωτερικό εχθρό που επιζητούσε για να απαλλαγεί από την οξυτάτη λαϊκή δυσαρέσκεια και από τις κινητοποιήσεις εναντίον του. Την ώρα που γράφονταν αυτές οι γραμμές ο Γάλλος πρόεδρος έκανε διάγγελμα συνοψίζοντας σε μερικές λέξεις τη σημερινή στρατηγική του καπιταλισμού: «Βρισκόμαστε σε πόλεμο. Σε πόλεμο κατά της δη-

*** Τα σημερινά ιερατεία της άρχουσας τάξης (δηλ. κυβέρνηση και ΜΜΕ) φωνάζουν υποκριτικά για τη δημόσια υγεία, ενώ οι ίδιοι την υπονόμειαν με την πολιτική τους και με την ιδεολογία τους εδώ και δεκαετίες. Η γενική υποκριτική ιδέα που υποστηρίζει ότι για το πρόβλημα φταίει η ανευθυνότητα των μικρών ανθρώπων, επανέρχεται ατόφια όπως και με τα μνημόνια («μαζί τα φάγαμε»).**

εξάπλωση, που σε συνθήκες ειρήνης δεν θα είχαν βρει.

Αν δεν υπήρχε η ουδέτερη Ισπανία, οι εφημερίδες της οποίας αναφέρονταν συστηματικά στη γρίπη αυτήν, η μεγαλύτερη επιδημία που έπληξε την ανθρωπότητα τα τελευταία 600 χρόνια δεν θα είχε καν... υπάρξει χάρη στη λογοκρισία. Οι άρχουσες τάξεις όχι μόνον δεν χρειάζονταν τότε άλλον εχθρό, αλλά η αποκάλυψη της αλήθειας θα φανέρωνε τις εγκληματικές δικές τους ευθύνες. Και γι' αυτό τότε δεν πήραν σχεδόν κανένα μέτρο και δημιούργησαν καμιά υστερία.

Στρατιωτικός νόμος

Σήμερα η υποκρισία και τα κροκοδείλια δάκρυα περισσεύουν. Σήμερα οι άρχουσες τάξεις μπορούν να σημάνουν συναγερμό καθώς σε πρώτη ανάγνωση δεν

μόσιας υγείας βέβαια, αλλά ο εχθρός είναι εκεί. Αόρατος, ασύλληπτος».

Ο στρατιωτικός νόμος τέθηκε πρακτικά σε ισχύ, καθώς απαγορεύονται οι συγκεντρώσεις. Εκατό χιλιάδες στρατιώτες βγαίνουν στους δρόμους της Γαλλίας. Αυτό που ονειρευόταν να κάνει ο Μακρόν και η τάξη που εκπροσωπεί, έρχεται, με τις κατάλληλες περικοκλάδες, σεβριρισμένο στο πιάτο.

Σε αντίστοιχο πόλεμο βρίσκεται και ο Τραμπ, οι υπόλοιποι Ευρωπαίοι ηγέτες, ανάμεσά τους και ο Μητσοτάκης. Σε πόλεμο κατά ενός αόρατου εχθρού, λένε. Αλλά τα χτυπήματά τους είναι πολύ ορατά: Στρατιωτικοποίηση, αστυνομοκρατία, ρατσιστικές διώξεις ενάντια σε πρόσφυγες και μετανάστες, φιλολογία για περιστολή εργατικών, δημοκρατικών και ατομικών δικαιωμάτων. Τώρα, οι Δυτικοί

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις RedMarks

το βιβλίο-απάντηση του Ερίκ Τουσέν, συντονιστή της «Επιτροπής Αλήθειας Δημοσίου Χρέους», στους ισχυρισμούς Τσίπρα και τις αυταπάτες Βαρουφάκη

Κεντρική διάθεση: Εκδόσεις RedMarks, Ιουλιανού 67



μπροστά στον κορονοϊό

ηγέτες εν χορώ θαυμάζουν τα στρατιωτικά μέτρα καραντίνας που έλαβε η Κίνα. Τα θαυμάζουν γιατί και αυτοί άργησαν να λάβουν μέτρα υγείας όπως ακριβώς και η Κίνα και έτσι τώρα «αναγκάζονται» να καταφύγουν σε μέτρα περιορισμού της ελευθερίας. Βέβαια οι Δυτικοί ηγέτες δεν είχαν συμφέρον να κοιτάξουν προς την Ταϊβάν που δεν πήρε μέτρα περιορισμού της ελευθερίας καθώς έλαβε πολύ έγκαιρα (από τις 5 Γενάρη) μέτρα προστασίας της υγείας. Σήμερα (17/3), παρότι είναι δίπλα στην Κίνα και ανοιχτή στην καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση, η Ταϊβάν έχει μόνον 59 κρούσματα και έναν νεκρό, χωρίς να θυσιάσει τη δημοκρατία και τα εργατικά δικαιώματα.

Εξιλαστήρια θύματα

Τα σημερινά ιερατεία της άρχουσας τάξης (δηλ. κυβέρνηση και ΜΜΕ) φωνάζουν υποκριτικά για τη δημόσια υγεία, ενώ οι ίδιοι την υπονόμειαν με την πολιτική τους και με την ιδεολογία τους εδώ και δεκαετίες. Και όπως και στον μεσαίωνα, ψάχνουν εξιλαστήρια θύματα. Η γενική υποκριτική ιδέα που υποστηρίζει ότι για το πρόβλημα φταίει η ανευθυνότητα των μικρών ανθρώπων, επανέρχεται από καιρό όπως και με τα μνημόνια («μαζί τα φάγαμε») ή με τη ρύπανση του περιβάλλοντος (πλαστικές σακούλες κ.λπ.). Τρία χρόνια φυλάκισης και χρηματική ποινή επεβλήθη στις 16/3 σε ιδιοκτήτρια καφερείου στην Πρέβεζα επειδή κατηγορήθηκε ότι 5 πελάτες κάθησαν με τα πλαστικά ποτηράκια καφέ που είχαν πάρει από αυτήν σε τραπέζια έξω από το μαγαζί της. Το ίδιο επαναλήφθηκε και σε μια σειρά άλλες περιοχές της Ελλάδας. Μέχρι τότε βέβαια η κυβέρνηση δεν είχε τολμήσει να απαγορεύσει τις συναθροίσεις σε μεταφυσικούς και μάλιστα κλειστούς χώρους (στην καθομιλουμένη λέγονται εκκλησιασμοί), επειδή αντλεί εκλογικό κοινό από τους πιστούς.

Το ιερατείο (ΜΜΕ) κατήγγειλε τη μαζική αντιρατσιστική πορεία που έγινε στις 14/3 στη Μυτιλήνη, μετερχόμενη υποκρισία ίδια με την κυβερνητική-δικαστική: Γιατί την ίδια στιγμή λειτουργούσαν κανονικά οι λαϊκές αγορές όπου συνωστίζονται



άνθρωποι υψηλού κινδύνου (ηλικιωμένοι) σε πολύ μικρό και σταθερό χώρο, όπου αναπτύσσονται εύκολα διάφοροι παθογόνοι μικροοργανισμοί.

Συνέπειες

Σε κάθε περίπτωση τα περιοριστικά μέτρα έχουν κι άλλες συνέπειες εκτός από αυτό καθ' αυτόν τον περιορισμό της δημοκρατίας. Όπως αναφέρει ανάλυση του ΑΠΕ-ΜΠΕ, «μπορεί οι τακτικές αυτές [σ.σ. η καραντίνα και η απομόνωση...] να ελαττώσουν τον αριθμό των ατόμων που θα νοσήσουν ταυτόχρονα, να επιβραδύνουν την κορύφωση της επιδημίας και να δώσουν χρόνο στο υγειονομικό σύστημα να αντεπεξέλθει, όμως σύμφωνα με την αναπληρώτρια καθηγήτρια Επικοινωνίας και ΜΜΕ στη Δημόσια Υγεία Έφη Σίμου ενδέχεται να προκαλέσουν μια σειρά από προβλήματα τόσο στη λειτουργία του κράτους, όσο και στις κοινωνικές σχέσεις

δημιουργώντας επιπρόσθετους κινδύνους για τη δημόσια υγεία.

Η καραντίνα, εξηγεί η κ. Σίμου, είναι συχνά μια δυσάρεστη εμπειρία για όσους υποβάλλονται σε αυτήν. Η απώλεια της ελευθερίας, η απομάκρυνση από αγαπημένα άτομα, η αβεβαιότητα σχετικά με την εξέλιξη της κατάστασης, ο φόβος και η πλήξη μπορούν, μερικές φορές, να

δημιουργήσουν δραματικές επιπτώσεις: «Και όπως καταγράφονται από μελέτες διεθνώς αυτές μπορεί να είναι: ευερεθιστότητα, συναισθηματική εξάντληση, κακή διάθεση, αϋπνία, μειωμένη ικανότητα συγκέντρωσης, κακή διάθεση, άγχος και συμπτώματα μετατραυματικού άγχους, φόβος, νευρική κατάσταση, σύγχυση, θυμός, θλίψη και απογοήτευση».

Αντίσταση στην Ιταλία

Όπως γράφει η Νάντια Ντε Μοντ από την Ιταλία (βλ. «International viewpoint»), το «μένουμε σπίτι» δεν σημαίνει το ίδιο για αυτόν που έχει πέντε σπίτια των 400 τετραγωνικών, ιδιωτικά κότερα και τζετ, με αυτόν ή με αυτήν που μένει μαζί με άλλους τρεις σε ένα σπίτι 50 τετραγωνικών. Ή με μια γυναίκα που βιώνει καθημερινά οικογενειακή βία. Ή με τους πρόσφυγες ή τους άστεγους.

Όπως γράφει η Ντε Μοντ «υπάρχουν αυθόρμητες απεργίες ήδη σε ορισμένες πόλεις της Λομβαρδίας, όπως η Μπρέσια, η Μάντοβα και το Μπέργκαμο, όπου οι εργάτες ζητούν να σταματήσει η παραγωγή γιατί στα εργοστάσια κανείς δεν μπορεί να εγγυηθεί τις αποστάσεις ασφαλείας. Αυτά τα αιτήματα υποστηρίζονται από τα συνδικάτα μετάλλου, που απαιτούν επίμονα από την κυβέρνηση να σταματήσει την παραγωγή μέχρις ότου τα εργοστάσια καταστούν ασφαλή». «Απαιτούμε», συνεχίζει η Ντε Μοντ «την παύση όλων των οικονομικών δραστηριοτήτων, εκτός από τους βασικούς τομείς, με την διασφάλιση όμως του 100% του εισοδήματος

για όλους τους εργάτες που θα αναγκαστούν να μείνουν στο σπίτι».

Στη συνέχεια η Ντε Μοντ παραθέτει τα αιτήματα για αποκατάσταση του συστήματος υγείας, την πλήρωση των κενών οργανικών θέσεων στα νοσοκομεία, την αποκατάσταση των μισθών των υγειονομικών, την αντιστροφή δηλ. της πολιτικής του νεοφιλελευθισμού. Επίσης αναφέρεται στις δράσεις αλληλεγγύης που ήδη έχουν αναπτυχθεί στην Ιταλία από οργανώσεις της Αριστεράς.

Στο προφανές δίλημμα που αντιμετωπίζει σε τέτοιες συνθήκες η Αριστερά, η Ντε Μοντ απαντά από την πολύπαθη Ιταλία: «Παρότι δεν μπορούμε παρά να δεχθούμε, για λόγους που προβάλλουν όλοι οι επιστήμονες, τα δρακόντεια μέτρα υγείας που η κυβέρνηση έχει λάβει μέχρι τώρα, έχουμε συνείδηση του κινδύνου της επιβολής –μέσω του επείγοντος της κατάστασης– κανονισμών που περιορίζουν την ελευθερία, κανονισμοί οι οποίοι μπορούν να εισάγουν μια νέα μορφή αυταρχισμού. Άπαξ και λήξει η επείγουσα κατάσταση, θα χρειαστεί να αντιμετωπίσουμε αυτή τη νέα πρόκληση».

Οι εκδόσεις RedMarks, στα πλαίσια των κυβερνητικών μέτρων λόγω πανδημίας, τροποποιούν ανάλογα τις δραστηριότητες τους. Ο χώρος μας θα παραμείνει κλειστός για το κοινό έως ότου ανασταθούν οι περιορισμοί στο εμπόριο λιανικής. Σε ότι αφορά τις ηλεκτρονικές παραγγελίες (λιανικής ή χονδρικής), αυτές θα συνεχίσουν να γίνονται είτε τηλεφωνικά (210 82 33 761), με e-mail (eshop@redmarks.gr) ή μέσω του ηλεκτρονικού μας καταστήματος (redmarks.gr). Η παράδοσή τους θα γίνεται

χωρίς έξοδα αποστολής για παραγγελίες εντός Αττικής και η πληρωμή μπορεί να γίνεται με τη χρήση χρεωστικής κάρτας (φορητό POS) ενώ υπάρχει η δυνατότητα έως έξι άτοκων δόσεων με τη χρήση πιστωτικής κάρτας. Τίτλοι άλλων εκδόσεων θα παραδίδονται είτε εφόσον υπάρχουν στο απόθεμα του βιβλιοπωλείου μας είτε εφόσον υπάρχει δυνατότητα προμήθειας από τον αντίστοιχο εκδοτικό οίκο.

εκδόσεις
redmarks

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμό

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οχτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σ' αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

**ΔΕΑ Επικοινωνήστε μαζί μας:**

● Α ΑΘΗΝΑΣ: 6973005569 ● ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΩΑΣΤΙΑ: 6932045320 ● ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΡΩΑΣΤΙΑ: 6942602766
● ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΩΑΣΤΙΑ: 6972036692 ● ΝΟΤΙΑ ΠΡΩΑΣΤΙΑ: 6945754555 ● ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6942993423 ● ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΤΙΚΗ: 6939014803 ● ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820
● ΚΡΗΤΗ: 6979925065 ● ΚΥΚΛΑΔΕΣ: 6972743637
● ΜΕΣΣΗΝΙΑ: 69832422501 ● ΚΥΠΡΟΣ: 0035-796554166



Κυκλοφορεί
το τεύχος Νο 14
του περιοδικού
«Κόκκινο»

Το **ζήτημα της κλιματικής κρίσης** αποτελεί μια από τις μεγαλύτερες προκλήσεις του καιρού μας, ενώ ταυτόχρονα έχει προκαλέσει ένα ελπιδοφόρο διεθνές κίνημα. Το **αφιέρωμα** αυτού του τεύχους του περιοδικού «Κόκκινο» είναι προσανατολισμένο σε αυτό το ζήτημα και επιχειρεί να παρουσιάσει μια «ύλη» που θεωρούμε χρήσιμη για κάθε αγωνιστή-στρία. Ο **Πέτρος Ψαρρέας** αναλύει τις πτυχές της κλιματικής κρίσης, τη σημερινή κατάσταση και το μέγεθος της απειλής. Παρουσιάζει τη διεθνή συζήτηση γύρω από τις αναδυόμενες απαντήσεις εντός των πλαισίων του συστήματος (μεταξύ «μαύρης» και «πράσινης» ανάπτυξης), για να υπογραμμίσει την ανάγκη μιας **αντικαπιταλιστικής και ριζοσπαστικής οικολογικής στρατηγικής**, προτείνοντας τους βασικούς άξονές της. Ο **Χρήστος Σταυρακάκης** καταπιάνεται με μια πιο συγκεκριμένη κι «άμεσου ενδιαφέροντος» όψη του ζητήματος: την στρατηγική επιλογή του ελληνικού καπιταλισμού για **εξορύξεις και για τον αγωγό East Med**, αναδεικνύοντας τις περιβαλλοντικές επιπτώσεις, τα οικονομικά αποτελέσματα, αλλά και την σύνδεση αυτών των σχεδίων με τα ιμπεριαλιστικά σχέδια και την όξυνση του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού, που απειλούν την ειρήνη στην περιοχή. Μια άλλη όψη των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών παρουσιάζει το άρθρο του **Μαίκα Τ. Κλερ** για τη **στρατηγική του Πενταγώνου για την κλιματική κρίση**. Το «Δόγμα Πομπέο» αντιμετωπίζει το λιώσιμο των πάγων της Αρκτικής ως ευκαιρία για... νέες εξορύξεις στην περιοχή, απειλώντας με ακόμα μεγαλύτερη καταστροφή τον πλανήτη και μετατρέποντας τις Βόρειες Θάλασσες σε νέο πεδίο επικίνδυνου, στρατιωτικοποιημένου ανταγωνισμού των ΗΠΑ με τη Ρωσία και την Κίνα. Το αφιέρωμα κλείνει ένα άρθρο του **Τζέιμς Πλέστεντ**, που γενικεύει όσον αφορά αυτές τις επικίνδυνες **απαντήσεις των αρχουσών τάξεων** στις συνέπειες της κλιματικής κρίσης. Ισχυρίζεται ότι δεν «είμαστε όλοι μαζί σε αυτό», συνδέοντας την κλιματική κρίση με άλλα κρίσιμα πεδία αντιπαράθεσης: η απάντηση των «από πάνω» περιλαμβάνει κλιμάκωση των πολέμων, του ρατσισμού και του αυταρχισμού, με μόνη έγνοια **να διασώσουν την εξουσία τους «σε έναν φλεγόμενο πλανήτη»**.

Το τεύχος που κρατάτε στα χέρια σας, κυκλοφορεί λίγο μετά τη συμπλήρωση **20 χρόνων από τη «μάχη του Σιάτλ»** και τη γέννηση του διεθνούς κινήματος ενάντια στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση. Στο σχετικό άρθρο, ο **Πάνος Πέτρου** επιχειρεί έναν γενικό απολογισμό των διαδοχικών «κύκλων» μέσα από τους οποίους πέρασαν τα κινήματα και η Αριστερά αυτά τα

χρόνια και κάποιες σκέψεις για τον νέο «κύκλο» που ξεδιπλώνεται μπροστά μας, ισχυριζόμενος ότι το μήνυμα που έστειλε η άνοιξη του διεθνούς κινήματος, τότε, ισχύει και σήμερα: **«Η ιστορία δεν τελείωσε»**.

Αυτός ο ισχυρισμός υποστηρίζεται από την διεθνή κατάσταση. Όπου οι «από πάνω» εξακολουθούν να αντιμετωπίζουν προβλήματα και περιπέτειες. Στο άρθρο του **Ανρί Βιλνό** παρατίθεται μια ενδελεχής επισκόπηση της κατάστασης της διεθνούς οικονομίας, της πορείας της προς μια **«επερχόμενη κρίση»** αλλά και των απαντήσεων που επεξεργάζονται τα αστικά επιτελεία σε έναν κόσμο που αλλάζει, ξεχωρίζοντας την **άνοδο του «εθνικο-φιλειλευθερισμού»**.

Αλλά τα πιο ευχάριστα νέα έρχονται «από τα κάτω», όπου τους τελευταίους μήνες είναι σε εξέλιξη ένα διεθνές κύμα αγώνων.

Παρουσιάζουμε **δύο άρθρα για το γαλλικό εργατικό κίνημα**. Το πρώτο άρθρο είναι ένας απολογισμός του **Ιάν Σεζάρ** για προηγούμενες **μεγάλες μάχες του εργατικού κινήματος (1995-2003-2010)** στη Γαλλία, με χρήσιμα συμπεράσματα για το σήμερα. Το δεύτερο είναι μια ανταπόκριση του **Ντέιβιντ Τέιλορ**, που βρέθηκε στη Γαλλία τις μέρες της **ηρωικής απεργίας διαρκείας των σιδηροδρομικών ενάντια στη μεταρρύθμιση Μακρόν** και παρουσιάζει τις υποδειγματικές μορφές οργάνωσης του αγώνα τους. Η Γαλλία υπενθυμίζει –για άλλη μια φορά– ότι κάνει μεγάλο λάθος όποιος βιάζεται να «ξεγράψει» το εργατικό κίνημα και τα συνδικάτα.

Ακολουθεί μια συνέντευξη του **Φρανκ Γκοντισό**, για την **«επιστροφή του ταξικού πολέμου» στη Λατινική Αμερική**, όπου συνεχίζει να ξεδιπλώνεται η συντηρητική απερίσκεπη μετά την κρίση των «ροζ κυβερνήσεων», αλλά εδώ και μήνες συναντά μεγάλες κοινωνικές αντιστάσεις (Χίλη, Εκουαδόρ, Κολομβία...).

Η συνέντευξη του **Ζιλμπέρ Ασκάρ** για την **«επιστροφή των αραβικών εξεγέρσεων»**, συμπληρώνει την εικόνα, παρουσιάζοντας το άλλο «θερμό» κινηματικό μέτωπο του πλανήτη: Σε Σουδάν, Αλγερία, Ιράκ και Λίβανο, μαζικές λαϊκές εξεγέρσεις παίρνουν τη σκυτάλη από τα ηττημένα αδέλφια τους σε Αίγυπτο, Συρία κ.ά.

Ο **Σωτήρης Μάρταλης** γράφει για τις **μεγάλες αλλαγές που έχουν γίνει στις εργασιακές σχέσεις**, ως γενική κατεύθυνση της άρχουσας τάξης από το 1990 που κλιμακώθηκε στα χρόνια της κρίσης και των μνημονίων. Παρουσιάζει τα θλιβερά πεπραγμένα της τετραετίας ΣΥΡΙΖΑ, την αχαλίνωτη επίθεση του Μητσοτάκη σήμερα, τη στάση των συνδικάτων και την αναγκαία τοποθέτηση της Αριστεράς απέναντι στις προκλήσεις που δημιουργεί το νέο εργασιακό τοπίο.

Μένω σπίτι, σημαίνει δικαίωμα στην αξιοπρεπή στέγαση

Της Κατερίνας Σεργίδου

Τις τελευταίες μέρες το Υπουργείο Υγείας έχει λανσάρει την καμπάνια «Μένουμε Σπίτι» σε μια προσπάθεια να περιορίσει τον κοροναϊό. Πρόκειται για μια καμπάνια με τεράστια διαδίκτυα επιτυχία. Το σλόγκαν «Μένουμε Σπίτι» αναπαράγεται από εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους στην Ελλάδα, που παροτρύνουν άλλους ανθρώπους να επιδείξουν σοβαρότητα και υπευθυνότητα και να μην πραγματοποιούν άσκοπες και επικίνδυνες εξόδους. Διασημότητες της Showbiz βιντεοσκοπούν μηνύματα στα οποία μας καλούν να κάνουμε γυμναστική, να αλλάξουμε τη διακόσμηση του σπιτιού μας, να φτιάξουμε μια ζεστή ασφαλή φωλιά μέχρι να περάσει ο κίνδυνος. Συνδρομητικά κανάλια μας χαρίζουν δωρεάν ταινίες και σειρές. Όλα για να εξασφαλιστεί μια επιτυχής διαμονή μας στο σπίτι. Το «Μένουμε Σπίτι» δεν είναι βεβαίως μια ανακάλυψη της ελληνικής κυβέρνησης ή των εγχώριων ΜΜΕ. Σε όλες τις γλώσσες του κόσμου οι άνθρωποι στα κοινωνικά δίκτυα συμβουλεύουν «Μείνετε Σπίτι.»

Σε αυτές τις συνθήκες η αντικυβερνητική κριτική πάνω στο συγκεκριμένο μέτρο δεν είναι μια εύκολη υπόθεση. Καμία και κανείς δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι το «Μένουμε Σπίτι» είναι μια κακή συμβουλή. Είναι αυτονόητη η υποχρέωση όλων μας να προστατεύσουμε και να προστατευτούμε. Είναι αδιαμφισβήτητο ότι η εισήγηση των λοιμοξιολόγων για περιορισμό στο σπίτι αποτελεί ένα αναγκαίο βήμα για την αναχαίτιση της πανδημίας. Από αυτή την άποψη το «Μένουμε Σπίτι» είναι μια αναγκαία συμβουλή. Όμως όπως πάντα, έχοντας σημειώσει τα αυτονόητα, με μια αποδομητική διάθεση χρειάζεται να θέσουμε δύο ερωτήματα για να κατανοήσουμε τι είναι αυτό που δεν λέγεται στη συμβουλή «Μένουμε Σπίτι».

Το πρώτο ερώτημα είναι: Σε ποιες-ους απευθύνεται το μέτρο; Και το δεύτερο ερώτημα είναι: «Ποιο σπίτι;» Τελικά τα δύο ερωτήματα συναντιούνται σε ένα τρίτο «Πώς και Πού να μείνουμε;»

Συζητώντας γύρω από αυτό το ερώτημα, μας δίνεται μια πολύ καλή ευκαιρία να μιλήσουμε σοβαρά για το ζήτημα του δικαιώματος στην στέγη και των αξιοπρεπών συνθηκών διαβίωσης για όλες και όλους. Μας δίνεται τελικά η δυνατότητα να αναρωτηθούμε τι αποτελεί ένα σπίτι. Μια τέτοια συζήτηση μπορεί να αποκαλύψει την υποκρισία της κυβέρνησης που προτείνει ένα αναγκαίο μέτρο την ίδια στιγμή που υποσκάπτει τη δυνατότητα ενός σημαντικού τμήματος της κοινωνίας να μείνει στα αλήθεια σπίτι, με ή χωρίς πανδημία. Και αυτή είναι μια συζήτηση που δεν μπορεί να γίνει σε κλίμα εθνικής συναίνεσης ούτε αναπαράγοντας τα σύμβολα της κυβερνητικής διαδικτυακής καμπάνιας. Αντίθετα το να θέσουμε το ερώτημα «πώς και πού να μείνουμε» αποτελεί μια πραγματικά υπεύθυνη στά-



ση απέναντι στη μεγάλη πλειοψηφία της κοινωνίας.

Πώς να Μείνουμε Σπίτι... αυτοί που δεν έχουμε σπίτι;

Η Εθνική Ομοσπονδία Δανειοληπτών της Ελλάδας επισημαίνει ότι έχει τεθεί σε εφαρμογή η μνημονιακή δέσμευση για τη διενέργεια 140.000 πλειστηριασμών πρώτης και κύριας κατοικίας έως το 2022. Επιπλέον σύμφωνα με στοιχεία της ομοσπονδίας 100.000 κατοικίες βρίσκονται ήδη στα χέρια τραπεζών και 25.000 κατοικίες προσφέρονται στο airbnb. Επισημαίνει επίσης πως αν προστεθούν και 120.000 κατοικίες που θα περιέλθουν στα χέρια των τραπεζών και κάθε λογής funds στα επόμενα χρόνια, τότε συνολικά 265.000 κατοικίες θα εκλείψουν από την ελληνική αγορά. Οι πλειστηριασμοί όμως δεν γίνονται σε άδεια σπίτια. Πίσω από αυτούς τους αριθμούς υπάρχουν άνθρωποι που γίνονται άστεγοι από τη μια μέρα στην άλλη ή που στην καλύτερη επιστρέφουν στο πατρικό τους. Την ίδια στιγμή χιλιάδες άστεγοι και τοξικομανείς κοιμούνται στους δρόμους, στα παγκάκια, μέσα σε χαρτόκουτα ή μπαινοβγαίνουν σε ξενώνες και κέντρα απεξάρτησης. Τι σημαίνει λοιπόν το «Μένουμε Σπίτι για αυτούς;»

...αυτοί που δεν έχουμε χρόνο;

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές λαμβάνονται νέα μέτρα που μοιάζουν με αυτά μιας επίταξης της εργασίας σε καιρούς πολέμου. Ανάμεσα σε άλλα, ανακοινώνεται η διεύρυνση του ωραρίου των σουπερμάρκετ. Οι εργαζόμενες και οι εργαζόμενοι σε αυτά, καλούνται να εργαστούν ακόμα πιο σκληρά προκειμένου να περιοριστεί ο ιός και να εξυπηρετηθεί ο πληθυσμός που θα κατορθώσει να μείνει σπίτι. Στα νοσοκομεία η κατάσταση είναι ακόμα χειρότερη. Το ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό εργάζεται σε αντίξοες συνθήκες, μένοντας στα νοσοκομεία. Στους δρόμους τα δημοτικά συνεργεία καθαρισμού συνεχίζουν να είναι εκτεθειμένα σε μικρόβια χωρίς τον απαραίτητο προστατευτικό εξοπλισμό. Τι σημαίνει

λοιπόν το «Μένουμε Σπίτι για αυτούς;»

...αυτοί που το σπίτι μας δεν είναι σπίτι;

Χιλιάδες νοικοκυριά δεν έχουν πρόσβαση σε ηλεκτρικό ρεύμα λόγω της αδυναμίας πληρωμής των λογαριασμών της ΔΕΗ. Εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι ζουν σε υπόγεια που δεν έχουν φως, που δεν αερίζονται καλά, χωρίς θέρμανση, ζεστό νερό, και κατάλληλη τροφή. Δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις που σε μικρά διαμερίσματα στριμώχνονται πολλοί άνθρωποι για να μοιραστούν το νοίκι. Πολλά από αυτά τα σπίτια δεν είναι κατάλληλα επιπλωμένα και πολλές φορές οι άνθρωποι που διαμένουν σε αυτά, ζουν αποκλεισμένοι, με ελλιπή πληροφόρηση αφού δεν διαθέτουν τηλέφωνο ή ίντερνετ. Τι σημαίνει λοιπόν το «Μένουμε Σπίτι για αυτούς;»

...αυτοί που ζούμε χωρίς βοήθεια;

Χιλιάδες άνθρωποι ζουν χωρίς βοήθεια και φροντίδα. Ηλικιωμένοι, ανάπηροι, χρόνια ασθενείς μένουν σπίτι χωρίς συντροφιά ή πρόσβαση σε ιατροφαρμακευτική περίθαλψη. Σε συνθήκες που το πρόγραμμα Βοήθεια στο Σπίτι έχει υποστεί μνημονιακές περικοπές το να μείνουν στο σπίτι δεν τους προστατεύει αν δεν έχουν την κατάλληλη φροντίδα. Τι σημαίνει λοιπόν το «Μένουμε Σπίτι» για αυτούς;

...αυτές που κινδυνεύουμε στο σπίτι;

Η έμφυλη βία είναι η πρώτη αιτία θανάτου για τις γυναίκες παγκόσμια. Για πολλές γυναίκες η βία στο σπίτι, ο ξυλοδαρμός, η λεκτική βία, οι απειλές, είναι η σκληρή καθημερινότητα. Κάποιες φορές η κλιμάκωση της βίας φτάνει μέχρι το βιασμό και τη γυναικοκτονία. Πολλές φορές η εργασία εκτός σπιτιού αποτελεί ανάσα για τις γυναίκες που επιθυμούν να φύγουν από το σπίτι για να γλυτώσουν από την κακοποίηση κάθε είδους. Αλλά ακόμα και στις περιπτώσεις που οι γυναίκες δεν υφίστανται κακοποίηση σε συνθήκες πανδημίας ζουν με το άγχος να μην νοσήσουν προκειμένου να είναι

σε θέση να φροντίσουν τα πιο αδύναμα μέλη των οικογενειών τους. Και όμως είναι οι πρώτες που θα στριμωχτούν εκτεθειμένες στις ουρές των σουπερμάρκετ και των φαρμακείων. Τι σημαίνει λοιπόν το «Μένουμε Σπίτι για αυτές;»

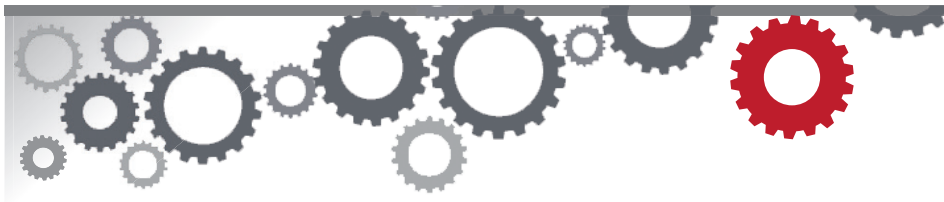
...αυτοί που φύγαμε από το σπίτι;

Εκατομμύρια προσφύγιες και πρόσφυγες εγκατέλειψαν τα σπίτια τους λόγω πολέμου τα τελευταία χρόνια. Όσες γλύτωσαν από τον πνιγμό, το κρύο, τις φασιστικές επιθέσεις, τις ασθένειες, τις πυρκαγιές, τους βομβαρδισμούς, την πείνα έφτασαν στην Ελλάδα και πετάχτηκαν στα άθλια στρατόπεδα συγκέντρωσης. Το σπίτι τους είναι κάτι βρώμικες σκισμένες σκηνές, κάτι κοντέινερ ή παραπήγματα. Καμιά φορά δεν έχουν ούτε αυτό. Δεν έχουν πόρτες, παράθυρα, κρεβάτι, μπάνιο. Το λόγγο του Υπουργείου Υγείας που συνοδεύει το σλόγκαν «Μένουμε Σπίτι», με το ροζ σπιτάκι και τα πράσινα δέντρα που το περιστοιχίζουν δεν σημαίνει τίποτα για αυτούς. Τα παιδιά τους αντί για σπιτάκια ζωγραφίζουν βάρκες και νερό. Τι σημαίνει λοιπόν το «Μένουμε Σπίτι» για αυτούς;

Τι είναι ένα σπίτι;

Το σπίτι δεν είναι πάντα ένας ασφαλής προστατευμένος χώρος. Για πολλές και πολλούς το σπίτι είναι απουσία, είναι υπόγειο, είναι παράπηγμα, είναι απλήρωτο νοίκι και έξωση, είναι κομμένο ρεύμα, είναι κακοποίηση, είναι μοναξιά. Ένα σπίτι δεν είναι μόνο ένας κλειστός οριοθετημένος χώρος φτιαγμένος από τσιμέντο και τούβλα. Το σπίτι είναι δικαίωμα, είναι αξιοπρεπής συνθήκη διαβίωσης, είναι ασφάλεια, χώρος ξεκούρασης, ύπνου, αναψυχής και τροφής. Για πολλές και πολλούς από εμάς σε συνθήκες πανδημίας το «Μένουμε Σπίτι» είναι μια αναγκαία συνθήκη που ελπίζουμε να μην κρατήσει πολύ. Για εκατομμύρια ανθρώπους όμως, το «Μένουμε Σπίτι» δεν αποτελεί εναλλακτική. Οι κυβερνώντες θα μπορούσαν να δοκιμάσουν σε συνθήκες πανδημίας να μείνουν για λίγες ώρες σε ένα σπίτι χωρίς ρεύμα, σε ένα υπόγειο, με το φόβο της έξωσης, ή σε μια σκηνή στη Μόρια με τα παιδιά τους πεινασμένα στην αγκαλιά. Ή θα μπορούσαν να προσκαλέσουν σπίτι τους για λίγες ώρες όλους τους ανθρώπους που δεν μπορούν να μείνουν Σπίτι. Και το «Μένουμε Σπίτι ΤΟΥΣ» άλλωστε δεν ακούγεται κακή ιδέα.

Δεν μας καθησυχάζει λοιπόν η καμπάνια του Υπουργείου Υγείας. Θέλουμε μια κοινωνία όπου το «Μένουμε Σπίτι» σε συνθήκες πανδημίας ή μη, θα σημαίνει ότι όλες και όλοι ανεξαρτήτως καταγωγής, θρησκείας, εισοδήματος θα μπορούμε να έχουμε πρόσβαση σε κατοικίες με αξιοπρεπείς συνθήκες διαβίωσης. Σε συνθήκες πανδημίας προστατεύομαστε και προστατεύουμε τους γύρω μας ακολουθώντας όλα τα αναγκαία μέτρα όμως δεν μπορούμε να καθίσουμε στα αυγά μας, εφησυχασμένοι στα σπίτια μας όταν έστω και ένα παιδί στις Μόριες του κόσμου, απόψε δεν έχει σπίτι να μείνει.



νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια
Θοδωρής Πατσατζής

Σούπερ μάρκετ: Εξοντωτική εργασία, ελάχιστη προστασία!

Εχει πολύ ενδιαφέρον να δούμε πως αντιμετωπίζεται ο κοροναϊός σε μια σειρά εργασιακών χώρων που δεν έχουν μπει στη γενική καραντίνα ώστε να εξυπηρετείτε ο πληθυσμός. Το μεγαλύτερο ενδιαφέρον φαίνεται να είναι σε χώρους όπως τα φαρμακεία (όπου τουλάχιστον έχουν εργαζόμενους) και ακόμη περισσότερο τα σούπερ μάρκετ επειδή έχουν πολλούς εργαζόμενους και εξίσου δεκάδες καταναλωτές.

Είναι χαρακτηριστικό ότι παρότι από τις 11 Μάρτη είχαν αρχίσει να ανακοινώνονται μέτρα με τη μέρα όλο και περισσότερα μέτρα καραντίνας, χρειάστηκε να περάσουν 5 σχεδόν μέρες και να φτάσουμε στην Κυριακή 15 και τη Δευτέρα 16 Μάρτη για να δούμε τι ακριβώς μέτρα περιλαμβάνουν τα σχέδια της κυβέρνησης για τους εργαζόμενους στα σούπερ μάρκετ και για όσους τα επισκέπτονται. Έτσι αυτό που ανακοινώθηκε ήταν ότι βολεύει τους καρχαρίες ιδιοκτήτες των σούπερ μάρκετ. Ωστόσο που θα ξεκινάει από τις 7 το πρωί και θα κλείνει στις 10 το βράδυ. Και εργασία και την Κυριακή αν και από όσα λένε (αναμένεται διευκρινιστική εγκύκλιος) αυτό θα ισχύει μόνο για την παράδοση αγαθών με διανομή στα σπίτια.

Σε κάθε περίπτωση είναι δεδομένο ότι ως τώρα δεν τηρούνται με ευλάβεια τα μέτρα ασφαλείας καθώς στη συντριπτική πλειοψηφία των σούπερ μάρκετ το μόνο που τους παρέχεται είναι γάντια. Ούτε αντισηπτικά μαντηλάκια και υγρά ούτε μάσκες. Ακόμη κι ένα πρωτοετή φοιτητή της ιατρικής να ρωτήσουμε γνωρίζει ότι τα γάντια για να έχουν αποτελεσματικότητα πρέπει να αλλάζουν μετά από κάθε συναλλαγή με πελάτη αλλιώς επίσης μπορούν να μεταφέρουν το οποιοδήποτε μικρόβιο και ιό. Πολύ περισσότερο για τις ταμίες στα σουπερμάρκετ που έρχονται σε επαφή με τις κάρτες πληρωμών και τα χρήματα.

Τα σουπερμάρκετ δείχνουν να αποτελούν αυτή τη στιγμή ένα πείραμα της κυβέρνησης και για την εντατικοποίηση της εργασίας και για την πλήρη κατάργηση της Κυριακάτικης αργίας. Θα φτάσουμε να έχουμε προσωπικό εξαντλημένο και πιο ευάλωτο στο να κολλήσει τον ιό. Γιατί όταν το μυαλό εκεί κουραστεί και αρχίζει να θολώνει είναι πανεύκολο με το "μολυσμένο" από την συνεχή χρήση γάντι να σκουπίσεις τον ιδρώτα από το πρόσωπο. Και αιτία αυτού του πειράματος είναι η ανάγκη των Βασιλοπουλαίων και των Σκλαβενίτηδων, η ανάγκη των Lidl και των άλλων

αλυσίδων να μη χάσουν ούτε ευρώ από τα κέρδη τους.

Αν τα πράγματα άλλωστε ήταν διαφορετικά στα μέτρα αυτά θα βλέπαμε και αύξηση του μισθού για τους εργαζόμενους στα μάρκετ και προσλήψεις προσωπικού για να μην υπάρχει εξάντληση των τωρινών εργαζομένων που στην πλειοψηφία τους είναι και γυναίκες και θα έχουν κι ένα βουνό δουλειά όταν επιστρέφουν ξεθεωμένες στο σπίτι. Και βέβαια θα υπήρχε και η πρόβλεψη το μέτρο της εργασίας τις Κυριακές να είναι προσωρινό και να διαρκέσει μέχρι να τελειώσει η επιδημία.

Εξαιρετικό ενδιαφέρον έχει να δούμε την ανακοίνωση της Επιτροπής Αγώνων εργαζομένων στον ΑΒ Βασιλόπουλο εκεί που η κοροϊδία ξεπέρασε κάθε προηγούμενο με την εργοδοσία αντί να παίρνει καλύτερα μέτρα προστασίας των εργαζομένων να τους διανέμει φυλλάδιο για το πως θα βρουν ψυχολογική υποστήριξη.

«Όλοι οι εργαζόμενοι, στην πλειοψηφία ελαστικοί και κακοπληρωμένοι, είμαστε εδώ, στην πρώτη γραμμή χωρίς μέσα προστασίας, σε απόλυτη έκθεση στον ιό. Δεν μας λείπει η ψυχολογική βοήθεια αλλά η πρακτική, ουσιαστική στήριξη με μέτρα ατομικής προ-

στασίας, η ξεκούραση, η πραγματική στήριξη με μετατροπή των ελαστικών θέσεων σε πλήρη εργασία. Μας λείπει το γεγονός πως σε αυτές τις συνθήκες δεν αναγνωρίζεται η εργασία μας σαν ανθυγιεινή. Μας λείπουν τα βασικά, στοιχειώδη μέτρα που συνιστούν οι ειδικοί... Τα αντισηπτικά είναι άγνωστη λέξη στα ταμεία. Δεν υπάρχουν ούτε για τους εργαζόμενους ούτε για τους πελάτες».

Με βάση τα παραπάνω απαιτούν να τοποθετηθούν τζάμια προστασίας στα ταμεία. Να υπάρχει αντισηπτικό δίπλα στο κάθε ταμείο και σε κεντρικά σημεία όλων των supermarket. Με ευθύνη του κράτους και της εργοδοσίας να υπάρχει προμήθεια προϊόντων για απολύμανση χεριών, επιφανειών (καρότσια κ.λπ.) και εργαλείων με πιστοποίηση. Να μετατραπούν τα 4ωρα-6ωρα και γενικά όλες οι ελαστικές θέσεις εργασίας, σε θέσεις πλήρους εργασίας (8ωρο) με όλα τα εργασιακά δικαιώματα. Να τους δοθεί έκτακτο επίδομα ανθυγιεινής εργασίας.

Με τη βοήθεια των συνδικάτων τους και της Αριστεράς τα αιτήματα των εργαζομένων χρειάζεται να αναδειχθούν και να διεκδικηθούν με πολύμορφες δράσεις.

Τηλεργασία: υπέρ ή κατά των εργαζομένων;

Μεγάλη συζήτηση έχει ανοίξει λόγω της επιδημίας του κοροναϊού για το αν πρέπει ή όχι να υπάρξει αποδοχή να εργαστούν εργαζόμενοι με τηλεργασία από το σπίτι. Η κυβέρνηση μάλιστα της ΝΔ έσπευσε πρώτη να δώσει το "καλό" παράδειγμα με τον πρωθυπουργό και τους υπουργούς του να βγαίνουν ακόμη και για συνεντεύξεις στα κανάλια μέσα από τις δυνατότητες που δίνει η τεχνολογία και χωρίς να παρευρίσκονται στα τηλεοπτικά στούντιο.

Παρότι είναι ακόμη νωρίς για να αποτιμήσουμε την εφαρμογή ενός μέτρου όλες οι εικόνες που έρχονται από το εξωτερικό δείχνουν ότι η τηλεργασία συνοδεύεται με καταστροφική του ωραρίου και μειώσεις μισθών καθώς οι εργοδότες εκτιμούν ότι η εργασία του εργαζόμενου στο σπίτι είναι πιο εύκολη. Μάλιστα στην Ελλάδα η υπουργός παιδείας Ν. Κεραμέως προωθεί την τηλεργασία για τους μαθητές της Γ' Λυκείου.

Είναι δεδομένο ότι τα μέτρα προστασίας των εργαζομένων χρειάζεται να είναι προτεραιότητα. Οι εργαζόμενοι που ανήκουν στις ευπαθείς ομάδες λοιπόν σε τέτοιες κρίσεις πρέπει να μην εργάζονται και να πληρώνονται και όχι να εργάζονται από το σπίτι "αν θέλουν".

Γιατί το "αν θέλουν" στις ανθρωποφαγικές συνθήκες που έχουν διαμορφώσει τα μνημόνια στους χώρους δουλειάς και χωρίς σοβαρούς ως ανυπαρκτους ελέγχους από τα σώματα εργασίας γίνεται "θέλουν με το ζόρι". Έτσι ώστε να μη χάσουν τη δουλειά τους. Και σε πολλές περιπτώσεις χωρίς σωματεία να διεκδικούν μπορεί να σημάνει το αποδέχομαι να δουλεύω και περισσότερες ώρες και με χαμηλότερους μισθούς.

Κανόνες

Αυτό που χρειάζεται να παλέψουν οι εργαζόμενοι είναι να φέρουν στο επίκεντρο της συζήτησης τις δικές τους ανάγκες και άρα η τηλεργασία δεν μπορεί να είναι αποδεκτή αν δεν αποκτήσει κανόνες και δεν υπογραφούν άμεσα Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας. Χαρακτηριστική είναι σε αυτό το σημείο η ανακοίνωση του ΣΕΤΗΠ (Συνδικάτο Εργατοϋπαλλήλων στις Τηλεπικοινωνίες Νομού Αττικής): "Το συνδικάτο μας διαφωνεί γενικά με την δουλειά από το σπίτι ως ευέλικτη μορφή εργασίας που όχι μόνο διευθετεί τον χρόνο εργασίας αλλά αποξενώνει τον εργαζόμενο. Καταλαβαίνουμε ότι πολλοί συνάδελφοι μας αντιλαμβάνονται την ανεπάρκεια

του συστήματος υγείας καταφεύγουν ή και εξαναγκάζονται στην εργασία από το σπίτι ως ελάχιστο μέσο προστασίας. Τον φόβο και την ανησυχία μας πρέπει να τον κάνουμε δύναμη διεκδίκησης των ουσιαστικών μέτρων και ταυτόχρονα να μην επιτρέψουμε να παγιωθούν οι ελαστικές σχέσεις εργασίας όπως η τηλεργασία. Γι' αυτό σαν σωματείο: Ξεκαθαρίζουμε ότι η εφαρμογή της τηλεεργασίας θα γίνει ΜΟΝΟ για τη χρονική περίοδο αντιμετώπισης του κορωνοϊού" και παρακάτω: "Απαιτούμε παροχή όλου του απαραίτητου εξοπλισμού από την εταιρεία: γραφείο, καρέκλα, laptop και οθόνες, σύνδεση στο internet. Κανένας δεν εργάζεται με δικά του μέσα. Είναι ευθύνη της εταιρείας. Ευθύνη της εταιρείας είναι επίσης η διασφάλιση των προσωπικών δεδομένων των εργαζομένων και των εταιρικών δεδομένων για την περίοδο της εργασίας από το σπίτι. Καμία μετακύλιση ευθυνών στον εργαζόμενο. Ξεκαθαρίζουμε όσοι εργαζόμενοι κρατάνε τα παιδιά τους να τους δοθεί η ειδική άδεια που δικαιούνται αντί να εργάζονται από το σπίτι".

Επίσης και η ανακοίνωση του Δ.Σ. του Συλλόγου Εργαζομένων στο Τε-

χνικό Επιμελητήριο (ΣΕΤΕΕ) που τονίζει για την τηλεργασία: "Είμαστε κατηγορηματικά αρνητικοί στην ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων. Είμαστε αρνητικοί στην μετατροπή των εργασιακών σχέσεων που σηματοδοτεί η μετατροπή της εργασίας που παρέχεται στο χώρο του εργοδότη σε τηλεργασία και σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να αφορά σε άτομα που βρίσκονται σε ειδική άδεια που αναφέραμε παραπάνω. Ο ΣΕΤΕΕ ζητά να ενημερώνεται για κάθε αλλαγή στις εργασιακές σχέσεις στο ΤΕΕ. Γιατί, κάθε κρίση προσφέρει την ευκαιρία για διεμβολισμό των εργασιακών κατακτήσεων. Η αντιμετώπιση των οικονομικών προβλημάτων που συνδέονται με την επιδημία, με ελαστικές σχέσεις εργασίας είναι διακηρυγμένος στόχος της κυβέρνησης. Για αυτό πρέπει να είμαστε επιφυλακτικοί σε κάθε «καινοτόμο» πρόταση στα εργασιακά αυτή την περίοδο. Σε κάθε προσωρινή μεταβολή της εργασίας (εκ περιτροπής εργασία κλπ) που σχετίζεται με την προσπάθεια για περικυκλώση της νόσου θα πρέπει να καλύπτονται οι εργαζόμενοι πλήρως μισθολογικά και ασφαλιστικά για όσο διάστημα διαρκεί".

Η επιδημία του κοροναϊού να μη γίνει αφορμή για καταπάτηση των εργασιακών δικαιωμάτων

Μέτρα προστασίας και στήριξης των εργαζομένων τώρα!

Του Θοδωρή Πατσατζή

Η επιδημία του κοροναϊού βρίσκει την εργατική τάξη σε πολύ δύσκολη θέση. Είμαστε αναγκασμένοι να παλέψουμε με νύχια και με δόντια να μείνουμε όρθιοι, να μείνουμε ζωντανοί. Και ταυτόχρονα χρειάζεται να είμαστε σε διαρκή επαγρύπνηση και αν χρειαστεί και διεκδίκηση για να μπορέσουμε να αποτρέψουμε την οποιαδήποτε προσπάθεια να χτυπηθούν τα ελάχιστα εργασιακά δικαιώματα που έχουν αφήσει όρθια τα μνημόνια της λιτότητας από το 2009 ως και σήμερα.

Το γεγονός που ζούμε έρχεται να ολοκληρώσει τις ούτως ή άλλως τεράστιες δυσκολίες που θα προέκυπταν για το εργατικό κίνημα από το νέο βάθεμα της κρίσης που ήταν δεδομένο σύμφωνα με τις προβλέψεις σχεδόν όλων των οικονομολόγων φιλοσοστημικών και μη.

Οι απώλειες θα είναι μεγάλες και εισοδηματικά, καθώς για τις επιχειρήσεις που κλείνουν με κυβερνητική απόφαση δεν θα υπάρχει και μισθός για τους εργαζόμενους σε αυτές, ενώ δεν έχει απαντηθεί πως θα τα βγάλουν πέρα με ένα επίδομα πείνας δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενοι. Στην καλύτερη περίπτωση το επίδομα αυτό θα είναι κοντά στα 400 ευρώ. Πως θα πληρώσουν τους λογαριασμούς ρεύματος, νερού και τηλεπικοινωνίας. Πως θα πληρώσουν τις δόσεις και τα χρέη στην εφορία;

Την ώρα μάλιστα που θα υπάρξουν αυξημένες ανάγκες εξόδων για την αγορά προστατευτικών μέσων για τις οικογένειες τους και για τους ίδιους και όχι μόνο. Αν κάποιοι εργαζόμενοι θεωρήσει ότι πρέπει να εξεταστεί το δείγμα του κατά προτεραιότητα και πάει σε ιδιωτικό φορέα, θα πληρώσει σχεδόν όλο το επίδομα που θα πάρει εκεί. Ταυτόχρονα οι εργαζόμενοι πέρα από αυτά τα βάρη θα χάσουν και ασφαλιστικές εισφορές. Η κυβέρνηση αφήνει ακάλυπτους τους εργαζόμενους ενώ είναι έτοιμη να δώσει τα πάντα για να στηρίξει το σύστημα. Καθώς βλέπετε οι εργαζόμενοι μπορεί να γίνουν και ανυπάκουοι την ώρα που ο εκπρόσωπος των ξενοδόχων δήλωνε στην κρατική τηλεόραση ότι οι ξενοδόχοι θα δώσουν μάχη όχι για να σωθούν άνθρωποι αλλά για να σωθεί το σύστημα μαζί με την κυβέρνηση.

Συνδικάτα

Από τη μεριά τους οι εργαζόμενοι και πολλά συνδικάτα, από τους εργαζόμενους στο ΤΕΕ και τους εργαζόμενους στο χώρο των τηλεπικοινωνιών, μέχρι τους εργαζόμενους στο υπουργείο Εργασίας, στην ΕΥΔΑΠ, στα Public και αλλού απαιτούν και προειδοποιούν ότι δεν πρέπει να είναι οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα αυτοί που θα πληγούν περισσότερο από την επιδημία. Γιατί δεν ήταν αυτοί που αποφάσισαν για το πως θα λειτουργεί η δημόσια υγεία και η έρευνα.



Δεν ήταν αυτοί που δεν πλήρωναν εισφορές. Δεν ήταν αυτοί που δημιούργησαν την κρίση.

Πρώτο μέλημα όλων των εργαζομένων στην προσπάθεια να προστατευτούν οι ίδιοι, οι συνάδελφοί τους και οι οικογένειές τους είναι η παροχή μέτρων προφύλαξης και η παροχή Μέσων Ατομικής Προστασίας. Σαπούνια, μάσκες, γάντια και αντισηπτικά σε όλους τους εργαζόμενους στον ιδιωτικό και το δημόσιο τομέα. Λειτουργία των επιχειρήσεων με τρόπο που να αποφεύγεται ο συνωστισμός. Άδεια με πλήρεις αποδοχές σε εργαζόμενους που ανήκουν στις ευπαθείς ομάδες του πληθυσμού και στις εγκύους και βέβαια σε όλους νοσούν. Για όλα αυτά τα έξοδα πρέπει να βαρύνουν τους εργοδότες και το κράτος. Σε αυτά τα μέτρα χρειάζεται να περιλαμβάνεται και η παροχή γονικής άδειας με αποδοχές για τη φύλαξη των παιδιών τους. Μέτρο που, παρότι εφαρμόζεται από την κυβέρνηση, έχει πολλά προβλήματα καθώς δίνεται με πολύ δυσκολία λόγω του ταξικά μεροληπτικού υπέρ των εργοδοτών πλαισίου που έχουν θέσει οι μνημονιακοί νόμοι. Στους περισσότερους εργαζόμενους κυριαρχεί ο φόβος ότι λόγω της κρίσης αν ζητήσουν την άδεια θα είναι οι πρώτοι που θα απολυθούν. Αυτό σημαίνει ότι οι εργαζόμενοι πρέπει να απαιτήσουν την απαγόρευση των απολύσεων.

Η για λόγους υγείας τηλεργασία από την ως τώρα εμπειρία της Κίνας και της Ευρώπης δείχνει να οδηγεί σε μειώσεις μισθών και απώλεια θέσεων εργασίας. Αυτό σημαίνει ότι διεκδικούμε εκτός από την απαγόρευση των απολύσεων η τηλεργασία να γίνεται όπου είναι απα-

ραίτητη χωρίς μείωση μισθών και χωρίς να είναι σταθερό μέτρο. Η τηλεργασία πρέπει να σταματήσει όταν σταματήσει και η μάχη με τον ιό ή όταν έχει λήξει ο παραμικρός κίνδυνος μόλυνσης των εργαζομένων. Προφανώς τα έξοδα κι εδώ πρέπει να βαρύνουν τον εργοδότη.

Προσλήψεις

Επίσης σημαίνει ότι πρέπει να προσληφθούν άμεσα επιθεωρητές εργασίας που θα επιβλέπουν αν εφαρμόζονται τα μέτρα προστασίας, ασφάλειας και υγιεινής των επιχειρήσεων που παραμένουν ανοιχτές και αν δίνονται κανονικά οι γονικές άδειες. Προσλήψεις όμως πρέπει να γίνουν σε σούπερ μάρκετ, ντελβερικά και φαρμακεία. Με πλήρη μισθούς και ασφάλιση. Ειδικά σώματα εργαζομένων που θα προσληφθούν στο δημόσιο θα πρέπει να ελέγχουν την ποιότητα (ειδικά στα τρόφιμα) και τις τιμές των προϊόντων. Ειδικά στα προϊόντα που υπάρχει μεγάλη ζήτηση.

Ασφαλώς χρειάζεται να γίνουν προσλήψεις μόνιμου προσωπικού και μονιμοποίηση των συμβασιούχων στα δημόσια νοσοκομεία μέχρι να καλυφθούν όλα τα κενά που είναι σύμφωνα με τα σωματεία της υγείας 45.000. Αντίστοιχη στελέχωση των κοινωνικών υπηρεσιών των δήμων και των νοσοκομείων και δομών ψυχικής υγείας με άλλες τόσες μονιμοποιήσεις και προσλήψεις. Οι ανάγκες των εργαζομένων περιλαμβάνουν (στις περιπτώσεις που δουλεύουν αλλά όχι μόνο), την φροντίδα ανήμπορων ηλικιωμένων, την φροντίδα ατόμων με αναπηρία και δεν θα σταματήσουν να υπάρχουν όταν νικηθεί η επιδημία. Θα είναι οι ίδιοι που θα έχουν ανάγκη ψυχολογικής υποστή-

ριξης καθώς λόγω της ανικανότητας των καπιταλιστών η επιδημία θα στοιχίσει σε ανθρώπινες ζωές.

Άμεσα μέτρα

Οι εργαζόμενοι για να κινδυνεύσουν λιγότερο πρέπει να απαιτήσουν να μπορούν να πάνε γρήγορα και με ασφάλεια στη δουλειά τους. Αυτό σημαίνει ότι στα μέσα μαζικής μεταφοράς χρειάζεται ενίσχυση των δρομολογίων, του στόλου και του προσωπικού στις δημόσιες συγκοινωνίες (λεωφορεία, τρόλεϊ, μετρό, τραμ) αλλά και στα τρένα.

Για όσες επιχειρήσεις μένουν κλειστές χρειάζεται να πληρωθούν κανονικά οι εργαζόμενοι. Είτε από τους εργοδότες είτε από το κράτος. Σε διαφορετική περίπτωση θα πρέπει να παγώσουν τα ενοίκια και οι πληρωμές των τιμολογίων για ρεύμα, νερό, τηλεπικοινωνίες και να χαριστούν οι δόσεις στην εφορία με διαγραφή τους για όσο διάστημα χρειαστούν τα μέτρα περιορισμού. Τέλος για τους ανέργους χρειάζεται επίσης να δοθεί σε όλους το ταμείο ανεργίας και να τους γίνει δωρεάν χορήγηση των ατομικών μέσων προστασίας και υγιεινής.

Αυτά τα μέτρα είναι εφικτό να γίνουν πραγματικότητα. Η επιδημία έχει στριμώσει τις κυβερνήσεις καθώς όλοι καταλαβαίνουν ποιος φταίει που θα χαθούν ανθρώπινες ζωές. Αυτό που θα κρίνει το αν μετά τη μάχη με την επιδημία θα μπορούν να είναι οι εργαζόμενοι οι νικητές ή οι χαμένοι των εξελίξεων θα είναι αν αρχίσουν να διεκδικούν αυτά τα αιτήματα. Αλλιώς το μέλλον προβλέπεται ζοφερό καθώς ήδη στην Ιρλανδία έχουν γίνει με το πρόσχημα της επιδημίας 140.000 απολύσεις.

COVID19: Η ΜΑΧΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Δωρεάν τεστ για όλους, εξοπλισμός των νοσοκομείων

Όσο προχωράνε οι μέρες και η κατάσταση που έχει δημιουργήσει ο κοροναϊός γίνεται ολοένα και πιο δύσκολα αντιμετωπίσιμη αναδεικνύονται και τα σφάλματα και οι καθυστερήσεις της κυβέρνησης. Η κυβέρνηση και ο ΕΟΔΥ έπρεπε έγκαιρα να είχαν πάρει μέτρα καραντίνας για όσους έρχονταν στην Ελλάδα από το εξωτερικό. Αυτό σίγουρα θα μπορούσε να βοηθήσει στον περιορισμό του αριθμού όσων νοσήσουν από τον ιό.

Πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα σε αυτό ήταν το τι έγινε στην Αμαλιάδα με

τους εκδρομείς που επέστρεψαν από το Ισραήλ. Επί της ουσίας αυτό το λάθος έχει ανοίξει το δρόμο για τη διασπορά του ιού στην κοινότητα. Ήταν εύκολο αν υπήρχε η πολιτική βούληση να υποχρεώνονται όσοι έρχονταν από το εξωτερικό να ελέγχονται στο αεροδρόμιο.

Γενικά η στάση του ΕΟΔΥ να μην γίνονται τεστ (με εντολή από την κυβέρνηση) δεν βοήθησε να βρεθούν όσοι έχουν κολλήσει κορονοϊό και να νοσηλευτούν αμέσως απομακρύνοντάς τους από την κοινότητα και μηδενίζοντας την πιθανότητα διασποράς. Τέτοια παραδείγματα υπήρξαν και στην

Ταϊβάν (κινητές μονάδες που μπορείς να κάνεις το τεστ) όπου έχουν περιοριστεί πολύ τα κρούσματα και στη Σιγκαπούρη όπου με 226 κρούσματα (ως την ώρα που γραφόταν το άρθρο) είχε ο νεκρούς και 109 θεραπευμένους και στη Νότια Κορέα που παρά τα πολλά κρούσματα η θνητότητα είναι αρκετά χαμηλά. Ο ΕΟΔΥ και η κυβέρνηση έχουν γράψει στα παλιά τους τα παπούτσια τις εκκλήσεις του ΠΟΥ (Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας) που συνιστά τη συνεχή καταγραφή δειγμάτων.

Έθεσαν μάλιστα και περιορισμούς στο ποιος μπορεί να δίνει δείγμα. Το

τεστ γίνεται μόνο σε πνευμονία και σε πάσχοντες με ανοσοκαταστολή που έχουν συμπτώματα βήχα και πυρετού. Το πόσο ταξικά σε βάρος των φτωχών λαϊκών στρωμάτων χειρίζεται η κυβέρνηση την επιδημία έχει εξήγηση. Δε τους ενδιαφέρει για το αν θα νοσήσει ο φτωχόκοσμος και αν θα πεθάνει για να μην δώσουν όσα λεφτά παραπάνω χρειάζονται για να δημιουργηθούν κέντρα σε όλη τη χώρα που θα βλέπουν μόνο τις λοιμώξεις αναπνευστικού και θα κάνουν χιλιάδες τεστ για να αντιμετωπίζονται έγκαιρα τα κρούσματα. Την ίδια ώρα ο κάθε Μαρινάκης αλλά και ο ίδιος ο Πρωθυπουργός, οι συνεργάτες του και η οικογένειά του, βουλευτές, υπουργοί, τηλεπερσόνες κλπ, έχουν ήδη κάνει το τεστ παρότι οι περισσότεροι από αυτούς δεν είχαν το παραμικρό σύμπτωμα. Και τα δείγματα όλων αυτών ήταν μέσα στα 4.320 που έχουν ελεγχθεί πανελλαδικά, ποσοστό 0,04% επί των μόνιμων κατοίκων της χώρας. Αν συνυπολογίσουμε πρόσφυγες, μετανάστες που δεν έχουν χαρτιά και όσους βρίσκονται προσωρινά στην Ελλάδα για δουλειά ή για διακοπές το ποσοστό είναι ακόμη πιο χαμηλό.

Η κυβέρνηση δεν διδάχθηκε καθόλου από την Ιταλία που επίσης ακολούθησε την ίδια τακτική. Στα νοσοκομεία αναφοράς στοιβάζονται για ώρες όλα μαζί τα ύποπτα κρούσματα λόγω ελλείψεων χώρων, προσωπικού και τεστ. Όταν είναι 50 άτομα στην διαλογική στο ΣΩΤΗΡΙΑ, και αρνητικοί να είναι οι 49, αρκεί ένας για να κολλήσουν όλοι. Πρέπει να γίνουν πολλά Νοσοκομεία Αναφοράς με κατάλληλους χώρους και γρήγορη διακίνηση των περιστατικών. Και αυτό σημαίνει ότι η επίταξη των ιδιωτικών νοσοκομείων δεν μπορεί να μείνει μόνο στα λόγια όπως και άλλων χώρων που μπορεί να παίξουν τον ίδιο ρόλο (ξενοδοχεία νέα και παλιά κ.α.). Και αυτά τα νοσοκομεία



Ανακοίνωση από το Σωματείο Εργαζομένων Γ. Ν. «Ασκληπιείο Βούλας»

Έχουμε μπει για τα καλά στη 2η φάση της επιδημίας του Covid19, στην πιο κρίσιμη για την πορεία της επιδημίας και την προστασία της υγείας όλων μας. Καλούμαστε όλοι και όλες να πράξουμε αυτό που μας επιτάσσει ο ρόλος μας στην κοινωνία: να προστατεύσουμε την υγεία του λαού μας.

Όλες τις προηγούμενες ημέρες, επιβεβαιώνεται με τον πιο εκκωφαντικό τρόπο

αυτό που όλοι μας γνωρίζουμε εδώ και χρόνια: η δεκαετής και πλέον υποχρηματοδότηση του ΕΣΥ, η πρόωθηση από τη μεριά των κυβερνήσεων των πολιτικών της λιτότητας και του ιδιωτικού κεφαλαίου, έχουν αφήσει ανοχύρωτα τα νοσοκομεία και τους υγειονομικούς, έχουν αφήσει ανοχύρωτο τον λαό μας.

Αξίζουν θερμά συγχαρητήρια στους συναδέλφους των ΤΕΠ, αυτούς που επιτελούν

το δύσκολο έργο της διαλογής, αυτούς που στις κλινικές και τα τμήματα προσπαθούν να οργανώσουν την άμυνά μας. Στους διοικητικούς υπαλλήλους, στα μέλη της ΕΝΛ, στους συναδέλφους που ανέστειλαν άμεσα τα τακτικά χειρουργεία.

Έστω και τώρα, όσο ακόμη έχουμε πολύτιμο χρόνο, οφείλουμε να πούμε τα εξής:

Όχι στον πανικό. Οφείλουμε να μην αναπαράγουμε τη λογική «ο σώζων εαυτόν...», ακριβώς γιατί καλούμαστε να σώσουμε εαυτούς και αλλήλους. Μπορούμε και ξέρουμε να το κάνουμε.

Όχι στον εφησυχασμό. Επίταξη άμεσα όλων των ιδιωτικών κλινικών ΜΕΘ. Απαιτούμε άμεσα από τη Διοίκηση, την πολιτική ηγεσία του Υπουργείου Υγείας και την Κυβέρνηση να αναλάβουν τις ευθύνες τους και να προμηθεύσουν με τα απαραίτητα μέσα προστασίας, όλα τα νοσοκομεία, όλα τα τμήματα και τις κλινικές, με προτεραιό-

τητα στα ΤΕΠ και τη ΜΕΘΧ. Το πρόσφατο έγγραφο των Γιατρών της ΜΕΘΧ αποτυπώνει ανάγλυφα τις δραματικές ελλείψεις. Η Κυβέρνηση οφείλει να επιτάξει άμεσα όλα τα υλικά που απαιτούνται.

[...] ΟΧΙ στην έκθεση Συναδέλφων που ανήκουν σε ευπαθείς ομάδες στον κίνδυνο. Πρέπει να απομακρυνθούν άμεσα από την πρώτη γραμμή της μάχης οι Συνάδελφοι, (Διοικητικοί, Νοσηλευτές, Γιατροί) που έχουν σοβαρά και χρόνια προβλήματα υγείας.

[...] Απαιτούμε χιλιάδες προσλήψεις ΜΟΝΙΜΟΥ προσωπικού ΧΘΕΣ. Απαιτούμε επίσης την άμεση μονιμοποίηση των ήδη συμβασιούχων συναδέλφων (Επικουρικοί, ΟΑΕΔ, καθαριότητα, σίτιση, φύλαξη), που δίνουν μαζί μας τη δύσκολη αυτή μάχη. Σήμερα, με ΠΝΠ. Με τον ίδιο τρόπο, απαιτούμε ΑΜΕΣΑ την ένταξή μας στα ΒΑΕ και επέκταση του επιδόματος ανθυγιεινής

ΕΝΩΝ ΣΤΑ ΔΗΜΟΣΙΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ

πρέπει να είναι πλήρως στελεχωμένα και με εξοπλισμό προστασίας των υγειονομικών. Αντίστοιχες ελλείψεις στα υπάρχοντα κέντρα αναφοράς πρέπει να καλυφθούν άμεσα. Όπως καταγγέλλει το Σωματείο Εργαζομένων στο Θριάσιο Νοσοκομείο η ΜΕΘ Εγκαυμάτων (Λάρισα) που είναι ένα από τα κέντρα αναφοράς για την περίθαλψη των σοβαρών τραυματισμών με κορονοϊό στη δεύτερη υγειονομική Περιφέρεια (Δυτική Αθήνα και Αττική, Πειραιάς, Νησιά) έχει μόνο 9 ειδικές στολές για τις νοσηλεύτριες που σημαίνει ότι θα εξαντληθούν το πολύ σε μία ημέρα.

Και αυτές δεν είναι οι μοναδικές ελλείψεις στα νοσοκομεία. Θα χρειαστούμε επίσης χιλιάδες αναπνευστήρες υποστήριξης και να ανοίξουν όλα τα κλειστά κρεβάτια ΜΕΘ που είναι 25% κλειστά. Απαιτούνται με προτεραιότητα, (ακόμα και με επίταξη των βιομηχανιών που τα κατασκευάζουν) να διατεθούν εκεί στολές, μάσκες, αντισηπτικά, γάντια, ειδικά γιαλιά κ.λπ. Το υγειονομικό προσωπικό για να ανταπεξέλθει χρειάζεται να προστατευτεί γιατί είναι κρίσιμο ο κάθε γιατρός και η κάθε νοσηλεύτρια να εργάζονται υγιείς ώστε να έχουν την όσο το δυνατό μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα. Αυτό δεν μπορεί να γίνει χωρίς την πλήρη στελέχωση των νοσοκομείων. Η κυβέρνηση ανακοίνωσε 2000 προσλήψεις που είναι ελάχιστες μπροστά στα 45.000 κενά που υπάρχουν στα δημόσια νοσοκομεία. Θα τους ρίξει στην φωτιά χωρίς προετοιμασία και ενώ την ίδια ώρα δεν υπογράφει την ανανέωση συμβάσεων των επικουρικών γιατρών που εργάζονται αυτή τη στιγμή στα νοσοκομεία.

Μόνο με τη μονιμοποίηση αυτών των συμβασιούχων και την πλήρη κάλυψη των κενών μπορούν οι γιατροί να προστατευθούν τη φτωχολογία από μια επώδυνη απώλεια ζωών.

Εργασίας σε όλους τους εργαζόμενους των μονάδων υγείας. Προτιμούμε, κύριοι της Κυβέρνησης, αντί να καλείτε τον λαό να μας χειροκροτήσει να αποδείξετε μπράκτα ότι μας σέβεστε. Τέρμα πια στην οροϊδία! [...]

Συνάδελφοι, Συναδέλφισσες

Μπαίνουν σε μια περίοδο που θα δοκιμαστούμε όλοι μας για το πώς εννοούμε την υπεράσπιση της Δημόσιας Υγείας. Οι εργαζόμενοι Υγειονομικοί έχουμε αποδείξει πολλές φορές την ανιδιοτελή προσφορά μας. Και έτσι θα συνεχίσουμε.

Απαιτώντας, την ίδια στιγμή και αδιάλειπτα, την προστασία τη δική μας και των ασθενών μας, τον έμπρακτο σεβασμό στην πολύ δύσκολη δουλειά που κάνουμε. Όπως δεν κάνουμε εκπτώσεις στην εργασία μας, έτσι συνεχίζουμε να διεκδικούμε όλα όσα μας έκλεψαν και μας κλέβουν στον βωμό του ιδιωτικού κέρδους.



Νίκος Ποταμίτης, πρόεδρος της ΕΝΙΖ

«Οι ιδιώτες κρύβονται. Ανάγκη για άμεσες προσλήψεις»

Σε συνέντευξη Τύπου που δόθηκε στις 12 Μάρτη, πριν δηλαδή από το θάνατο του 67χρονου από κοροναϊό στο νησί, οι εργαζόμενοι στο ΓΝ Ζακύνθου μίλησαν για τις ηρωικές προσπάθειες ιατρικού και νοσηλευτικού προσωπικού, ζητώντας το αυτονόητο: άμεση πρόσληψη προσωπικού, έκτακτη χρηματοδότηση του ΕΣΥ και παροχή της αναγκαίας υλικοτεχνικής υποδομής.

Ο πρόεδρος της Ένωσης Νοσοκομειακών Ιατρών Ζακύνθου, Νίκος Ποταμίτης, υπογράμμισε την απουσία του ιδιωτικού τομέα στον αγώνα κατά του κοροναϊού και υπέρ της προστασίας της δημόσιας υγείας, «διότι σε αυτήν την περίπτωση είναι εντελώς άχρηστος, διότι συμπληρώνει κατά κύριο λόγο την πρωτοβάθμια υγεία, με διαγνωστικό χαρακτήρα υψηλού κέρδους και δεν ξέρω αν μπορεί ή αν θέλει να βοηθήσει», όπως σημείωσε χαρακτηριστικά.

Όπως είπε συνεχίζοντας, «επιβεβαιώνεται με τον πιο καθαρό τρόπο το γεγονός πως χωρίς δημόσιο σύστημα υγείας, χωρίς υποδομές που να υπό-

κεινται σε κεντρική διοίκηση και να συνεργάζονται μεταξύ τους, χωρίς πληθώρα λειτουργών και χωρίς πάρα πολλούς νέους και μόνιμους διορισμούς, τέτοιες κρίσεις δεν μπορούν να αντιμετωπιστούν. Χρειάζεται υποδομές, εξοπλισμό και ανθρώπους. Χώρους νοσηλείας και μηχανήματα, έστω και με έκτακτα κονδύλια μπορούμε να βρούμε, όμως δεν μπορούμε να βρούμε εκτάκτως ανθρώπους».

Οι υγειονομικοί, όπως τόνισε γλαφυρά, «είναι σαν τους πυροσβέστες και τους στρατιώτες και θα δώσουν μάχη». Μπορεί για ένα μικρό διάστημα να υπάρχει χαλαρότητα στη δουλειά τους, ωστόσο, όταν πιάσει η «φωτιά», όπως στη συγκεκριμένη περίπτωση η πανδημία του κοροναϊού, το προσωπικό, νοσηλευτικό, γιατροί, βοηθητικό, μπαίνουν στην πρώτη γραμμή της μάχης για να σβήσουν την όποια «φωτιά», βάζοντας με αυτοθυσία σε κίνδυνο τη ζωή τους.

Η μόνη ουσιαστική στήριξη, σύμφωνα με τον ίδιο, μπορεί να έρθει μόνο από την κοινωνία, που μπορεί να πιέσει την κυβέρνηση να προχωρήσει άμεσα στις αναγκαίες προσλή-

ψεις: «καλούμε την κοινωνία να μας στηρίξει. Δεν θέλουμε γλυκά από το κοινό, θέλουμε να βγουν και να απαιτήσουν να καλυφθούν τα κενά του νοσοκομείου. Στη Ζάκυνθο χρειαζόμαστε άμεσα 20-25 γιατρούς και 40 νοσηλευτές και παραϊατρικό προσωπικό ακόμα. Πρέπει ο Οργανισμός να φτάσει στους 300 από τους 400 που προβλέπει. Και γιατί όχι τους 400. Δεν ξέρουμε τι μπορεί να προκύψει. Πώς και από ποιους θα νοσηλευεται το νοσηλευτικό προσωπικό αν νοσήσει; Αυτό το πρόβλημα αντιμετωπίζει η Β. Ιταλία. Καλούμε την κυβέρνηση να βάλει βαθιά το χέρι στην τσέπη. Τους επικουρικούς δεν μπορούν να τους πληρώνουν τα νοσοκομεία. Πρέπει να μονιμοποιηθούν και να αμείβονται με τον μ.ό. των ευρωπαϊκών αμοιβών. Αύριο το πρωί πρέπει οι προϋπολογισμοί των νοσοκομείων να γυρίσουν στα επίπεδα του 2012, τουλάχιστον. Χρειαζόμαστε ανθρώπους και τους χρειαζόμαστε όλους και μετά την κρίση. Να προχωρήσει άμεσα σε προσλήψεις με fast track διαδικασίες, όπως ξέρει να κάνει σε άλλες περιπτώσεις».

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

Πόλεις ανοιχτές στους πρόσφυγες

Πάγωμα διαδικασιών ασύλου για όλους τους πρόσφυγες και επαναπροώθησή τους στις χώρες προέλευσης χωρίς καταγραφή, κλείσιμο συνόρων στον Έβρο, όργιο βίας και καταστολής με πραγματικά πυρά, σχέδια για κλειστά κέντρα σε ξερονήσια. Η λογική της Ευρώπης-φρούριο με κραυγαλέες δόσεις ρατσιστικής υστερίας, είναι η απάντηση της κυβέρνησης Μητσοτάκη μπροστά στο δράμα δεκάδων χιλιάδων εξαθλιωμένων προσφύγων.

Η απαίτηση για κανένα κλειστό ή «ανοιχτό» κέντρο κράτησης, τον άμεσο απεγκλωβισμό των προσφύγων από τα νησιά με μεταφορά τους στην ενδοχώρα και την παροχή στέγης μέσα στις πόλεις-πάγια αιτήματα του κινήματος αλληλεγγύης και της Αριστεράς- μπορούν να βρουν πεδίο εφαρμογής με τη βοήθεια της τοπικής αυτοδιοίκησης. Αρκεί βέβαια οι Δήμοι να πάρουν σοβαρές πρωτοβουλίες για τον σχεδιασμό και την υλοποίηση ειδικών προγραμμάτων υποδοχής και στέγασης προσφύγων, σε ανθρώπινες δομές φιλοξενίας και σε σπίτια. Όχι να πρωτοστατούν σε ακροδεξιά κηρύγματα μίσους και στην κάλυψη της δράσης φασιστικών συμμοριών.

Ιδιαίτερα σε συνθήκες εξάπλωσης του κορωνοϊού, μια τέτοια πολιτική φιλοξενίας και ομαλής ένταξης στον κοινωνικό ιστό είναι κάτι παραπάνω

από επείγουσα. Η υγεία των προσφύγων κινδυνεύει σοβαρά όσο μένουν σε καταυλισμούς, όντας αυτόματα και πιο ευάλωτοι από τον υπόλοιπο πληθυσμό στην πανδημία: «Οι κλεισμένοι σε ελληνικά στρατόπεδα και κέντρα κράτησης πρόσφυγες συγκαταλέγονται σήμερα στους πιο αδύναμους και ανυπεράσπιστους κρίκους και ας είναι οι περισσότεροι νέοι και υγιείς. Πώς να τηρήσεις την απόσταση ασφαλείας των 2 μέτρων μέσα σε μια σκηνή όπου ζουν πέντε ή έξι άτομα; Πώς να πλύνουν τα χέρια τους όταν, σε κάποιες περιπτώσεις, μία βρύση (ή μια χημική τουαλέτα) αντιστοιχεί σε δεκάδες ή εκατοντάδες άτομα;» (Μαριάννα Τζιαντζή -ΕΦ.ΣΥΝ., 15/3).

Σε αυτή την κατεύθυνση, ιδιαίτερα σημαντική είναι η πρόταση της δημοτικής κίνησης Νίκαιας-Ρέντη «Κόντρα στο Ρεύμα», τόσο προς τους κατοίκους της Κοκκινιάς όσο και προς το Δήμο Νίκαιας-Ρέντη και όλους τους τοπικούς φορείς κοινωνικής αλληλεγγύης για την αξιοποίηση ενός άδειου κτιρίου της περιοχής:

«Η κλινική «Παναγία» στην οδό Μήλου 7 στη Νίκαια παραμένει εδώ και αρκετό διάστημα ένα εγκαταλελειμμένο κτίριο χωρίς να υπάρχει κάποια μορφή δημόσια ή ιδιωτική αξιοποίηση. Προτείνουμε στον Δήμο και από αυτό το βήμα στον Δήμαρχο της πόλης

να αναλάβει εξ ολοκλήρου τη διαδικασία σχεδιασμού και υλοποίησης δομής φιλοξενίας ασυνόδευτων ανηλίκων προσφύγων αιτούντων άσυλο και δικαιούχων διεθνούς προστασίας υπό την αιγίδα του ίδιου του Δήμου και χωρίς καμία απολύτως παρέμβαση από ΜΚΟ ή οποιαδήποτε άλλη ιδιωτική επιχείρηση. Στόχος μας είναι να δημιουργήσουμε ένα όσο το δυνατόν επαρκέστερο σύστημα ένταξης αιτούντων άσυλο και δικαιούχων διεθνούς προστασίας, να εξασφαλίσουμε τις καλύτερες δυνατές συνθήκες ομαλής διαβίωσης, στέγασης και ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης των προσφύγων, να πλαισιώσουμε με το καλύτερο δυνατό τρόπο τις καθημερινές τους ανάγκες με έμφαση στην ιδιαίτερη διαδικασία ενσωμάτωσης στη χώρα μας και γεφύρωσης των υπαρκτών κοινωνικών προκαταλήψεων εναντίον τους. Θέλουμε η δομή αυτή να αποτελέσει φάρο αλληλεγγύης για τη περιοχή μας και να συνδεθεί με τον Κοκκινιώτικο λαό. Θέλουμε τα προσφυγόπουλα που θα φιλοξενηθούν να νοιώσουν τη Νίκαια τη πόλη τους, τη μάνα γη τους, τη γενέτειρά τους».

Η πρόταση αναμένεται να κατατεθεί και να συζητηθεί στο επόμενο δημοτικό συμβούλιο που θα συγκληθεί, με τη δημοτική αρχή καταρχήν να μην είναι αρνητική στην ιδέα. Σήμερα στις πόλεις μας, υλοποιείται κυρίως το πρό-

γραμμα ΕΣΤΙΑ της Ύπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ (από τον Δήμο Αθηναίων και ΜΚΟ) και το πρόγραμμα HELIOS από τον ΔΟΜ, που αφορά στέγαση αναγνωρισμένων προσφύγων και όχι αιτούντων άσυλο (όπως το ΕΣΤΙΑ), αλλά και αυτό είναι κεντρικά σχεδιασμένο με λίγους δικαιούχους. Ο κανόνας παραμένει ο εγκλεισμός και η λογική της αποτροπής των θυμάτων του πολέμου και της φτώχειας.

Βασικό αίτημα προς την τοπική αυτοδιοίκηση και το κεντρικό κράτος, με προτάσεις και κινητοποιήσεις από τις δημοτικές κινήσεις της ριζοσπαστικής αριστεράς, αγωνιστές-τριες αιρετούς, συλλογικούς φορείς, χρειάζεται να είναι όλα όσα συμπυκνώνει το σύνθημα «πόλεις ανοιχτές στους πρόσφυγες-δεν έχουμε χώρο για το ρατσισμό» και ειδικότερα:

- Κατάλληλη στέγη με ανθρώπινες συνθήκες διαβίωσης σε αναξιοποίητα κτίρια των Δήμων.
- Εξασφάλιση οικονομικά προσιτού αποθέματος κατοικίας (με πάγωμα ενοικίων) για πρόσφυγες και ντόπιους.
- Ίδρυση, όπου δεν υπάρχουν, θεσμών ομαλής ένταξης και υποστήριξης (κέντρα ένταξης, συμβούλια ένταξης, κέντρο συντονισμού δράσεων για πρόσφυγες και μετανάστες).
- Ίσα δικαιώματα σε εργασία, εκπαίδευση, περίθαλψη.

Οι Δήμοι να μπουν στη μάχη κατά του κορονοϊού

Η εξάπλωση του covid-19 βρίσκει (και) την Ελλάδα με αποδυναμωμένο σύστημα υγείας και περιορισμένους οικονομικούς πόρους για κοινωνική προστασία, απόρροια της πολυετούς λιτότητας και της πολιτικής των ιδιωτικοποιήσεων που υπηρέτησαν όλες οι μνημονιακές κυβερνήσεις.

Η τοπική αυτοδιοίκηση δεν ξέφυγε φυσικά από την ασφυξία της «δημοσιονομικής πειθαρχίας» με αρνητικές επιπτώσεις για την καθημερινότητα των δημοτών. Σε αυτή τη νέα συνθήκη, δημοτικά σχήματα, σωματεία εργαζομένων, μαχητικές συλλογικότητες κατοίκων, χρειάζεται να διεκδικήσουμε μια διαφορετική λειτουργία των Δήμων.

Για την ώρα, η έκτακτη επιχορήγηση του υπουργείου Εσωτερικών (10,7 εκατ. ευρώ στους Δήμους και 5 εκατ. στις Περιφέρειες), κυρίως για την προστασία και τη στήριξη των εργαζομένων στην καθαριότητα, φαντάζει μικρή. Ειδικά όταν εκατομμύρια ευρώ δαπανώνται στο κυνήγι των προσφύγων στα σύνο-

ρα, σε εξοπλιστικά προγράμματα ή στις εθνικιστικές φιέστες για το 2021. Ειδικά από τη στιγμή που δεν προβλέπεται καμία πρόσληψη για να καλυφθούν τα κενά στις δημοτικές υπηρεσίες.

Εδώ και τώρα χρειάζεται να ληφθούν κατάλληλα μέτρα ατομικής προστασίας των εργαζομένων στους δήμους, κατά κύριο λόγο σε υπηρεσίες υψηλού κινδύνου. Άμεσα να υλοποιηθούν μαζικές προσλήψεις μόνιμου προσωπικού στους ΟΤΑ (όπως και στα νοσοκομεία) για να σωθούν ανθρώπινες ζωές.

Μπροστά στην ανάγκη προστασίας του πληθυσμού από την πανδημία, οι Δήμοι όλης της χώρας μπορούν να έχουν βασικό ρόλο κοινωνικής αρωγής, ιδιαίτερα για τις ευάλωτες ομάδες. Για παράδειγμα, η προληπτική και έγκαιρη διαμόρφωση μηχανισμού που θα συνδράμει πολίτες που μένουν στο σπίτι και δεν μπορούν ή δεν πρέπει να μετακινούνται. Από πλευράς του κάθε Δήμου χρειάζεται να διασφαλιστεί η δυνατότητά τους να προμηθεύονται τρόφιμα, είδη πρώτης ανάγκης και προσωπικής

υγιεινής χωρίς να βγαίνουν από το σπίτι. Π.χ., στο Δήμο Βριλησίων κ.α. δημοτικά οχήματα βοηθούν ηλικιωμένους και όσους ανήκουν σε ευάλωτες ομάδες.

Ο ίδιος μηχανισμός αρωγής είναι χρήσιμο να λειτουργεί ώστε να μπορεί να διασφαλίζει την αξιοπρεπή ποιότητα ζωής κατά το διάστημα της καραντίνας όσων νοσήσουν, αλλά και να εποπτεύει τους συμπολίτες μας για την εξέλιξη της υγείας τους. Για το σκοπό αυτό θα απαιτηθεί έγκαιρη ενημέρωση και συντονισμός με τις Υγειονομικές Περιφέρειες της Αττικής, ώστε ο Δήμος να είναι ενήμερος για τυχόν ύποπα κρούσματα ή κατοίκους με επιβεβαιωμένα κρούσματα που τίθενται σε καραντίνα στα όρια του. Κρίσιμος κρίκος σε μια τέτοια διαδικασία θα ήταν η πραγματική ενίσχυση του προγράμματος «Βοήθεια στο Σπίτι».

Εκτός από τις απαραίτητες απολυμάνσεις, ανάλογο συντονιστικό ρόλο για τον περιορισμό της εξάπλωσης του ιού, θα μπορούσαν να παίξουν οι Δήμοι και με τη διανομή αντισηπτικών και άλλων μέσων προφύλαξης (μάσκες, γάν-

τια κλπ.) στο σύνολο του πληθυσμού, σε κάθε γειτονιά της αρμοδιότητάς τους. Ιδιαίτερα σε ανέργους, άστεγους και πρόσφυγες.

Επίσης σημαντικό, μπροστά στην απειλή απολύσεων ή απώλειας εισοδήματος, είναι οι διοικήσεις των δήμων να αυξήσουν την πίεση προς τον ΔΕ-ΔΗΕ και την ΕΥΔΑΠ, με αιτήματα για τη μη διακοπή ηλεκτροδότησης και υδροδότησης κατοικιών της περιοχής τους. Ήδη η δημοτική αρχή Περάματος έχει προχωρήσει σε τέτοιες ενέργειες. Να απαιτήσουν παράλληλα από την κυβέρνηση το πάγωμα των ενοικίων, το μπλοκάρισμα των εξώσεων και την απαγόρευση πλειστηριασμών πρώτης κατοικίας.

Με μια τέτοια δέσμη μέτρων όπως τα παραπάνω, με αποφασιστική ενίσχυση του δημόσιου τομέα και της λειτουργίας των Δήμων προς όφελος των τοπικών κοινωνιών και της δημόσιας υγείας, είναι σίγουρο ότι θα είμαστε περισσότερο θωρακισμένοι απέναντι στον κορωνοϊό και τις συνέπειές του.

Άμεσα μέτρα διευκόλυνσης μαθητών-τριών

Η τηλεκπαίδευση

δεν είναι λύση

Του Θωμά Λεριά

Στα πλαίσια της διεθνούς πανδημίας που κήρυξε ο ΠΟΥ και του πραγματικού κινδύνου ραγδαίας εξάπλωσης του κορωνοϊού, το κλείσιμο των σχολείων και η αναστολή των εκπαιδευτικών διαδικασιών ήταν το αυτονόητο και φυσικό επακόλουθο. Η εμφάνιση πιθανών κρουσμάτων και η ασυμπτωτική εμφάνιση του ιού σε νεαρές ηλικίες, ανάγκασε την κυβέρνηση από τη προηγούμενη Τρίτη να αναστείλει τη λειτουργία όλων των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων και ιδιωτικών εκπαιδευτηρίων, με μοναδική και προκλητική εξαίρεση τη συνέχιση λειτουργίας του ΕΛΚΕ(προκειμένου να «τρέχει» η χρηματοδότηση και τα ερευνητικά προγράμματα στα πανεπιστήμια). Παράλληλα, άνοιξε και είναι μπροστά μας η συζήτηση γύρω από την τηλεκπαίδευση και τα πιθανά μέτρα εφόσον η εξάπλωση του ιού συνεχιστεί (σχεδόν βέβαιο). Από την πλευρά της κυβέρνησης, όλα τα ενδεχόμενα είναι ανοιχτά, ακόμη και η παράταση του έτους ώστε οι μαθητές να εξεταστούν το Σεπτέμβριο ή αργότερα.

Σε αυτή τη συζήτηση, χρειάζεται να έχουμε ως βάση το ισχύον εκπαιδευτικό σύστημα και την κατάσταση της δημόσιας παιδείας. Δηλαδή ένα ανταγωνιστικό και βαθιά εντατικοποιημένο σύστημα που τα δίνει όλα για τις τελικές εξετάσεις. Τα σχολεία υπολειπονται, έχοντας τεράστια κενά εκπαιδευτικών και υποδομών ενώ η παραπαιδεία ανθίζει, αποτρέποντας τους οικονομικά αδύνατους από την τριτοβάθμια εκπαίδευση. Αυτή ήταν και είναι η πραγματική διάσταση των δημόσιων σχολείων, ενώ μόλις πρόσφατα η κυβέρνηση ψήφισε το νομοσχέδιο που υποβαθμίζει ακόμη περισσότερο τη δημόσια εκπαίδευση. Είναι βέβαιο, ότι στη συνέχεια αυτής της συζήτησης δεν υπάρχουν βεβαιότητες, καθώς η κατάσταση που ζούμε είναι πρωτοφανής, παρόλαυτά υπάρχουν κάποια δεδομένα και χρειάζεται να υπάρχουν κάποιες κατευθύνσεις.

Καταρχάς, είναι δεδομένο ότι οι δηλώσεις περί απόλυτης ετοιμότητας των εκπαιδευτικών δομών για να στηρίξουν μορφές τηλεκπαίδευσης δε στέκουν, σε αντιστοιχία με τη δήλωση ότι το εθνικό σύστημα υγείας ήταν «απόλυτα έτοιμο» να αντιμετωπίσει μία πανδημία. Η συνολική υποβάθμιση του δημοσίου και των δομών της έχουν δημιουργήσει ανεπανόρθωτες ζημιές που δε θεραπεύονται εν μέσω πανδημίας. Υπάρχουν



μεγάλες ελλείψεις σε βασική υλικοτεχνική υποδομή και στελέχωση, πόσο μάλλον σε τεχνολογική, επακόλουθο της μειωμένης χρηματοδότησης και των νεοφιλελεύθερων πολιτικών. Η κυβέρνηση φαίνεται ότι σχεδιάζει (εντελώς πρόχειρα) να προχωρήσει άμεσα στη σύγχρονη (ζωντανή) και ασύγχρονη (μαγνητοσκοπημένη) τηλεκπαίδευση, χωρίς όμως να έχει λάβει τα απαραίτητα μέτρα. Πριν από όλα, οφείλει να ορίσει το πλαίσιο της τηλεκπαίδευσης, έχοντας υπόψιν της τους χιλιάδες μαθητές που είναι απομακρυσμένοι, που δεν πάνε σε φροντιστήρια, δεν έχουν πρόσβαση στο διαδίκτυο ή ακόμα και σε υπολογιστή. Πόσο δε μάλλον την ώρα που τα φροντιστήρια και ιδιωτικά σχολεία εφαρμόζουν ήδη την τηλεκπαίδευση, καλύπτοντας τα εκπαιδευτικά κενά της αναστολής της εκπαιδευτικής διαδικασίας. Άλλος ένας παράγοντας, είναι ότι το κακοπληρωμένο και ελαστικά εργαζόμενο καθηγητικό προσωπικό δεν έχει ενημερωθεί καν επαρκώς για να υλοποιήσει μία τέτοιου είδους εκπαιδευτική διαδικασία, ενώ αποκλείονται μαθητές με μαθησιακές δυσκολίες κ.α.

Η κυβέρνηση, όπως διαφαίνεται και από τις δηλώσεις της Ν. Κεραμέως θεωρεί «ευκαιρία» τις σημερινές συνθήκες πανδημίας για τη μελλοντική εφαρμογή του συστήματος. Θα πρέπει να είμαστε σαφείς, ότι η τηλεκπαίδευση γενικά ως μέσο είναι αναποτελεσματικό και σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να αντικαταστήσει μία εκπαιδευτική διαδικασία που έχει προσωπική ανάδραση μαθητή-εκπαιδευτικού, σε κατάλληλο περιβάλλον και λαμβάνει υπόψιν της

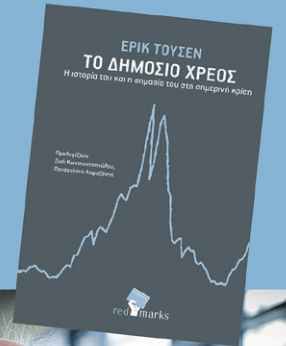
τις ατομικές δυσκολίες του κάθε μαθητή/τρια. Παρόλαυτα, στα πλαίσια της παγκόσμιας πανδημίας, μία τέτοιου είδους μέθοδος θα μπορούσε να λειτουργήσει έστω ανεπαρκώς, εφόσον όμως έχουν καλυφθεί όλα τα προηγούμενα ζητήματα.

Σε αυτές τις συνθήκες, πριν από όλα, χρειάζεται να μειωθεί άμεσα η εξεταστέα ύλη και γιατί όχι να εξεταστούν οι μαθητές στην ύλη που μέχρι τώρα έχει διδαχτεί, παρότι σε αυτή την κατάσταση των δημοσίων σχολείων η διδασκαλία από σχολείο σε σχολείο είναι εντελώς διαφορετική. Σε αυτές τις πρωτόγνωρες καταστάσεις, η ελεύθερη πρόσβαση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, μπροστά στα χρήματα και τις ώρες που έχουν σπαταληθεί από χιλιάδες μαθητές, αποτελεί μάλλον την πιο «δίκαιη» λύση.

Η οποιαδήποτε έκκληση του Κ. Μητσοτάκη για διάβασμα μικρών ομάδων στο σπίτι, χωρίς κανένα σχέδιο για το τι θα γίνει πραγματικά με τα χρήματα και τον κόπο των μαθητών είναι απλά ευχολόγια, μπροστά στην έλλειψη υποδομών και σχεδίου. Η πραγματική κατάρρευση του δημοσίου συστήματος υγείας, αναδεικνύει με άσχημο τρόπο την υποστελέχωση του ευρύτερου δημοσίου τομέα με αποτέλεσμα την αδυναμία μιας κοινωνίας να ανταποκριθεί στην υγειονομική κρίση. Η κατάσταση αυτή, οφείλει να αποτελέσει «παράδειγμα» για τη ανάγκη ραγδαίας χρηματοδότησης της δημόσιας παιδείας, κόντρα στην εξίσωση των πτυχίων και την τάχα μου καλύτερης λειτουργίας των ιδιωτών που είναι απόντες μπροστά στα πραγματικά προβλήματα των μαθητών.

Κυκλοφορεί
Ερίκ Τουσέν

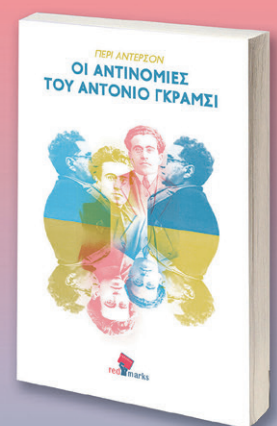
ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ
ΧΡΕΟΣ



Κυκλοφορεί από τις
εκδόσεις **Red Marks**

ΠΕΡΙ ΑΝΤΕΡΣΟΝ

**ΟΙ ΑΝΤΙΝΟΜΙΕΣ
ΤΟΥ ΑΝΤΟΝΙΟ
ΓΚΡΑΜΣΙ**



Σελίδες 210
Διαστάσεις 14x20,5
Τιμή €12,00
Μετάφραση-
Επιμέλεια:
Σωτήρης
Σιαμανδούρας



red marks

Ιουλιανού 67 • 210.82.33.761
bookstore@redmarks.gr

Η φεμινιστική απεργία εξαπλώνεται Κινητοποιώντας εκατοντάδες χιλιάδες γυναίκες σε όλο τον κόσμο

Της Κατερίνας Σεργίδου

Δεν πέρασαν πολλές μέρες από τότε που εκατοντάδες χιλιάδες γυναίκες σε όλο τον κόσμο διαδήλωσαν ή απέργησαν την 8η Μάρτη, παγκόσμια μέρα των γυναικών. Οι φωτογραφίες και τα βίντεο από τις τεράστιες απεργιακές κινητοποιήσεις στη Χιλή και το Μεξικό έκαναν τον γύρο του κόσμου. Κανείς δεν μπορεί να ισχυριστεί πια ότι η ιδέα της φεμινιστικής απεργίας ήταν μια μόδα που θα περάσει. Αν και στο Ισπανικό Κράτος η απεργία έγινε μόνο στην Καταλονία και σε κάποιες άλλες πόλεις του νότου, είναι γεγονός ότι καταγράφηκαν περισσότερες από 20 φεμινιστικές κινητοποιήσεις με απεργιακό χαρακτήρα σε όλο τον κόσμο.

Ελλάδα

Στην Ελλάδα πραγματοποιήθηκε η δεύτερη φεμινιστική απεργία με καθοριστική τη συμβολή της Συνέλευσης 8 Μάρτη στην Αθήνα και της Συνέλευσης Γυναικών 8 Μάρτη στη Θεσσαλονίκη. Στην Αθήνα πραγματοποιήθηκε η μεγαλύτερη φεμινιστική διαδήλωση των τελευταίων χρόνων με το πανό της Συνέλευσης 8 Μάρτη να βρίσκεται στην κεφαλή της πορείας. Οι Συνελεύσεις 8 Μάρτη σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη ήταν οι πρώτες που απεύθυναν κάλεσμα σε συλλογικούς και άτομα πριν από δύο χρόνια, δημιουργώντας συνελεύσεις οργάνωσης αυτής της μέρας με πολύ μεγάλη επιτυχία. Πρόκειται για τις μοναδικές ενωτικές πρωτοβουλίες σε πανελλαδικό επίπεδο.

Σημαντικό ρόλο έπαιξε και η έγκαιρη οργάνωση των κινητοποιήσεων. Φέτος η καμπάνια ενημέρωσης και δράσης, ξεκίνησε έξι μήνες πριν την 8η Μάρτη. Με κεντρικό σύνθημα «Απεργία στο Σπίτι, απεργία στη δουλειά» οι Συνελεύσεις οργάνωσαν εκδηλώσεις με διεθνείς ομιλήτριες από την Ισπανία και την Ελβετία που μετέφεραν την εμπειρία τους στο ελληνικό φεμινιστικό κίνημα, εμφανί-

στηκαν με το υλικό της απεργίας σε πανεπιστήμια, σχολεία, εργασιακούς χώρους και γειτονιές. Στα κοινωνικά δίκτυα, σε έντυπα και ηλεκτρονικά μέσα υπήρχε συνεχής ροή ενημερωτικού υλικού. Αυτή η ευρύτητα στην απεύθυνση εκφράστηκε και τη μέρα της διαδήλωσης. Στη διαδήλωση συναντήθηκαν πανό μαθητικών ομάδων και φοιτητικών συλλόγων, σωματείων και συνδικαλιστικών σχημάτων αλλά και κοινωνικών και πολιτικών οργανώσεων. Ιδιαίτερη σημασία είχε η παρουσία μπλοκ μεταναστριών και προσφυγισσών, με κεντρικό αυτό των γυναικών από το κέντρο φιλοξενίας Λαυρίου. Η μαζικότητα και η ευρύτητα των δυνάμεων δείχνουν πως αν είχε γίνει εφικτή η δημιουργία μιας ενωτικής ομπρέλας που θα προετοίμαζε συντονισμένα την κινητοποίηση η μαζικότητα της απεργίας θα ήταν πολλαπλάσια. Θα είχαν ίσως έτσι αποφευχθεί μικροκομματικοί ανταγωνισμοί και διασπαστικές λογικές.

Συμπεράσματα

Το πρώτο συμπέρασμα που προκύπτει από αυτές τις τεράστιες κινητοποιήσεις είναι ότι βρισκόμαστε μπροστά σε ένα σύγχρονο διεθνές κύμα φεμινιστικών κινήματων που επιλέγει ένα ριζοσπαστικό μέσο, την απεργία, για να θέσει στο επίκεντρο της συζήτησης και της δράσης τη διαλεκτική σχέση ανάμεσά στην παραγωγική και αναπαραγωγική εργασία. Επιπλέον το κίνημα ορίζει τη θέση των γυναικών στο σπίτι ως απλήρωτη εργασία. Μέσα από αυτό το πρίσμα δίνεται η δυνατότητα να κατανοηθεί η σχέση εκμετάλλευσης και καταπίεσης, η σχέση της βίας με τη φτώχεια, του νεοφιλελεύθερου σεξισμού με την καταστολή, του καπιταλισμού με τις πατριαρχικές δομές που γεννά και αναπαράγει.

Το δεύτερο συμπέρασμα είναι ότι τα φεμινιστικά κινήματα αναζητούν συμμαχίες σε σωματεία, πολιτικές και κοινωνικές οργανώσεις. Μέσα από αυτές τις συνεργασίες τα κινήματα κατορθώνουν να κινητοποιήσουν πλατιά στρώματα της κοινω-



νίας και να θέσουν καθολικά αιτήματα. Το παράδειγμα των αντικυβερνητικών φεμινιστικών κινητοποιήσεων στη Χιλή είναι χαρακτηριστικό. Ο αγώνας ενάντια στον κρατικό σεξισμό γίνεται αγώνας για τη δημοκρατία. Αλλά και στο Ισπανικό Κράτος τα αιτήματα των γυναικών δημιουργούν ευρύτερες συμμαχίες. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα ενός φεμινιστικού αντιφασιστικού λόγου που στρέφεται ενάντια στο ακροδεξιό κόμμα VOX. Είναι προφανές ότι τα φεμινιστικά κινήματα υιοθετούν έναν αντιφασιστικό, αντιπολεμικό, αντιρατσιστικό και αντικαπιταλιστικό λόγο.

Το τρίτο συμπέρασμα είναι πως οι φεμινιστικές απεργίες και κινητοποιήσεις μεριμνούν για τις πιο ευάλωτες και αδύναμες γυναίκες. Τις μετανάστριες και προσφύγισες, τις άστεγες, τις εργαζόμενες στην καθαριότητα και στις μεγάλες αλυσίδες τηλεφωνίας. Δηλαδή τις πιο φτωχές, τις εργαζόμενες, τις άνεργες, τις ξεριζωμένες. Είναι πολλές οι φεμινιστικές συλλογικότητες που προβληματίζονται για το κατά πόσο οι φεμινιστικές απεργίες μπορούν να είναι πετυχημένες χωρίς τη συμμετοχή αυτών των στρωμάτων στις κινητοποιήσεις. Δεν είναι τυχαίο που φέτος σε πολλές χώρες του κόσμου η φεμινιστική απεργία δεν έγινε μόνο την Κυριακή αλλά πραγματοποιήθηκε

σε συνδυασμό με στάσεις εργασίας και απεργίες την Παρασκευή 7 Μάρτη ή τη Δευτέρα 9 Μάρτη.

Ένα ακόμα συμπέρασμα από αυτόν τον κύκλο κινητοποιήσεων είναι η δημιουργία ενός νέου διαθεματικού διεθνιστικού φεμινισμού. Συνθήματα και πρακτικές αντιγράφονται, φωτογραφίες και βίντεο μοιράζονται, μηνύματα αλληλεγγύης και εκδηλώσεις με διεθνείς ομιλήτριες οργανώνονται σε πολλές χώρες του κόσμου. Αυτό το στοιχείο αποκτά μεγαλύτερο ενδιαφέρον καθώς ένα χτύπημα σε μια χώρα (Χιλή) θεωρείται πλήγμα για όλες. Τα τελευταία χρόνια τόσο η Ισπανία όσο και χώρες της Λατινικής Αμερικής έχουν υπάρξει τα φωτεινά παραδείγματα του φεμινιστικού κινήματος. Είναι τέτοια η δυναμική τους που ακόμα και αν φέτος στο ισπανικό κράτος το φεμινιστικό κίνημα έκανε ένα βήμα πίσω, η σκυτάλη μεταφέρθηκε γρήγορα σε άλλες χώρες του κόσμου.

Ένα τελευταίο συμπέρασμα αφορά στο πολιτικό όραμα αυτών των κινήματων και στη φεμινιστική μεθοδολογία με την οποία οργανώνονται. Σε πολλά συνθήματα ακούγεται και διαβάζεται η φράση «η επανάσταση ή θα είναι φεμινιστική ή δεν θα είναι επανάσταση». Εκατοντάδες χιλιάδες νέες γυναίκες αποφασίζουν να ασχοληθούν με την πολιτική πιστεύοντας ότι η δράση τους μπορεί να αλλάξει τον κόσμο. Αναφέρονται στην επανάσταση και στον αντικαπιταλισμό. Ενθαρρύνουν η μία την άλλη, δημιουργούν συλλογικότητες, οργανώνουν την καθημερινότητά τους γύρω από τη συμμετοχή τους στο κίνημα. Ανοίγει έτσι ο δρόμος για νέες δυνατότητες αλλαγής της κοινωνίας.

Δεν μπορούμε να παραβλέψουμε ότι η ανάπτυξη αυτών των κινήματων γίνεται με μεγάλες δυσκολίες. Η επίθεση από το σύστημα είναι συνεχής και πολύπλευρη. Η καχυποψία για την Αριστερά και τις συνδικαλιστικές ηγεσίες παραμένει άλλοτε δικαιολογημένα και άλλοτε όχι. Είναι όμως αλήθεια ότι τα τελευταία τέσσερα χρόνια γινόμαστε μάρτυρες ενός νέου φεμινιστικού κύματος, ενός φεμινισμού που επιχειρεί να παλέψει ενάντια στην καταπίεση και την εκμετάλλευση, δημιουργώντας νέες μορφές αγώνα, τέτοιες όπως η φεμινιστική απεργία. Πρόκειται για το καλό νέο που περιμέναμε!



Ο κορονοϊός στις ΗΠΑ

Το τέρας που έφτασε στην πόρτα μας

Του Μάικ Ντέιβις,
μεταφρασμένο από το links.org.au

Ο COVID-19 είναι ένα τέρας που μας χτυπά την πόρτα. Ερευνητές δουλεύουν νυχθημερόν για να το αν λύσουν αλλά έρχονται αντιμέτωποι με μεγάλες προκλήσεις.

Κατά πρώτον, οι μεγάλες ελλείψεις (ή και η απόκρυψη) των test kits περιόρισαν την ελπίδα γνώσης σχετικά με την εξάπλωση. Δεν επέτρεψαν ακριβείς μετρήσεις κρίσιμων παραμέτρων όπως ο ρυθμός της εξάπλωσης, το ποσοστό του πληθυσμού που έχει πράγματι νοσήσει και το ποσοστό των ήπιων μολύνσεων. Το αποτέλεσμα είναι ένα χάος, μια άβυσσος αριθμών.

Υπάρχουν, παρ' όλα αυτά, κάποια αξιόπιστα δεδομένα ως προς τις επιπτώσεις του ιού σε συγκεκριμένες κοινωνικές ομάδες εντός ορισμένων άλλων χωρών. Αυτά είναι πολύ τρομακτικά. Η Ιταλία και η Βρετανία, για παράδειγμα, καταγράφουν πολύ μεγαλύτερα ποσοστά θνητότητας για όσους βρίσκονται άνω των 65. Η «κορωνογρίπη» (την οποία ο Trump αποκαλούσε μian απάτη) αποτελεί μια άνευ προηγουμένου απειλή για τους ηλικιωμένους ανθρώπους, με πιθανό τον κίνδυνο οι απώλειες ανάμεσά τους να φτάσουν στα εκατομμύρια.

Κατά δεύτερον, όπως η εποχική γρίπη κάθε μορφής, έτσι και αυτός ο ιός μεταλλάσσεται καθώς έρχεται σε επαφή με πληθυσμούς διαφορετικών ηλικιών και διαφορετικής ανάπτυξης αντισωμάτων. Η «εκδοχή» από την οποία οι Αμερικανοί είναι μάλλον πιθανό ότι θα προσβληθούν, είναι ήδη ελαφρώς διαφορετική από εκείνη του αρχικού ξεσπάσματος στη Wuhan. Περαιτέρω μεταλλάξεις μπορεί να είναι ασήμαντες, όμως μπορεί να μετατρέψουν την τρέχουσα κατανομή της λοιμογόνου ικανότητας η οποία προς το παρόν αυξάνεται προοδευτικά σε σχέση με την ηλικία, με τα βρέφη και τα μικρά παιδιά να μοιάζει ότι έχουν ελάχιστο κίνδυνο σοβαρής μόλυνσης ενώ οι άνω των 80 αντιμετωπίζουν μια θανάσιμη απειλή από ιογενή πνευμονία.

Η «Ισπανική γρίπη»

Τρίτον, ακόμα και αν ο ιός παραμένει σταθερός και δεν μεταλλαχθεί σημαντικά, οι συνέπειες στον πληθυσμό κάτω των 65 μπορεί να διαφέρουν δραματικά στις φτωχές χώρες, αλλά και σε όλους όσους ζουν σε ακραία φτώχεια. Ας αναλογιστούμε την παγκόσμια εμπειρία της «Ισπανικής» γρίπης η οποία εκτιμάται ότι αφάνισε στο διάστημα 1918-1919 το 1%-2% της ανθρωπότητας. Σε αντίθεση με τον κορωνοϊό, ήταν περισσότερο θανατηφόρα στους νεαρούς ενήλικες, κάτι το οποίο ερμηνεύεται συνήθως ως αποτέλεσμα των σχετικά ισχυρότερων ανοσοποιητικών τους συστημάτων, τα οποία υπερ-αντιδρούσαν στη μόλυνση εξαπολύοντας φονικές «καταιγίδες κυτοκινών» (cytokinestorms) οι οποίες κατέστρεφαν τα πνευμονικά κύτα-

ρα. Εκείνος ο αρχικός Η1Ν1 ήταν διαβόητος για την «προτίμησή του» να διαδίδεται μέσα στα στρατόπεδα και στα χαρακώματα όπου και θέριζε τους νεαρούς στρατιώτες κατά δεκάδες χιλιάδες. Η κατάρρευση της μεγάλης προέλασης της άνοιξης του 2018 και η συνεπακόλουθη έκβαση του πολέμου, έχει αποδωθεί στο γεγονός ότι οι Σύμμαχοι, σε αντίθεση με τον εχθρό τους, μπορούσαν να αντικαθιστούν τους ασθενείς με νεοαφιχθέντες Αμερικάνους στρατιώτες.

Σπανίως, όμως, υπενθυμίζεται ότι το 60% της συνολικής παγκόσμιας θνητότητας έλαβε χώρα στη Δυτική Ινδία όπου οι υποχρεωτικές εξαγωγές σιτηρών προς τη Βρετανία και οι βίαιες επιτάξεις συνέπεσαν με μια μεγάλη ξηρασία. Οι συνεπακό-

μοντέλο για το μέλλον.

Ένας υγειονομικός τυφώνας Κατρίνα

Σε ένα χρόνο από σήμερα, ίσως να απολογίζουμε με θαυμασμό την επιτυχία της Κίνας να περιορίσει την πανδημία, αλλά με τρόπο μπροστά στην ανάλογη αποτυχία των ΗΠΑ. (Εν προκειμένω, δέχομαι την «τραβηγμένη» υπόθεση ότι η δήλωση της Κίνας για ραγδαία ύφεση στην εξάπλωση είναι λίγο-πολύ ακριβής.) Η αδυναμία των θεσμών στις ΗΠΑ να κρατήσουν κλειστό το κουτί της καταστροφής δεν αποτελεί, προφανώς, έκπληξη. Από το 2000 και έπειτα έχουμε γίνει μάρτυρες της κατάρρευσης της Πρωτοβάθμιας Φροντίδας Υγείας.

*** Η μόνη βεβαιότητα είναι ότι οι πλούσιες χώρες θα εστιάσουν στο να σώσουν τον εαυτό τους αποφεύγοντας την διεθνή αλληλεγγύη και την ιατροφαρμακευτική βοήθεια: «Τείχη, όχι εμβόλια!»: δεν θα μπορούσε να υπάρξει ένα πιο μοχθηρό μοντέλο για το μέλλον.**

λουθες ελλείψεις στην τροφή οδήγησαν εκατομμύρια φτωχών ανθρώπων στα όρια της λιμοκτονίας. Έγιναν έτσι θύματα μιας καταχθόνιας συνέργειας μεταξύ υποσιτισμού – ο οποίος συμπίεσε την δυνατότητα αντίδρασης του ανοσοποιητικού τους συστήματος – και καλπάζουσας βακτηριακής και ιογενούς πνευμονίας. Σε μian άλλη περίπτωση, στο κατεχόμενο από τους Βρετανούς Ιράν, αρκετά χρόνια ξηρασίας, χολέρας και ελλείψεων στα τρόφιμα «προετοίμασαν», σύμφωνα με τις ιατρικές εκτιμήσεις, το θάνατο για το ένα πέμπτο του πληθυσμού.

Αυτή η ιστορία – ειδικά σχετικά με τις συνέπειες της αλληλεπίδρασης με τον υποσιτισμό και τις προϋπάρχουσες ασθένειες – θα έπρεπε να μας προειδοποιεί ότι ο COVID-19 πιθανώς θα ακολουθήσει μια διαφορετική, και πιο θανατηφόρα, πορεία στις παραγκουπόλεις της Αφρικής και Νότιας Ασίας. Ο κίνδυνος για τους φτωχούς της υψηλίου έχει σχεδόν πλήρως υποβαθμιστεί από τον Τύπο και τις δυτικές κυβερνήσεις. Το μόνο αναλυτικό άρθρο που έχω δει, ισχυρίζεται ότι η πανδημία θα έχει μικρό αντίκτυπο στον αστικό πληθυσμό της Δυτικής Αφρικής, καθώς αυτός είναι ο νεότερος ηλικιακά παγκοσμίως. Υπό το πρίσμα της εμπειρίας, πρόκειται για ένα βλακώδες συμπέρασμα. Κανείς δεν γνωρίζει τι θα συμβεί τις επόμενες εβδομάδες στο Λάγος, το Ναϊρόμπι, το Καραάτι ή την Καλκούτα. Η μόνη βεβαιότητα είναι ότι οι πλούσιες χώρες θα εστιάσουν στο να σώσουν τον εαυτό τους αποφεύγοντας την διεθνή αλληλεγγύη και την ιατροφαρμακευτική βοήθεια: «Τείχη, όχι εμβόλια!»: δεν θα μπορούσε να υπάρξει ένα πιο μοχθηρό

Η περίοδος της γρίπης του 2018, για παράδειγμα, βραχυκύκλωσε τα νοσοκομεία σε όλη τη χώρα, φέρνοντας στην επιφάνεια τις σοκαριστικές ελλείψεις σε νοσοκομειακές κλίνες μετά από 20 χρόνια περικοπών δαπανών και υποταγής στη, μανατζερίστικη «φιλοσοφία», διαχείρισης αποθεμάτων just-in-time – (ΣΤΜ σύμφωνα με την οποία, καμία δραστηριότητα δεν πρέπει να λαμβάνει χώρα σε ένα σύστημα πριν να εμφανιστεί η ανάγκη για αυτό). Οι συνθήκες στις ΜΕΘ είναι αδύνατον να αντιμετωπίσουν τις εποχικές μολύνσεις, οπότε πως είναι δυνατόν να τα βγάλουν πέρα με την επερχόμενη υπερφόρτωση κρίσιμων περιστατικών;

Βρισκόμαστε στα πρώιμα στάδια ενός υγειονομικού τυφώνα Κατρίνα. Παρά τις προειδοποιήσεις σχετικά με την γρίπη των πτηνών και άλλες επιδημίες, το απόθεμα σε βασικό εξοπλισμό έκτακτης ανάγκης (όπως οι αναπνευστήρες στις ΜΕΘ) δεν είναι επαρκές για την αντιμετώπιση της επερχόμενης πλημμύρας επειγόντων περιστατικών. Μαχητικές ενώσεις νοσηλευτριών στην Καλιφόρνια και άλλες πολιτείες αγωνίζονται για να κατανοήσουμε τους θανάσιμους κινδύνους που δημιουργούν οι ελλείψεις σε απαραίτητα είδη, όπως οι μάσκες τύπου N95. Ακόμα πιο ευάλωτοι είναι οι εκατοντάδες χιλιάδες χαμηλόμισθοι και ξεθωασμένοι εργαζόμενοι στην κατ' οίκον φροντίδα, όπως και το νοσηλευτικό προσωπικό. Σύμφωνα με τους New York Times, κάθε χρόνο πεθαίνουν 380.000 ασθενείς σε γηροκομεία λόγω παραβίασης σε βασικές διαδικασίες περι-ορισμού των μολύνσεων. Πολλοί «οίκοι» – ειδικά στις Νότιες Πολιτείες – το βρίσκουν φθηνότερο να πληρώνουν τα πρό-

στιμα για παραβιάσεις των υγειονομικών διατάξεων από τα να προσλαμβάνουν το αναγκαίο προσωπικό και να του παρέχουν την απαραίτητη εκπαίδευση. Τώρα,, δεκάδες και ίσως και εκατοντάδες γηροκομεία θα γίνουν hotspots για τον κορωνοϊό, ενώ οι οικογένειες των εγκλείστων, που ζουν με τον κατώτατο μισθό, θα επιλέξουν ορθολογικά να προστατέψουν τον εαυτό τους μένοντας σπίτι.

Η επιδημία φανέρωσε μεμιάς τον ακραίο ταξικό διαχωρισμό στην φροντίδα υγείας: όσοι έχουν την κάλυψη καλών προγραμμάτων ασφάλισης και μπορούν επίσης να εργάζονται από το σπίτι, θα μπορούν να είναι ασφαλώς απομονωμένοι, υπό την προϋπόθεση ότι θα ακολουθούν συνειστά τα προστατευτικά μέτρα. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και άλλες ομάδες συνδικαλισμένων εργατών με αξιοπρεπή ασφάλιση, θα χρειαστεί να πάρουν δύσκολες αποφάσεις μεταξύ εισοδήματος και προστασίας. Ταυτόχρονα, εκατομμύρια χαμηλόμισθων εργατών, άνεργοι και ανασφάλιστοι θα πεταχθούν στον Καιάδα... Οι συνολικοί οικογενειακοί λογαριασμοί για τις δαπάνες υγείας θα εκτοξευθούν την ώρα που εκατομμύρια εργάτες θα χάνουν την δουλειά και, λόγω αυτής, και την ασφάλισή τους. Θα μπορούσε να υπάρξει μια ισχυρότερη, πιο επείγουσα έκκληση υπέρ ενός δημόσιου συστήματος υγείας για όλους;

Φαρμακευτικές εταιρίες

Αλλά η συνολική κάλυψη του πληθυσμού είναι μόλις το πρώτο βήμα. Είναι απογοητευτικό, τουλάχιστον, ότι στα debates στο πλαίσιο της κούρσας για το χρίσμα των Δημοκρατικών, ούτε ο Sanders ούτε η Warren ανέδειξαν την παραίτηση των μεγάλων φαρμακευτικών εταιριών από την έρευνα και την ανάπτυξη νέων αντιβιοτικών και αντι-ικών. Από τις 18 μεγαλύτερες φαρμακευτικές, οι 15 εγκατέλειψαν εντελώς το πεδίο. Φάρμακα για την καρδιά, ηρεμιστικά που προκαλούν εθισμό και σκευάσματα για την ανδρική ανικανότητα, αυτά αποτελούν τους «ηγέτες» στην κερδοφορία, όχι οι άμυνες ενάντια στις ενδονοσοκομειακές λοιμώξεις, τις αναδυόμενες ασθένειες και τους γνωστούς φονικούς τροπικούς ιούς. Ένα παγκόσμιο εμβόλιο για τη γρίπη – δηλαδή ένα εμβόλιο το οποίο στοχεύει στην καταστροφή του πρωτεϊνικού περιβλήματος του ιού – έχει υπάρξει ως πιθανότητα για δεκαετίες αλλά ποτέ ως μια επικερδής πιθανότητα.

Καθώς η επανάσταση στα αντιβιοτικά υποχωρεί, παλαιές ασθένειες θα επανεμφανιστούν μαζί με νέες μολύνσεις και τα νοσοκομεία θα γίνουν νεκροφυλάκεια.

Η τρέχουσα πανδημία επεκτείνει το επιχείρημα: η καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση δείχνει να είναι βιολογικά μη-διατηρήσιμη εν τη απουσία μιας πραγματικά παγκόσμιας δομής δημόσιας υγείας. Αλλά αυτή η δομή δεν θα υπάρξει ποτέ, μέχρις τα κινήματα των πολιτών να τσακίσουν την ισχύ των μεγάλων φαρμακευτικών και της κερδοσκοπικής Φροντίδας Υγείας.

«ΓΙΑ ΤΟΥΣ

«Οι φυλακές είναι οι χώροι με το μεγαλύτερο συνωστισμό ανθρώπων. Πολλοί κρατούμενοι-ες συνωστίζονται σε κελιά και θαλάμους, σε κοινόχρηστους χώρους, ενώ υπάρχουν κοινά συσσίτια. Με την έναρξη της κρίσης του κορονοϊού, απαγορεύτηκαν τα ανοιχτά επισκεπτήρια με συγγενείς και δικηγόρους ενώ δεν μπορούμε να λαμβάνουμε πράγματα (ρούχα, τρόφιμα, βιβλία, τα πάντα). Δεν έχουμε αντιδράσει σε αυτά τα μέτρα, καθώς αντιλαμβανόμαστε τη σοβαρότητα της κατάστασης». Αυτήν την εικόνα επενθυμίζει μια **επιστολή των φυλακισμένων στις φυλακές Κορυδαλλού**. Καταγγέλουν ότι «δεν έχει γίνει καμία απολύμανση έως τώρα, δεν υπάρχει πρόσβαση σε αντισηπτικό κρατουμένων και φυσικά, ούτε μάσκες που θα είναι χρήσιμες για τις ευπαθείς ομάδες». Επιπλέον, το κράτος ετοιμάζει την χρήση μιας πτέρυγας σε άθλια κατάσταση για τα κρούσματα φυλακισμένων και καταγγέλεται ως «αποθήκευση των νοσούντων κρατουμένων σε ένα ακατάλληλο περιβάλλον».

Οι προτάσεις των φυλακισμένων πρέπει να εισακουστούν.

Η αποσυμφόρηση των φυλακών είναι κρίσιμη και εφικτή: με αποφυλάκιση όσων εκτίουν μικρές ποινές ή έχουν μικρό υπόλοιπο ποινής, αποφυλάκιση των ευπαθών ομάδων (μετατροπή σε κατ' οίκον κράτηση για υπερήλικες, άτομα με προβλήματα υγείας, μπότερες ανηλίκων κλπ), διακοπή της προσωρινής κράτησης για όσους-ες περιμένουν δικαστήριο (τα οποία δεν λειτουργούν πια).

Ορκίστηκε η νέα ΠτΔ, η οποία λέει ζήτησε οι προσκλήσεις στην ορκωμοσία να λένε «Κατερίνα» κι όχι «Αικατερίνη» και με την προσωπική της επιμονή έσπασε το πρωτοκόλο. Και αφού αποδείχθηκε «προχωρημένη» και «προοδευτική» και χαροποίησε τους κεντροαριστερούς υποστηρικτές της, συναντήθηκε με την ηγεσία του στρατού, τον οποίο συνεχάρη που «προστατεύει την εθνική μας κυριαρχία», αναφερόμενη στην αποτροπή των προσφύγων και των μεταναστών στον Έβρο... Τόση πρόοδος...

Για όποιον ακόμα αναρωτιέται τι ακριβώς σημαίνει αυτό που συμβαίνει στον Έβρο (πολιτικά και ιδεολογικά, πέρα από την ίδια την αποτροπή των μεταναστών και προσφύγων), μπορεί να πάρει υπόψη την **προθυμία όλων των νεοναζιστικών ομάδων της Γερμανίας** κυρίως αλλά και άλλων κρατών να κάνουν «εκδρομές» για να στηρίξουν τους «έλληνες πατριώτες» που «φυλάνε την Ευρώπη από τους ισλαμιστές»...

Και η εγχώρια ακροδεξιά βέβαια οργανώνεται γύρω από την «αλληλεγγύη στους φρουρούς των συνόρων». Στο Ρέθυμνο, ένα γκρουπούσκουλο κάλεσε σε συγκέντρωση ενάντια στην «ισλαμοποίηση της Κρήτης» (!). Αναρχικοί οργάνωσαν αντι-συγκέντρωση, η οποία δέχτηκε άγρια επίθεση από την αστυνομία. Οι **μαζικές προσαγωγές 90 περίπου ατόμων** (σχεδόν όλη η συγκέντρωση) είναι μια χοντρή πρόκληση. Ενώ αξίζει να σημειωθεί ότι τους στοιβάζανε στο γκαράζ της Αστυνομικής Διεύθυνσης Ρεθύμνου και έσπενσε εκπρόσωπος του Υγειονομικού να καταγγείλει τις απαράδεκτες συνθήκες. Φαίνεται ότι τα μέτρα «κοινωνικής απόστασης» που κατά τα άλλα καλούνται να τηρούν οι πάντες και παντού, δεν ισχύουν για τις πρακτικές της ΕΛΑΣ απέναντι σε «αναρχοάπλутους»...

Δώδεκα ανήλικα παιδιά ήταν ανάμεσα στους πρόσφυγες και μετανάστες που συνελήφθησαν για παράνομη είσοδο στη χώρα. Με το βάνουσο μέτρο καταστρατήγησής κάθε νομιμότητας, που αναστέλλει το δικαίωμα υποβολής αιτήσεων άσυλου, **μικρά ασυνόδευτα παιδιά παραπέμφθηκαν σε δίκη-εξπρές**, ενώ άκουγαν τρομοκρατημένα ότι ήδη οι μεγαλύτεροι σε ηλικία συλληφθέντες έχουν δεχτεί ποινές φυλάκισης και ρωτούσαν έντρομα γιατί δεν μπορούν να ζητήσουν άσυλο. Τί να πεις σε αυτά τα παιδιά; Ότι είναι «εργαλεία του Ερντογάν για την αποσταθεροποίηση της χώρας»; Η υπόθεση των ανηλίκων είναι η πιο απάνθρωπη πτυχή μιας πολιτικής εξίσου παράνομης κι απάνθρωπης για όλους τους κατατρεγμένους που «αποκρούει» το ελληνικό κράτος περίφανα...

ΚΑΤΑΠΙΣΤΕΥΜΕΝΟΥΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΜΑΘΕΣ ΝΑ ΑΚΟΥΣ»

* στίχος των
RationalistasConvid 19:
Σκέφτεται κανείς
τους πρόσφυγες;

Του Κώστα Κόκορα

Ένα τεχνολογικό «ρομποτικό» όνομα (co-vi-de 19), που μοιάζει βγαλμένο από ταινία επιστημονικής φαντασίας, μία πανδημία τρόμος για ανθρώπους και τράπεζες, και ας έχει λογικά ποσοστά θνησιμότητας, και ο βασιλιάς έμεινε γυμνός...

Το σύστημα δείχνει τη γύμνια του και θα κληθούμε για άλλη μια φορά να πληρώσουμε τον λογαριασμό όλοι εμείς που παρακολουθούμε καθηλωμένοι από τους δέκτες της τηλεόρασής μας τις εξελίξεις.

Και μέσα σε όλο αυτό κάποιος ίσως να θυμηθεί να σκεφτεί τις χιλιάδες αποθηκευμένες ψυχές σαν σαρδέλες μέσα σε υπερπληθυσμένες «Μόριες», σε κοντέινερς, σε διαμερίσματα και σε ξενοδοχεία.

Αυτοί δεν νοσούν; Αν ναι, πόσοι είναι; Πού είναι; Πώς είναι; Τι χρειάζονται;

Κανείς δεν ξέρει να απαντήσει, και έχει φροντίσει το σύστημα γι αυτό...

Πρώτα από όλα οι αποφάσεις της κυβέρνησης να απαγορεύσει την έκδοση ΑΜΚΑ από 1/7/2019 μέχρι και τώρα σε αιτούντες/ουσες άσυλο έχει αποκόψει εκατοντάδες ανθρώπους από την ιατροφαρμακευτική κάλυψη και την δημόσια περίθαλψη υγείας, με δικαιολογία την επίδοση του Π.Α.Α.Υ.Π.Α. (Προσωρινός Αριθμός Ασφάλισης και Υγειονομικής Περίθαλψης Αλλοδαπού). Όμως αυτή η επίδοση δεν επιδόθηκε ποτέ και σε κανέναν, καθώς θα γινόταν από την Υπηρεσία Ασύλου και κάθε μήνα μας παρέπεμπε στο τέλος του επόμενου μήνα: κάτι για κάποια υπουργική απόφαση που δεν ήρθε, κάτι για κάποια υπουργική οδηγία που δεν δόθηκε και -το πιο ευφάνταστο που ακούσαμε- λόγω του ότι υπάρχει έλλειψη χαρτιού για την τύπωση των νέων τριπτύχων που θα αναγράφουν τον Π.Α.Α.Υ.Π.Α. !!!

Έτσι αυτοί οι εκατοντάδες συνάνθρωποί μας που περιμένουν έναν αριθμό φάντασμα για να μπορούν να χρησιμοποιήσουν το σύστημα υγείας της χώρας στην οποία έχουν εγκλωβιστεί πιστεύετε ότι θα χρησιμοποιούσαν ποτέ τα επείγοντα ενός νοσοκομείου για έναν απλό βήχα, έναν απλό πονόλαιμο ή μια απλή γρίπη;

Ή ακόμα και οι χιλιάδες αιτούντες άσυλο, που έχουν πάρει ΑΜΚΑ πριν την απαγόρευση έκδοσης στις 1/7/2019, πιστεύετε ότι θα πήγαιναν ποτέ σε ένα νοσοκομείο έχοντας συμπτώματα μιας απλής γρίπης;

Τα συμπτώματα μιας απλής γρίπης μπροστά στις κακουχίες των συνθηκών διαβίωσης σε ένα υπερπληθυσμένο κέντρο υποδοχής στην Ελλάδα μοιάζουν πραγματικά κάτι το αστείο για αυτούς τους ανθρώπους.

Όμως θα αναρωτηθούμε, λογικά δεν είναι δυνατόν να μην ανησυχούν με όλα αυτά που συμβαίνουν γύρω μας!

Αυτοί είναι άραγε ενήμεροι; Ποιος τους ενημέρωσε; Έχουν τηλεόραση; Καταλαβαίνουν τον Χατζηνικολάου;

Νοιάστηκε κάποιος για να τους ενημερώσει;

Οι κοινωνικοί επιστήμονες που τους πλαισιώνουν δεν πρόλαβαν καλά καλά να τους ενημερώσουν ότι έκλεισαν τα σχο-

λεία λόγω Κορωνοϊού και την πρώτη μέρα περίμεναν όλοι με τα παιδιά τους πίσω από κλειστές πόρτες. Και λογικό ήταν καθώς το υπουργείο παιδείας το αποφάσισε απόγευμα και το ανακοίνωσε μετά τις 17.00, οπότε οι κοινωνικοί επιστήμονες και οι διερμηνείς πόσες ώρες της ζωής τους να μπορούν να αφιερώσουν στους εργοδότες τους πέραν του 8ώρου; Πόσες υπερωρίες να θυσιάσουν για το ανθρωπιστικού χαρακτήρα έργο που παρέχουν; Και πώς αλήθεια να τους ενημερώσουν για τον Κορωνοϊό όταν και αυτοί οι ίδιοι δεν είναι πραγματικά και υπεύθυνα ενημερωμένοι; Αλήθεια πόσοι από εμάς είμαστε ενήμεροι από ιατρική πηγή για το ποια είναι τα πρώτα συμπτώματα του Κορωνοϊού;

Αντιθέτως, η πολιτική γραμμή που ακολουθούμε τα τελευταία 4 χρόνια είναι να παροτρύνουμε τους πρόσφυγες να μη χρησιμοποιούν και «επιβαρύνουν» το εθνικό σύστημα υγείας για «ψύλλου πήδημα»... όπως μία απλή γρίπη για παράδειγμα.

Το υπουργείο υγείας όφειλε να τους ενημερώσει γραπτά σε γλώσσα που κατανοούν για το καλό της υγείας τους αλλά και για το ευρύτερο συμφέρον του κοινωνικού συνόλου, που ενεργό μέρος του είναι και αυτοί. Θα έπρεπε να εντάσσεται μέσα στις στρατηγικές περιορισμού της εξάπλωσης της νόσου.

Μέχρι τώρα δεν έχει γίνει κάτι αντίστοιχο και ας έχει αποφασιστεί το κλείσιμο των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων από τις 11/3/2020.

Αλήθεια λοιπόν, γνωρίζουμε πραγματικά αν νοσεί με τον Κορωνοϊό κάποιος πρόσφυγας/σσα; Γνωρίζουμε πραγματικά τον αληθινό αριθμό εξακριβωμένων κρουσμάτων Covid 19 στην Ελλάδα;

Ακόμα περισσότερο έχει κάποιος αναλογιστεί τι θα συμβεί (αν δεν συμβαίνει ήδη) αν νοσήσει κάποιος πρόσφυγας ή μετανάστης εντός του Camp στην Μόρια που είναι σχεδιασμένο για 4.000 ανθρώπους και φιλοξενεί 22.000;

Ή και οπουδήποτε αλλού;

Όταν συμβεί αυτό, καθώς εκτιμώ ότι είναι θέμα χρόνου, είμαστε έτοιμοι να δράσουμε; Να το αντιμετωπίσουμε; Με ποιο τρόπο σκέφτεται το σύστημα υγείας να δράσει μέσα στα κέντρα υποδοχής; Ή καλύτερα σκέφτεται το σύστημα κάποια μέθοδο υγειονομικής παρέμβασης μέσα στα κέντρα υποδοχής προσφύγων και μεταναστών;

Υπάρχουν απαντήσεις σε αυτό το πλήθος ερωτήσεων;

Αυτοί οι άνθρωποι είναι ξεχασμένοι από τους περισσότερούς μας και εγκαταλείμμενοι στην τύχη τους από το κράτος και τους επίσημους φορείς που τους πλαισιώνουν. Οι μηχανισμοί ακόμα και αν ανταποκριθούν στο άμεσο μέλλον, εκτιμώ ότι είναι ήδη πολύ αργά για το οποιοδήποτε θεμιτό αποτέλεσμα.

Η αλληλεγγύη προς τους πρόσφυγες και τους μετανάστες εκτός από ηθική υποχρέωση και πολιτική στάση πολλών από εμάς, αποδεικνύεται ότι είναι και ο μόνος τρόπος αρμονικής και υγιούς συμβίωσης μιας κοινωνίας που είναι ικανή να μεταβολίσει την ετερότητα και να τη διαχειριστεί παράγοντας κοινό πολιτισμικό κοινωνικό και οικονομικό πλούτο.

Προσφυγικό: Μύθοι και καθήκοντα σε νέα φάση

Του Νικόλα Κολυτά

Τα όσα έχουν συμβεί τις τελευταίες εβδομάδες αναδεικνύουν ότι το προσφυγικό ζήτημα έχει μπει σε μια νέα φάση. Μετά τις μαζικές υπερεθνικές μετακινήσεις του 2015, νέα προσφυγικά κύματα συρρέουν προς τη Δύση αναζητώντας μια καλύτερη ζωή. Η κρίση στη Μέση Ανατολή αλλά και η φτώχεια του λεγόμενου «τρίτου κόσμου» δημιουργεί νέους πρόσφυγες που φτάνοντας στα ελληνικά σύνορα δεν αντιμετωπίζουν ανθρωπιστική υποδοχή, αλλά βίαιη απώθηση και αποτροπή.

Αντιπροσφυγικές πολιτικές

Η σημερινή ανεξέλεγκτη κατάσταση στον Έβρο και στα νησιά, δεν είναι ουρανοκατέβητη. Είναι η συνέχεια μιας σειράς πολιτικών επιλογών που υπό διαφορετικές ομπρέλες κάθε φορά, εξυπηρετούσε τα σχέδια του ελληνικού κεφαλαίου, της ΕΕ και του ΝΑΤΟ στην περιοχή. Οι δολοφονίες προσφύγων, η δράση παραστρατιωτικών ομάδων, τα βασανιστήρια αλλοδαπών και η στρατιωτική όξυνση στα σύνορα σήμερα, είναι το αποτέλεσμα μιας μακράς διαδικασίας που από τη μια έκλινε το μάτι στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και οικονομικές λεηλασίες σε μια σειρά από χώρες και από την άλλη θωρακίζονταν απέναντι στις αυξανόμενες προσφυγικές ροές. Ο Κυριάκος Μητσοτάκης κάπως έτσι, σήμερα μιλάει ανευθυστά για κλειστά στρατόπεδα συγκέντρωσης προσφύγων, για ξερονήσια, για μαζικές απελάσεις και για αύξηση των περιπολιών στα σύνορα όχι μόνο από την ελληνική ακτοφυλακή αλλά και από τη Frontex και το ΝΑΤΟ.

Όμως το δικαίωμα για τη νομιμοποίηση των ακροδεξιών πολιτικών Μητσοτάκη στο δημόσιο διάλογο, την έδωσε η προϋπάρχουσα πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ. Η κυβέρνηση Τσίπρα ήταν αυτή που υπέγραψε την εγκληματική συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας ξεκινώντας ένα άπιστευτο παζάρι ανθρώπων ψυχών. Ήταν αυτή που ανέλαβε το ρόλο του χωροφύλακα της ΕΕ στη νοτιοανατολική Μεσόγειο, ανοίγοντας και κλείνοντας τη στρόφιγγα των προσφύγων που θα επιστρέφονταν στην Τουρκία και κατ'επέκταση θα δι-οχετεύονταν στην Ευρώπη. Κάπως έτσι τα κολαστήρια των νησιών συνέχισαν να υπάρχουν και να χειροτερεύουν. Η Μόρια δε γεννήθηκε σήμερα, αλλά υπήρχε και χθες και προχθές. Ο ΣΥΡΙΖΑ ήταν αυτός που έφερε το ΝΑΤΟ στο Αιγαίο, αυτός που κράτησε τους φράχτες στον Έβρο και ευθυγραμμίστηκε με τις πολιτικές της «Ευρώπης Φρούριο». Αυτός ήταν που έδωσε την αντιπροσφυγική σκυτάλη στο Μητσοτάκη.

Διαρκής υποκρισία

Στην κρίση του 2015 περίπου 850.000 πρόσφυγες πέρασαν από την Ελλάδα με βάση τα επίσημα στοιχεία της ΕΕ και συνέχισαν το ταξίδι τους προς την υπόλοιπη Ευρώπη. Σήμερα ο αριθμός των



εγκλωβισμένων προσφύγων στην Ελλάδα ανέρχεται περίπου στις 100.000, δηλαδή 25.000 παραπάνω συγκριτικά με ένα χρόνο πριν. Αυτοί οι άνθρωποι στην πλειοψηφία τους (40.000 περίπου) στοιβάζονται κάτω από τραγικές συνθήκες στα νησιά, ενώ οι υπόλοιποι είναι διεσπαρμένοι σε προαναχωρησιακά κέντρα, σε camps, σε διαμερίσματα και στα Κέντρα Υποδοχής και Ταυτοποίησης. Όλα αυτά την ώρα που η συνολική οικονομική βοήθεια της ΕΕ προς την Ελλάδα ανέρχεται στα 2,23 δισεκατομμύρια ευρώ, με το ελληνικό κράτος να λαμβάνει το ίδιο, τουλάχιστον 1,2 δισεκατομμύρια για τη διαχείριση της προσφυγικής κρίσης. Λεφτά που δεν επενδύθηκαν ούτε σε ανοιχτές δομές μέριμνας και φιλοξενίας, ούτε σε επαρκή στελέχωση των υπηρεσιών ασύλου, ούτε σε προσπάθεια μεταφοράς των ανθρώπων στον τόπο που επιθυμούν.

Μια χώρα που ετήσια δέχεται πάνω από 30 εκατομμύρια τουρίστες, δηλώνει ανήμπορη να ικανοποιήσει τις ανάγκες μερικών χιλιάδων ανθρώπων που στην πλειοψηφία τους είναι θύματα της ιμπεριαλιστικής βαρβαρότητας, της καταπίεσης και της φτώχειας. Την ίδια στιγμή, βάζει στα ταμεία της άλλα 700.000 ευρώ προκειμένου να θωρακίσει ακόμη περισσότερο τα σύνορά της και να μην περάσουν παραπάνω πρόσφυγες στα ευρωπαϊκά κράτη. Κι όμως, για όλα τα παραπάνω δεν αναζητά κανείς ευθύνες στις κυβερνήσεις και τις πολιτικές τους

αλλά στις ΜΚΟ και στον περιβόητο ρόλο τους. Όμως η αλήθεια διαψεύδει τις βολικές θεωρίες συνωμοσίας. Οι ΜΚΟ λαμβάνουν μόλις το 8% της συνολικής οικονομικής ενίσχυσης για την προσφυγική κρίση ενώ κάποιες από αυτές όπως ο «Ερυθρός Σταυρός» επιτελούν ένα σωτήριο έργο για τους πρόσφυγες που είναι εγκαταλειμμένοι στη μοίρα τους αυτή τη στιγμή. Τη βασική ευθύνη οφείλουμε να αναζητήσουμε πρωτίστως στις εκάστοτε ελληνικές κυβερνήσεις και στο πώς διαχειρίστηκαν τα υπέρογκα ποσά που έλαβαν και δευτερευόντως σε ΜΚΟ, ειδικά όταν κάποιες από αυτές έχουν γνωσμένο κύρος και προσφορά.

Άσυλο και ανοιχτά σύνορα

Η κατάσταση που διαμορφώνεται για τους πρόσφυγες σήμερα κρίνεται απελπιστική. Αυτός είναι και ο λόγος που η ριζοσπαστική Αριστερά οφείλει να μην εγκλωβιστεί στη λογική του «ναι μεν αλλά», αλλά να πάρει ξεκάθαρη θέση στο πλευρό των προσφύγων με βάση την ταξική μεροληψία και διεθνιστική αλληλεγγύη που τη συνέχει. Τα αιτήματα του «ασύλου» και των «ανοικτών συνόρων» σε μια περίοδο που η ελληνική επικράτεια έχει μετατραπεί σε κλειστό φρούριο με συνοριοφύλακες το στρατό, την αστυνομία και παραστρατιωτικές ακροδεξιές ομάδες, δεν είναι «ανευθυνότητα» αλλά η πιο υπεύθυνη στάση της Αριστεράς απέναντι στον κόσμο στον οποίο αναφέρεται και λογοδοτεί. Ακόμα και με

όρους αστικής αφήγησης το γεγονός ότι η κυβέρνηση σε σύμπλευση με τις ευρωπαϊκές πολιτικές αποφάσισε να κλείσει τα σύνορα και να αναστείλει τη χορήγηση ασύλου αποτελεί μια πρωτοφανή καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και του διεθνούς δικαίου. Αυτό δε χρειάζεται να είναι κάποιος «αριστεριστής» για να το διακρίνει.

Το ζήτημα όμως δεν είναι ότι το αστικό σύστημα αμφισβητεί τους δικούς του θεσμούς. Το ζήτημα είναι ότι μπροστά σε αυτή την κατάσταση η ριζοσπαστική Αριστερά πρέπει να επαναπροσδιορίσει τις δικές της κατευθύνσεις. Και αυτό δεν είναι «δικαιωματισμός» ούτε «φιλοτουρκισμός». Είναι ζήτημα ταυτοτικό για την Αριστερά το αν θα επιλέξει να παλέψει από κοινού με τους πρόσφυγες και την εργατική τάξη στην Τουρκία για το άνοιγμα των συνόρων και τη διοχέτευση των προσφύγων στον τόπο που επιθυμούν, ή αν θα αντικειμενοποιήσει τις προσφυγικές μάζες και θα τις εξετάσει από τη σκοπιά του εκάστοτε έθνους-κράτους τηρώντας ίσες αποστάσεις. Για να γίνει αυτό, όμως, απαιτείται μια ξεκάθαρη τοποθέτηση. Οι πρόσφυγες δεν είναι ούτε στρατός του Ερντογάν, ούτε εχθρός του Μητσοτάκη. Οι πρόσφυγες είναι το αποτέλεσμα των πολιτικών τους στη Μέση Ανατολή, και τώρα η καυτή πατάτα που πετούν ο ένας στον άλλον ξεχνώντας ότι μιλάμε για ανθρώπους. Για ανθρώπους που δικαιούνται όπως όλοι να ζήσουν ελεύθεροι.



Γαλλία

Με αποχή 56% έγινε τελικά ο πρώτος γύρος των δημοτικών εκλογών στη Γαλλία. Σε συνθήκες κορονοϊού, η αποχή αυξήθηκε κατά 20% σε σχέση με την προηγούμενη αντίστοιχη κάληψη. Ο δεύτερος γύρος αναβλήθηκε και καθώς είναι άγνωστο πόσο θα κρατήσει η καραντίνα, είναι ζητούμενο το πότε θα γίνει και αν θα ισχύσουν τα αποτελέσματα του πρώτου. Παρόλα αυτά, το μήνυμα της πολιτικής αδυναμίας του κόμματος του Μακρόν καταγράφηκε. Οι γερά ριζωμένοι μηχανισμοί των παραδοσιακών κομμάτων αποδείχθηκαν πιο ανθεκτικοί και οι μακρονοικοί υποψήφιοι περιορίστηκαν στις περισσότερες μεγάλες πόλεις στην 3η ή και χαμηλότερη θέση. Όπου υπήρξαν ανατροπές εις βάρος των μεγάλων κομμάτων, αυτές έγιναν προς όφελος των Πράσινων, που κέρδισαν πρωτίες σε μεγάλους Δήμους όπως η Λυόν και το Μπορντό...



Η καμπάνια Σάντερς και η

Του Πάνου Πέτρου

Όταν γράφονταν αυτές τις γραμμές, το τοπίο στην κούρσα των Δημοκρατικών για το χρίσμα είχε αρχίσει να ξεκαθαρίζεται. Μετά την απόσυρση των άλλων λιγότερο ή περισσότερο σημαντικών υποψηφιοτήτων, η μάχη είναι μεταξύ του Τζο Μπάιντεν και του Μπέρνι Σάντερς. Ο Μπάιντεν είχε αποκτήσει ένα σαφές προβάδισμα –αριθμητικό, αλλά και πολιτικό: με περισσότερες νίκες συνολικά, αλλά και την πρωτιά σε κρίσιμες Πολιτείες που το 2016 είχαν αναζωογονήσει την καμπάνια Σάντερς. Είναι πλέον κοινά αποδεκτό ότι οι πιθανότητες του Σάντερς να διεκδικήσει την πρωτιά (πόσο μάλλον την πλειοψηφία των συνέδρων) περιορίστηκαν σημαντικά μετά τις εκλογές σε 24 Πολιτείες που στη γενική εικόνα «έδειξαν» νίκη Μπάιντεν.

Το κατεστημένο αντεπιτίθεται

Είχε προηγηθεί η έντονη κινητοποίηση του κομματικού κατεστημένου των Δημοκρατικών, μετά το θλιβερό ξεκίνημα του εκλεκτού του και το αρχικό προβάδισμα του Σάντερς. Μια σειρά υποψήφιοι-ες αποσύρθηκαν «υπέρ Μπάιντεν» (Μπούτιτζετζ, Κλομπουσάρ, Μπλούμπεργκ) και προειδοποιώντας ενάντια στην «απειλή» Σάντερς. Ο Μπάιντεν εμφανίστηκε σε συγκεντρώσεις έχοντας στο πλευρό του και τους αποσυρθέντες αλλά και άλλα κορυφαία και δημοφιλή στελέχη. Η «προοδευτική» Ελίζαμπεθ Γουόρεν δεν έχει δηλώσει στήριξη σε κανέναν από τους δύο υποψήφιους. Αυτό που συνέβη τις τελευταίες εβδομάδες συνοψίστηκε εύστοχα από την Σάρον Σμιθ, στέλεχος του International Socialist Project: «η στρατηγική του Δημοκρατικού Κόμματος αντικατέστησε το "οποιοσδήποτε εκτός από τον Τραμπ" με το "οποιοσδήποτε εκτός από τον Μπέρνι"».

Αυτή η στρατηγική δείχνει ότι θα λειτουργήσει. Φτάνοντας στο συνέδριο των Δημοκρατικών, είτε ο Μπάιντεν θα έχει συγκεντρώσει την αναγκαία πλειοψηφία, είτε θα στηριχτεί από τους περίπου 700 «υπερ-συνέδρους» (μη-εκλεγμένα στελέχη, δηλαδή ο σκληρός πυρήνας της κομματικής ηγεσίας), είτε η ηγεσία θα παρουσιάσει έναν τρίτο υποψήφιο που θα «ενώσει το κόμμα». Αυτήν την πραγματικότητα –ότι ένα



πολύπειρο και πανίσχυρο αστικό κόμμα αποκλείεται να επιτρέψει σε έναν σοσιαλιστή «παρείσακτο» να κερδίσει το χρίσμα του –παίρναμε υπόψη όσοι δηλώναμε εξαρχής ότι το στοίχημα να αναδειχθεί πρόεδρος των ΗΠΑ ο Σάντερς δεν συγκέντρωνε πιθανότητες επιτυχίας, ανεξάρτητα από τη συζήτηση τι θα σήμαινε ή δεν θα σήμαινε μια τέτοια προεδρία.

Το «ρεύμα Σάντερς»

Υπήρχαν ωστόσο και άλλες παράμετροι στη σχετική συζήτηση στην Αριστερά γύρω από την καμπάνια Σάντερς, που αξίζει να εξετάσουμε. Μία αφορούσε το μέγεθος και το βάθος της ριζοσπαστικοποίησης στην αμερικανική κοινωνία, που ίσως επέβαλε μια νίκη Σάντερς, ενάντια στη θέληση του ίδιου του Δημοκρατικού Κόμματος: μια κατάληψη του κόμματος «εξ εφόδου». Διαπράττουν πράγματι τεράστιο σφάλμα όσοι σνομπάρουν αυτή τη ριζοσπαστικοποίηση επειδή δεν ταιριάζει με τα δικά τους στάνταρ. Αλλά αυτό δεν δικαιολογεί το άλλο άκρο μιας υπερβολής ως προς τις δυνατότητες του ρεύματος Σάντερς –που το αντιμετώπιζε ως «κοινωνικό κίνημα» με την ισχύ να ανατρέψει τις επιλογές της ηγεσίας των Δημοκρατικών για το ίδιο της το κόμμα.

Με τα ως τώρα στοιχεία, η «έφοδος» δεν πραγματοποιήθηκε: Η νεολαία –και γενικά οι άνθρωποι που δεν ψήφισαν ως τώρα– δεν συμμετείχαν στις προκριματικές των Δημοκρατικών στο βαθμό που θα επέβαλαν μια αλλαγή συσχετι-

σμού. Υπήρξαν περιπτώσεις που η αύξηση της συμμετοχής αφορούσε πιο μετριοπαθείς ψηφοφόρους και τελικά ενίσχυσε τον Μπάιντεν. Είναι ενδεικτικό ότι η κρίσιμη για τους Δημοκρατικούς μαύρη ψήφος πήγε πλειοψηφικά (60-70%) προς τον Μπάιντεν, στηρίζοντας την φαινομενικά «πραγματιστική επιλογή» που τους πρότεινε η ηγεσία του κόμματος στο οποίο αναφέρονται (πέρα από το ρόλο που έπαιξε η στήριξη του Ομπάμα στον Μπάιντεν, ο οποίος υπήρξε ο αντιπρόεδρος του).

Οι τεράστιες και γεμάτες παλμό συγκεντρώσεις του Σάντερς, όπως και οι 5 εκατομμύρια μικροδωρητές που στήριξαν οικονομικά την καμπάνια του, έδειξαν την μαζικότητα και την ενέργεια του «ρεύματος Σάντερς». Αλλά δημιούργησαν την ψευδαίσθηση ενός «πλειοψηφικού ρεύματος» που δεν ήταν ακριβής. Όπως έγραψε ο Νταν Λα Μποτζί, μέλος της Τέταρτης Διεθνούς στις ΗΠΑ: «δεν έχουμε ένα τέτοιο επίπεδο ταξικής πάλης που να μπορεί να εκτινάξει τον Σάντερς στην προεδρία και πολλούς ομοϊδεάτες του στο Κογκρέσο. Ένα αυθεντικό αριστερό πολιτικό κίνημα έχει ως προαπαιτούμενο ένα βαθύ αίσθημα κρίσης μέσα στην κοινωνία και μια πανίσχυρη επιθυμία για κοινωνική αλλαγή που να έχει εκφραστεί μέσα από κοινωνικές συγκρούσεις. Οι ψήφοι για τον Μπάιντεν, τον Μπούτιτζετζ και την Κλομπουσάρ δείχνουν ότι πολλοί και ίσως οι περισσότεροι Αμερικάνοι δεν αισθάνονται ότι αντιμετωπίζουμε μια τέτοια κρίση. Ή αντιμετωπίζουν ως κρίση αποκλει-

στικά την διακυβέρνηση Τραμπ οπότε δεν επιδιώκουν μια σοβαρή αλλαγή εκβάθρων».

Οι ΗΠΑ έζησαν τα τελευταία χρόνια μια εντυπωσιακή ανάπτυξη μαζικών κοινωνικών κινημάτων (Occupy Wall Street, Black Lives Matter, MeToo) που συνοδεύτηκε από μια πολύ ζωντανή αναθέρμανση των απεργιών. Αυτά υπήρξαν σπουδαίες εξελίξεις και σίγουρα τροφοδότησαν το «ρεύμα Σάντερς»: ένα πρωτοφανές εδώ και δεκαετίες σε μαζικότητα κοινωνικό-πολιτικό ρεύμα που ταυτίζεται με έναν –έστω θολό– «σοσιαλισμό», στη χώρα όπου αυτός λειτουργούσε ως βαριά «δυσφήμιση» για να απομονώνεται πολιτικά όποιος διεκδικούσε στοιχειώδη φιλεργατική πολιτική. Ωστόσο, τα κοινωνικά κινήματα χαρακτηρίστηκαν από ασυνέχεια και συχνά «αποσύρονταν» εξίσου αιφνιδιαστικά όσο «ξέσπασαν» –αρκετές φορές χωρίς να αφήνουν πίσω οργανωτικά «ίχνη». Η αναθέρμανση των απεργιών είναι ελπιδοφόρα, αλλά ξεκινούσε από το ιστορικό χαμηλό δεκαετιών επικράτησης του νεοφιλελευθερισμού. «Ξαναμαθαίνουμε να απεργούμε» έγραφε ο Κιμ Μούντι που μελετά συστηματικά το νέο εργατικό κίνημα, για να τονίσει και τη σημασία της εξέλιξης αλλά και το στάδιο στο οποίο βρίσκεται.

Αυτά αποτελούν μια επαρκή βάση για να επιχειρήσει να ανασυγκροτηθεί η ριζοσπαστική Αριστερά με μαζικότερους όρους μετά από χρόνια στο περιθώριο της κεντρικής πολιτικής, αλλά σίγουρα δεν επαρκούν για να «επιβάλλουν» την προεδρία ενός «δημοκράτη

Ισραήλ

Μετά τις νέες εκλογές στο Ισραήλ, ο πρόεδρος του κράτους έδωσε εντολή στον Μπένι Γκαντζ να επιχειρήσει να σχηματίσει κυβέρνηση. Προτάθηκε αυτός (και όχι ο Νετανιάχου) από 61 βουλευτές από τους 120. Αυτό δεν σημαίνει ότι μπορεί να συγκροτήσει με αυτούς κυβερνητική πλειοψηφία. Η διαδικασία της πρότασης αφορά μόνο αυτό: το ποιος θεωρεί κάθε κόμμα ότι δικαιούται να σχηματίσει κυβέρνηση πρώτος. Είναι ενδεικτικό ότι πέρα από τους κεντροαριστερούς συμμάχους του, ο Γκαντζ χρειάστηκε την «ψηφό πρότασης» και από τον αραβοφάγο Λίμπερμαν και από την Κοινή Λίστα των αραβικών κομμάτων! Είναι εμφανές ότι αυτή η «σύνθεση» δεν μπορεί να παράξει κυβέρνηση... Το κυβερνητικό αδιέξοδο και τα παζάρια μεταξύ των μεγάλων κομμάτων (για μεγάλο συνασπισμό και «αγκάθι» το μέλλον του Νετανιάχου) αναμένεται να συνεχιστεί...

Ανθρώπινα δικαιώματα

Ειδικοί του ΟΗΕ για ανθρώπινα δικαιώματα προειδοποιούν να μη γίνει η πανδημία αφορμή για πάταξη αντιφρονούντων, στοχοποίηση ομάδων και μειονοτήτων. Ζητούν τα μέτρα να συνίστανται «στο ελάχιστο δυνατό παρεμβατικό μέτρο για την προστασία της δημόσιας υγείας», καλούν τις κυβερνήσεις να αποφύγουν «να προσφεύγουν καθ' υπερβολή σε έκτακτες εξουσίες για να ρυθμίσουν επ' αόριστον την καθημερινή ζωή» και να φροντίσουν για την αποκατάσταση του «ομαλού βίου» όπου η επιδημία καταγράφει κάμψη. Αντίστοιχα και η Ύπατη Αρμοστεία για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα καλεί σε μέτρα «αναλογικά προς τον εκτιμώμενο κίνδυνο». Να τη συγκρατήσουμε αυτήν την πτυχή του ζητήματος, σε εποχές που ο φόβος είναι κακός σύμβουλος...

ριζοσπαστική Αριστερά

σοσιαλιστή» στο παγκόσμιο πανίσχυρο κέντρο του καπιταλισμού.

Πιέσεις και ελπίδες

Ωστόσο αρκετοί σύντροφοι και συντρόφισσες της αμερικανικής ριζοσπαστικής Αριστεράς αποφάσισαν να ενταχθούν στην καμπάνια «Μπέρνι 2020». Πέρα από την απειλή επανεκλογής του Τραμπ (μία πραγματικά κακή εκδοχή «μεγαλύτερου κακού»), υπήρξε κυρίως η πιθανότητα να σταθεί απέναντί του ο Σάντερς. Αυτός ο συνδυασμός (Τραμπ και Σάντερς) πράγματι ασκούσε μεγάλες πιέσεις ή και έλξη: Σε μια συγκυρία που το Δημοκρατικό Κόμμα θα πίζε ασφυκτικά στην γνωστή κατεύθυνση «ψηφίστε τον εκλεκτό μας για να μην βγει ο Τραμπ» εμφανιζόταν -με τη δημοφιλία Σάντερς- μια δυνατότητα να παρουσιάσει η (ευρύτερη) Αριστερά έναν «δικό της» υποψήφιο ως απάντηση στον Τραμπ. Το επιχείρημα γύρω από το «Μπέρνι 2020» δεν αφορούσε την παραδοσιακή καταφυγή στο «μικρότερο κακό», αλλά στην αίσθηση ότι «έχουμε μια μοναδική ευκαιρία φέτος».

Ένα τμήμα της Αριστεράς, είτε πιστεύοντας ότι πραγματικά είναι εφικτό, είτε εκτιμώντας ότι για να δοθεί η μάχη πρέπει να καλλιεργηθεί η πίστη στο αποτέλεσμα, παρουσίασε μια διάχυτη αισιοδοξία που στο όνομα του «We can do it!» έφτανε να υποτιμά (ή και να αποσιωπά) όλα τα (κοινωνικά, αλλά και θεσμικά) εμπόδια που υψώνονταν στο δρόμο που είχε επιλέξει ο Μπέρνι. Η μεγέθυνση των επιτυχιών της καμπάνιας και η υποβάθμιση των ανυπερβλήτων εμποδίων, μπορεί να ενίσχυσε -ανεξαρτήτως προθέσεων- την αυταπάτη ότι το Δημοκρατικό Κόμμα μπορεί «να αλλάξει από μέσα» («είναι το κόμμα του Σάντερς πλέον» όπως διακήρυσσαν οι πλέον αισιόδοξοι).

Εκλογικός ανταρτοπόλεμος;

Πιο ενδιαφέρουσα ήταν η άποψη που διατηρούσε την παραδοσιακή ανάλυση για το Δημοκρατικό Κόμμα ως «αδύνατο να αλλάξει», αλλά εκτιμούσε ότι αξιοποιώντας τις εκλογικές καμπάνιες «σοσιαλιστών» (με κορυφαία του Σάντερς για την προεδρία) θα έρθει σε καλύτερη επαφή με το μαζικό ριζοσπαστισμό και θα ενισχύσει τη ριζοσπαστική Αριστερά και τη δυνατότητά της να προχωρήσει έπειτα στην οικοδόμηση ενός ανεξάρτητου πολιτικού εργαλείου. Αυτή η λογική (που κωδικοποιήθηκε ως «dirty break», δηλαδή ως «ρήξη»

με τους Δημοκρατικούς, αλλά αφού πρώτα «λερώσουμε τα χέρια μας») επικράτησε στην αριστερή πτέρυγα των Δημοκρατικών Σοσιαλιστών της Αμερικής (DSA, πολυσυλλεκτική οργάνωση της «πλατιάς Αριστεράς»), τον κύκλο γύρω από το περιοδικό Jacobin, οργανώσεις της επαναστατικής Αριστεράς (ηχ Socialist Alternative) και σε τμήμα της πρώην ISO που μετά τη διάλυσή της (εν πολλοίς πάνω σε αυτό το ζήτημα) εντάχθηκε στην DSA και στην καμπάνια Σάντερς. Αρκετοί από αυτό τον χώρο δεν πίστευαν στην δυνατότητα «κατάληψης των Δημοκρατικών εξεφόδου», αλλά πίστευαν στις δυνατότητες που έχει το «εκλογικό αντίστοιχο του ανταρτοπολέμου» (όπως το έθεσε ένα στέλεχος της DSA) με στόχο το ρήγμα στους Δημοκρατικούς.

Στο συνέδριο της DSA, η κατεύθυνση αυτή κωδικοποιήθηκε στην απόφαση για ανεξάρτητη καμπάνια «ταξικής πάλης», παράλληλα με την επίσημη του Σάντερς, και με την απόφαση «Bernie-or-bust», που σημαίνει ότι αν ηττηθεί ο Σάντερς δεν θα υποστηριχτεί ο όποιος υποψήφιος του Δημοκρατικού Κόμματος. Η συγκεκριμένη υλοποίηση αυτής της γραμμής, αποδείχτηκε πολύ πιο σύνθετη υπόθεση. Ένα μέλος της DSA που παρουσιάζει τα συμπτώματα μιας ολοένα και μεγαλύτερης οργανωτικής «ταύτισης» με την επίσημη καμπάνια Σάντερς συνοψίζει την εφαρμοσμένη πολιτική της οργάνωσης: «Είτε πιστεύει κανείς ότι είναι καλή τακτική, είτε ότι είναι κακή, σίγουρα δεν είναι πολιτικά ανεξάρτητη».

Για ένα τμήμα της DSA, η προσαρμογή αφορά και τον πολιτικό λόγο. Το Jacobin, ένα ριζοσπαστικό σάιτ με ενδιαφέρουσα και πλουραλιστική αρθρογραφία (ακόμα κι αν ο βασικός πυρήνας είχε πάντα την δική του ιδεολογική αναφορά στον «καλό Κάουτσκι»), δέχεται πλέον -δίκαιες- κριτικές για την ακραιφνή και άκριτη υποστήριξη στον Σάντερς και την πολιτική του. Όταν η Κασάμα Σαουάν, μέλος της Socialist Alternative κι εκλεγμένη δημοτική σύμβουλος στο Σιάτλ αναφέρθηκε στην ανάγκη ρήξης με τους Δημοκρατικούς σε μια συγκέντρωση υπέρ του Σάντερς, ο αρχισυντάκτης του Jacobin, Μπασκάρ Σουνκάρα διατύπωσε μια ευγενική διαφωνία: «συμφωνώ με όσα είπε και την αγαπώ, αλλά δεν είμαι σίγουρος ότι κάποιος που καλείται να μιλήσει σε μια συγκέντρωση ενός υποψηφίου για το χρίσμα ενός κόμ-

ματος θα έπρεπε να βγει εκτός θέματος και να μιλήσει για την ανάγκη ενός νέου κόμματος». Ακούγεται εύλογη η παρατήρηση, που όμως αποκαλύπτει όλα τα προβλήματα και τις αντιφάσεις που έχει η υλοποίηση της τακτικής του «dirty break».

Για την DSA, που ενισχύθηκε εντυπωσιακά το 2015-16 (από ελάχιστες χιλιάδες σε 56.000 μέλη), η επιμονή και η επακόλουθη υπερβολική αισιοδοξία για νίκη του Σάντερς πιθανώς να αποτέλεσε τη «συγκολλητική ουσία» των νέων στρατολογιών της -μιας και αυτές προέκυψαν κυρίως από την στήριξη της και την ταύτισή της με το «ρεύμα Σάντερς» (αν και ως οργάνωση έχει να παρουσιάσει πολιτικές και κινηματικές προσπάθειες και σε πολλά άλλα μέτωπα). Θα είναι κρίσιμο το πώς θα προχωρήσει μετά το «τέλος διαδρομής» αυτής της καμπάνιας.

Μια σκληρή δοκιμασία

Γνωρίζουμε ήδη (και είναι ένα ακόμα εμπόδιο στην τακτική της DSA) ότι ο ίδιος ο Σάντερς θα στηρίξει όποιον πάρει το χρίσμα -ενώ το ίδιο πράττουν και άλλα προβεβλημένα στελέχη όπως η Οκασιο-Κορτέζ. Η πίεση «οποιοσδήποτε εκτός από τον Τραμπ» θα επανέλθει με όλη της την οξύτητα. Ήδη μια διάσημη επιστολή προσωπικοτήτων της Αριστεράς προς το Πράσινο Κόμμα, που το καλούσε να ακυρώσει την ανεξάρτητη καμπάνια του στις Πολιτείες που «παίζονται» μεταξύ Δημοκρατικών και Ρεπουμπλικάνων, είχε κάνει το σχετικό βήμα: «Οι πραγματικές λύσεις θα γίνουν πολύ πιο εφικτές με τον Σάντερς ή την Γουόρεν στην προεδρία. Οι πραγματικές λύσεις θα γίνουν κάπως πιο εφικτές ακόμα και με κάποιον σαν τον Μπρίντεν στην προεδρία». Οι πολιτικές αντοχές του ακροατηρίου της DSA και το αν θα την ακολουθήσει όταν αυτή επιλέξει να υλοποιήσει το «Μπέρνι ή κανένας άλλος» θα δοκιμαστούν.

Ένα τμήμα που ισχυρίστηκε ότι «ο Μπέρνι είναι ήδη νικητής» και θεωρεί ότι «εδραιώνεται η πολιτική του» μέσα στους Δημοκρατικούς, είναι λογικό να απομακρυνθεί από τη στρατηγική ρήξης -εφόσον θεωρεί ότι η δουλειά μέσα στο Δημοκρατικό Κόμμα αποδίδει καρπούς. Ήδη στο Jacobin, κάποιοι γράφουν προκαταβολικά ενάντια στο «DemExit», δηλαδή την προσπάθεια να διασπαστούν από τους Δημοκρατικούς οι υποστηρικτές του Σάντερς και

να εμφανιστούν ως ανεξάρτητος πόλος σε περίπτωση που δεν πάρει ο Μπέρνι το χρίσμα.

Εκτιμήσεις

Ο Νταν Λα Μποτζ ισχυρίζεται ότι μετά την πιθανή νίκη Μπρίντεν «πολλοί υποστηρικτές του Σάντερς θα αποθαρρυνθούν βαθιά και άλλοι θα εξοργιστούν. Κάποιοι ίσως βγουν από αυτήν την εμπειρία με την θέληση να δημιουργήσουν ένα νέο πολιτικό κόμμα, ένα μαζικό σοσιαλιστικό κόμμα του εργαζόμενου λαού. Καλή δύναμη (και θα χαρώ να ενωθώ μαζί τους σε μια τέτοια προσπάθεια) αλλά θα αντιμετωπίσουμε τα ίδια προβλήματα με την καμπάνια Σάντερς: χαμηλό επίπεδο ταξικής πάλης, επεισοδιακός χαρακτήρας των μαζικών κινημάτων, οργανωτική και ιδεολογική κυριαρχία του Δημοκρατικού Κόμματος».

Σε αυτήν την κατακλείδα συνοψίζονται όλα τα ζητήματα που άνοιξε το «στοίχημα Σάντερς» για την αντικαπιταλιστική Αριστερά.

Η ελπίδα της πιο αριστερής πτέρυγας της DSA (που δεν έχει μετατοπιστεί από την εναντίωση στο Δημοκρατικό Κόμμα) βρισκόταν εξαρχής σε αυτήν την προοπτική: Να είναι λίγοι εκείνοι που «θα αποθαρρυνθούν βαθιά» και αρκετοί εκείνοι που «ίσως βγουν από αυτή την εμπειρία με την θέληση» για ένα μαζικό σοσιαλιστικό κόμμα. Είλικρινά ευχόμαστε η εκτίμηση αυτή να αποδειχθεί τελικά σωστή.

Το αντικειμενικό όριο που υπάρχει σε αυτόν το στόχο τίθεται από «το χαμηλό επίπεδο ταξικής πάλης» και τον «επεισοδιακό χαρακτήρα των μαζικών κινημάτων». Ελπίζουμε αυτό να αλλάξει προς το καλύτερο τα επόμενα χρόνια -και αν η δυναμική του «ρεύματος Σάντερς» αναζωογονήσει ακόμα περισσότερο τα κοινωνικά κινήματα και στην ταξική πάλη, ενάντια είτε στον Τραμπ είτε στον Μπρίντεν (ή κάποιον άλλον «εκλεκτό» του Δημοκρατικού Κόμματος), μπορούμε να είμαστε αισιόδοξοι.

Όσον αφορά τον υποκειμενικό παράγοντα, αυτόν της αναγκαίας πάλης ενάντια στην «οργανωτική και ιδεολογική κυριαρχία του Δημοκρατικού Κόμματος», τα αποτελέσματα των διάφορων τακτικών που παρουσιάστηκαν θα μετρηθούν σύντομα. Όπως έγινε σαφές από τις εκτιμήσεις του άρθρου, ταυτίζομαστε με τους «σκεπτικιστές». Επίσης είλικρινά, ευχόμαστε η εκτίμηση να είναι λάθος.



Να μην έχουμε στα νησιά εκατόμβες νεκρών – Άσυλο σε όλους

Απελευθερώστε τους πρόσφυγες

Του Νικόλα Κολυτά

Είναι τρομαχτικό ότι μέσα στη φρίκη της εποχής συνεχίζουν να υπάρχουν κόσμοι δύο ταχυτήτων και πολίτες δύο κατηγοριών. Από τη μια αυτοί που έχουν τη δυνατότητα να μείνουν σπίτι και από την άλλη αυτοί που δεν έχουν σπίτι. Από τη μια αυτοί που πλακώνονται για τα χαρτιά υγείας στα σουπερ μάρκετ και από την άλλη οι χιλιάδες που πίνουν νερό από την ίδια βρύση στους καταυλισμούς στα νησιά. Δεν πρόκειται για υπερβολές, ούτε για λαϊκισμό. Πρόκειται για ωμή πραγματικότητα.

Ένα αγοράκι 6 ετών έχασε τη ζωή του από φωτιά που ξέσπασε στη Μόρια. Το σκέφτηκε κανείς αυτό το παιδί προτού γίνει στάχτη; Σκέφτηκε κανείς από τους αρμόδιους, γιατί χιλιάδες άνθρωποι στα νησιά αναγκάζονται να ζουν κάτω από άθλιες συνθήκες υγιεινής; Η κατάσταση στα κέντρα έχει ξεφύγει από κάθε έλεγχο. Οι πρόσφυγες πλέον εκτός από τον κίνδυνο της πείνας, της έλλειψης στέγασσης, των κακών καιρικών συνθηκών, των φασιστικών επιθέσεων και της κρατικής καταστολής, έχουν να αντιμετωπίσουν και τον κίνδυνο του κορωνοϊού. Τον κίνδυνο να γίνουν τα αντίσκηνά τους ομαδι-

κά νεκροταφεία με την υπογραφή της κυβέρνησης και της ΕΕ. Έχει ειπωθεί πολλές φορές ότι τα κέντρα στα νησιά και ειδικά η Μόρια, αποτελούν την ντροπή της «πολιτισμένης» Ευρώπης, την απροκάλυπτη δήλωση ότι υπάρχουν ιεραρχίες στην προστασία της ανθρωπίνης ζωής. Ιεραρχίες φυλετικές, θρησκευτικές, έμφυλες και κυρίως ταξικές.

Αυτός είναι και ο λόγος που τα αιτήματα του κινήματος αλληλεγγύης και της ριζοσπαστικής Αριστεράς, είναι πιο επίκαιρα από ποτέ. Κάθε οικονομικός πόρος που έχει χορηγηθεί για τη διαχείριση του προσφυγικού να αξιοποιηθεί για τη μέριμνα, τη φροντίδα και την προστασία αυτών των ανθρώπων. Η ανάγκη αποσυμφόρησης των νησιών, δημιουργίας ανοιχτών κέντρων με επαρκή ιατροφαρμακευτικό εξοπλισμό και η επίσπευση της χορήγησης ασύλου σε όσους το χρειάζονται είναι πιο επιτακτική από ποτέ. Αυτό που δεν κατάφερε ο πόλεμος και τα όπλα δεν πρέπει να αφήσουμε να το επιτύχει η εγκληματική αμέλεια του κράτους απέναντι σε συγκεκριμένες και ευάλωτες κοινωνικές ομάδες όπως είναι οι πρόσφυγες. Ευθύνη δε φέρει ο καθένας μας μόνο για την εξάπλωση του ιού. Ευθύνη φέρουμε ο καθένας ξεχωριστά να μην επιτρέψουμε εκατόμβες νεκρών προσφύγων. Αυτός είναι και ο λόγος που πρέπει να βρούμε μοχλούς πίεσης απέναντι στην κυβέ-

νηση ακόμη και μέσα στις δύσκολες συνθήκες της πανδημίας.

Η αντίδραση της κυβέρνησης μπροστά στο μαρτύριο της Μόριας, ήταν απλώς μια υποκριτική δημόσια έκφραση συλλυπητηρίων του υπουργού Μετανάστευσης και Ασύλου Νότη Μητράκη. Μέχρι εκεί όμως έφτασε η ευαισθησία. Οι υπερφορτωμένες δομές, τα πογκρόμ ακροδεξιών κάθε εθνικότητας και η πλήρης απουσία του κράτους συνεχίζουν να υπάρχουν. Την ώρα που οι Γιατροί Χωρίς Σύνορα κάνουν λόγο για «εγκληματική» επιλογή να παραμένουν οι πρόσφυγες σε άκρως επικίνδυνες για εξάπλωση επιδημίας συνθήκες και καλεί σε άμεση εκκένωση των άθλιων καταυλισμών, «πριν να είναι πολύ αργά», στελέχη της ΝΔ φλερτάρουν στο δημόσιο λόγο τους με την προοπτική να μαντρώσουν τους πρόσφυγες σε κλειστά κέντρα!

Αυτός είναι και ο λόγος που το κίνημα αλληλεγγύης οφείλει να μη σιωπάσει ούτε τώρα. Παρά την ασφυκτική πολιτική πίεση και κόντρα στην ρατσιστική-εθνικιστική «ομοψυχία» ΜΜΕ και μεγάλων κομμάτων, στις 5 Μάρτη περίπου 10 χιλιάδες άνθρωποι διαδήλωσαν στην Αθήνα δείχνοντας την αλληλεγγύη τους στους πρόσφυγες και την εναντίωσή τους στις ρατσιστικές πολιτικές που υιοθετεί η κυβέρνηση και σιγοντάρει η αντιπολίτευση. Ήταν μια «ανάσα αλληλεγγύης», με συμμετοχή που ξεπέρασε τις «συνηθισμένες

δυνατότητες» κινητοποίησης των οργανωμένων δυνάμεων το τελευταίο χρονικό διάστημα. Φάνηκε ότι υπάρχει ένα πολύτιμο δυναμικό που εναντιώνεται στην αθλιότητα. Το Σάββατο 14/3, μια αντιφασιστική κινητοποίηση που διεκδικούσε «δημόσιο χώρο» για τον κόσμο της αλληλεγγύης ενάντια στην ακροδεξιά τρομοκρατία συγκέντρωσε περίπου 1.000 άτομα. Θα πρέπει αυτές οι διαθέσεις να παραμείνουν ενεργές στις σημερινές κρίσιμες συνθήκες. Οι καιροί είναι δύσκολοι για μας, αλλά για κάποιους άλλους είναι ακόμη δυσκολότεροι. Αυτός είναι και ο λόγος που η 21 Μάρτη φέτος δεν πρέπει να μείνει βουβή, όπως βολεύει τους κάθε λογής ρατσιστές. Με προσοχή, συνείδηση και τήρηση των απαραίτητων μέτρων αυτοπροστασίας είναι σημαντικό να δηλωθεί στο Σύνταγμα ότι εκτός από εμάς, υπάρχουν και κάποιοι άλλοι που βλέπουν το θάνατο όχι μόνο στο αόρατο τέρας του κορωνοϊού, αλλά στην ίδια τους την καθημερινότητα. Όλο το επόμενο διάστημα, θα πρέπει να βρούμε τους τρόπους να πιέσουμε την κυβέρνηση για τα άμεσα αναγκαία μέτρα προστασίας της υγείας (και) των προσφύγων όπου βρίσκονται, να οργανώσουμε την αλληλεγγύη μαζί τους, να κάνουμε ό,τι μπορεί να γίνει για να μην ξεχαστούν κι αφεθούν στη μοίρα τους οι πλέον ευάλωτοι και «αόρατοι». Αυτή η βαρβαρότητα πρέπει να σπάσει. Πρέπει να σπάσει πριν να είναι αργά.